

வணபதி துவக்க

பிள்ளையார் புராணம்

மூலமும் உறையும்

ஸ்ரீ வலிதா விலாஸ் புத்தகங்களில்
நல்லூர் 1947 மாற்றப்பட்டுள்ளது

விலை அ. 12.

ଶ୍ରୀ. କି. କଣେପଟ୍ଟିପଟ୍ଟିଙ୍ଗ ନା ପାଇଁ ଲାଗିଥାଏ
କୁଳମୁଦ୍ରାରେ ଶ୍ରୀ କି. କଣେପଟ୍ଟିଙ୍ଗ କାହାର
ପାଇଁ ଲାଗିଥାଏ ଏହା ପାଇଁ ଲାଗିଥାଏ ଏହା.

கணபதி துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

பிள்ளையார் புராணம் மூலமும் உரையும்

காப்பு.

நற்றவத்தி னம்பலத்து நம்பவிடத் தம்பிகைமுன்
பெற்றெடுத்த தந்திழுகப் பிள்ளையே—குற்றயவி
வன்யாஸைத் தீர்க்க மருந்தென் றினிதீயம்பு
நின்யாஸைக் குக்காப்பு ஸ்

இதன் பொருள்: அம்பலத்து நம்பன் இடத்து அம்பிகை—கனக
சபையிலெழுந்தருளிய சிவவெப்ருமானது வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்கின்ற
உமாதேவி, எல் தவத்தின்முன் பெற்றெடுத்த தந்திழுகப் பிள்ளையே—நல்ல
தவத்தினால் முற்காலத்திற் பெற்றருளிய யானை முகத்தனையுடைய (ஏந்தாய்
கக்கடவளாகிய) புத்திரரே, குற்றம் மலி வல்மாலை கீர்க்க மருந்து என்று
இனிது இயம்பும் நின் மாலைக்கு—குற்றம் சிறைந்த வலிய (அஞ்ஞானமா
கிய) மயக்கத்தை நீக்கத்தக்க அமிர்த சஞ்சிவியென்று இனிமைபெறங்
சொல்லுகின்ற தேவரீருடைய மாலையாயமைந்த இப்புராணத்திற்கு, சீ
காப்பு—தேவரீரே காவலாருக என்றவாறு.

வீராட்புருடனது இரதய ஈதானமாகிய சிதம்பரத்திலுள்ள
கனகசபையிலேயே ஆனமாக்க ஞாய்யும்படி பஞ்சகிருத்தியத்திரு
நிறுத்தஞ்செய்கின்ற நடேச பெருமானதும் சிவகாமியம்பிகையீ
னதும் சிரோட்ட புத்திராகலின் தந்தைதாயர்போன்று என் சிந்
தையிலிருந்து கவிவழக்களைவென்பார் நற்றவத்தினம்பலத்துங்ம
பவிடத்தம்பிகைமுன் பெற்றெடுத்ததந்திழுகப் பிள்ளை என்றும்,
ஆனமாக்களை அனுகியே பந்தித்த அஞ்ஞான மயக்கத்தையோட்டி
மெய்ஞ்ஞானத் தெளிவைப்பயக்கு மருந்தின்நாலென்பார் வன்மா
லைத்தீர்க்க மருந்தென் றினிதீயம்பும் மாலை என்றும். முற்செய்
யுளினீற்றிம்சொல்லையே பிற்கெய்யுளின்முதலில் இயைத்துப்பா
டப்பட்டதென்பார் மாலை என்றுங்கூறினார். நம்பன்—விரும்பப்
படுவன்; பழையோனனினுமாம். அம்பிகைலக்கத்துக்குத்தாய்.

கடவுள் வாழ்த்து.

திருவதாதவீர் ஜேலாடை செற்றதகண்ணுதலையந்த
மருவரை மதியஞ்சுடிவள ரெழில்வதுவையாற்று
மொருவரை யரசன்ற வுமையை யவ்வுமை முன்பெற்ற
விருவரை யுளத்திலே வைத்திடபோற்றிவீது வாழ்வோம்.

இ-ள்: திரு அரை தனில் தோல் ஆடை செறித்த கண்ணுதலே— அழகிய அசைவின் கண்ணே புவித்தொலாகிய வள்திரத்தைத் தரித்த சிவ பெருமானையும், அந்த மருவு அரைமதியம் சூடுவளர் எழில் வதுவை ஆற் றும் ஒரு வரையரசன் ஈன்ற உடையை—அந்த தன்னையேபுக்கெலன்றெந்த துள்ள பாலசுங்கிரை அணிந்தவராகிய சிவபெருமான் மிருந்த அழகிபொருந்திய விவாகத்தைச் செய்துகொண்ட ஒப்பில்லாத இமயமலீயரசன்பெற்ற உமாதேவியையும் அ உமை முன்பெற்ற இருவரை—அந்த உமாதேவி முற் காலத்திற்பெற்ற (விநாபகக்கடவுள் சுப்பிரமணியக்கடவுள் என்னும்) இரு குமாரரையும், உளத்திலே வைத்து இடாஞ்சித்து இனிது வாழ்வோம்—மன சின்கண்ணேயிருத்தித் துன்பத்தைக்கீ இன்பத்தைப்பெற்று வாழுவாம் எ-று.

சிவபெருமானையும் ஜமாதேவியையும் விநாயகக் கடவுளையும் சுப்பிரமணியக்கடவுளையும் சியாணி த்தலாஸ். இம்மாலையைச்சொற் குற்றம் பொருட்குற்றமுதலியன வராவுண்ணம்னளி தினிறைவேற் றி, அதனால் வரும் பேரின்பக்கைப் பெறுவாமென நூலாசிரியர் செய்வ வணக்கங்கெய்தவாறு, மங்கலமொழிமுதல் வகுக்கவேண் டுதலின் திரு என னாஞ் சொல்லை முதலில் வைத்தார். கண்ணு தல்-நுதலில் கண்ணையுடையார். அந்தளன்பது பண்டறிசுட்டாய் சிவபெருமானை உணர்க்குதின்றது. மருவு இடைப்பிறவரல்; இதற்கிவ்வாறன்றி, அந்கம் மருவு எனப்பிரித்துத் தேய்தலைப் பொருந்திய எனப்பொருள் கோட்டுமொன்று அரைமதியமென் பதில் அரை ஈண்டாலைச் சுட்டாது குறைவையுணர்த்தியது. சூடு என்பதில் இகர்ம் வினைமுதல் விகுதி. வைத்தென்னும் வினையைச்சம் காரணப்பொருட்டு. கடவுட்டியானஞ் செயது தொடங்கிய காரியர் முட்டினரிமுடியுமென்னுந் துணிவுபற்றி இடௌராழித்து என்கிறூர் சிவபெருமானுக்கின்னும் பலகுமார ரூளராயினும், விநாயகக்கடவுள் முதறகுமாராதல்பற்றியும் அவரும் கந்த ஸ்வாமியுமே அருண்மூர்த்திகளாதல்பற்றியும் இரு வரை என்பதற்கு இச்செய்யுஞ்சையில் அவ்விருவரையுங் குறித்தது.

சிறப்புப்பாயிரம்

வாழ்வடைப்பொயியிவற்பில் வளர்க்கட முளிவன்சொன்ன
குழிமாலிபழுகந்துச் சந்தான்கதையையற்றுந்
தாழ்வடைப்பரவாகுழிந்த சுக்துள்ளோர் துயாந்தீகு
முழிலில்விருத்தயாப்பான் யாலையாவரைக்கலுற்றேன்.

இ-ள்: பொதியவெற்றில் வாழ்வு உடை வளர்க்கட முனிவன்சொன்ன—பொதியமலீபல்வாழுகின்ற நீண்ட சடையையுடைய அகத்தியமகா முனிவர் (முன்காலத்தில் விஸ்தாரமாகப்) பாடிய, சூடி மால் இப்புகத்து சுந்தரன் கதையை முற்றும்—முகப்பாம்பொருந்திய பெரிய யானைவதனத் தையுடைய அழகாகிய விநாயகக்கடவுளதுசரித்திரத்தை ஒருங்கே, தாழ்வு உடை பரவவ குழிந்த சகத்து உளோர் தயரம் திரும் ஜமிலில்—அழ்த் தினையுடைய சமுத்திரம்வளைந்த பூவுலகத்தின்கஞ்சுள்ள மாந்தர்களது துன் பம் நிங்கும்புறையால், விருத்த யாப்பால் மாலையா உறைக்கல் உற்றேன்—விருத்தப்பாவினால் அந்தாதித்தொடையாப் பாடத்தொடங்கினோன் எ-று

அகத்தியமுனிவர் முற்காலத்தில் விஸ்தாரமாக இயற்றிய விளாயகசரித்திரத்தை உலகத்துள்ளொருப்பும் பொருட்டுச் சுருக்கி விருத்தப்பாவினுற் பாடினேனென்பதாம். விளாயகக்கடவுள் முகவழிசீற்றிஹந்தவராதலீன முகத்துச்சுந்தரன் என்றார். சுமுகன் என்னும்பெயர் இப்பெருமானுக்கு வழங்குதற்குக்காரனைமுமிதுவே.

நால்.

உரைக்குமந்தாநாகத்தி இத்தரதிசையிற்செந்தா
மகரக்கயஞ்செறியிரச மாநாந்தனுளன்
விரைக்குழன்மனைவியோடு மிகதவமியற்றிற்குன்றுன்
நிரைக்கடலுடுத்தபூவிற் சிறுவரப்பெறுதல்வேண்டி.

இ—ள்: உரைக்கும் மந்தராகத்தின் உத்தரதிசையில்—(புலவர்கள் விசேஷத்துச்) சொல்லுகின்ற மந்தரமலையின்துவடதிசையிலே, செம்தாமறையகம் செறி இராசமாநகர் அந்தனுளன்—செந்தாமறைகள்பொருந்தியதடாகங்கள் நெருங்கிய இராசமாநகரத்தில் வாசான் செய்கின்ற பிராமணன் ஒருவன், சிறுவரைப் பெறுதல் வேண்டி—புத்திரரைப் பெறவிரும்பி, விரைகுமல் மனவியோடு—வாசனைகமழுகின்ற கூந்தலையுடைய தன்பத்தினியுடனே திரைகடல் உடுத்தபூவில் மிக தவம் இயற்றி நின்றுன்—அலைபொருந்திய சமுத்திரத்தை ஆட்டயாகத்தரித்த இந்தப்பூவுலகத்தில் அதிகமாகத் தவத்தைச் செய்து நின்றுன் எ—று

சிவபெருமானுடைய விசேஷமான வாசஸ்தானங்களுள் மந்தரமுமொன்றுதலீன உரைக்குமந்தரம் என்றார். அவ்வந்தனர் புண்ணியகேஷத்திரத்தில் வாசாநுசெய்யவரென்பதை விளக்க மந்தராகத்தின் உத்தரதிசையில் என்றும். பிராமணவருணாத்தாராக்குத் தாமறைமலர்மாலையுரிமையுடமையின் இவர்க்கவல்லுர்சிறந்ததென்னுங்கருத்தை விளக்க தாமறைக்கயஞ்செறி என்றும் அவரது வாசஸ்தானமாகிய இராசமாநகரை விசேஷத்தார். இல்வாழ்வின்பயன் புதல்வராதலை ஒரும். பிதிரசாபம் முதலியவைகள் அவரைப்பெறுதற்குத்தகடையாமென்றும் அக்குற்றமநிங்கமனைவியோடு சலயாத்திரை தீர்த்த யாத்திரைகள் விசேஷமாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களுணர்த்துதலா ஒரும், அம்முனிவர் திரைக்கடலுடுத்தபூவில் மனைவியோடு மிகத்தவமியற்றினார். (1)

வேண்டிந்றுவமியற்றி ஸிப்பிரவெந்துநாவிற்
பூண்டிகழுமையானெந்தை பொற்பதந்தொழுதென்கோவே
மாண்டுகுமனங்கசீத்தம் மறையவன்றனக்கோர்பிள்ளை
கரண்டுவுவடிவிற்குரேன்றக் குழுனைசெய்தகுவீயென்றுள்

இ—ள்: விப்பிரன் வேண்டிகள் தவம் இயற்றி வருந்தும் நாளில்—அத்துக்கணைன் விரும்பி நல்லதவத்தைச்செய்து வருந்துகின்ற நாட்களிலே, கூண்திகழுதுமையான் எக்கை பொன்பதம்தொழுது—ஆபரணங்கள் (தரிக்கப்பெற்று) விளங்கானின்றமாதேயியார் எம்பரமாதிதாவாகிய சிவபெருமானது அழகியபாதங்களைக்கைதொழுது, என் கோவே—என் மரானை நாயகரே! நீ மரன் தனு மனம் கசிந்து—தேவரீர் மாட்சிமைசிறங்க திருவள்ளம் இருக்கி, அ மறையவன் தனக்கு ஒர் பிள்ளை காண் தனு வடினில்

தோன்ற கருணைசெய்தருள் என்றால்—அந்த அந்தணானுக்கு ஒரு குழந்தை காட்சிக்குத்தகுந்த சுந்தர சூபத்தோடு தோற்றும்படி கிருபை பாலித்தருள்க என்று வேண்டினார் என்று.

பொற்பதம் என்பதற்குப் பொன்போவஸ்சிறங்க திருவடியை விறையாம். மறையவன் றனக்கு என்பதில் தன் சாரியை. (2)

என்றலும்வனுக்கில்லை புதல்வரிப்பிழப்பிலைற்ற
மன்றிறையுரப்பக்கேட்டு மலைமகள் வருந்திப்பின்னுங்
கொன்றயஞ்சடையோயென்னைக் குறித்தொழுமதிலுள்ளை
வேன்றியந்தனற்குநல்க வேண்டுமென்றிசைத்தலோடும்

இ.ஃ: என்றலும்—உமாதேவியார் இவ்வாறு வேண்டுதலும், மன்று இறை—கனகசபேசராகிய சிவபெருமான், அவனுக்கு இப்பிறப்பில் புதல் வர் இல்லை என்று உரைப்ப—அந்த அந்தணானுக்கு இச்சனனத்திலே சிறு வர் பிறத்தல் இல்லையென்று சொல்ல, மலைமகள் கேட்டுவருந்தி—பார்வதி தேவியார் அதனைக் கேட்டு மனம்வருந்தி, மின்னும்—மின்னரும் (சிவபெரு மானைப்பார்த்து), கொன்றையம் சடையோய்—கொன்றைப்பூமாலையைத் தரித்த சடைமுடியை உடையவரே, என்னைக்குறித்து வென்றி அந்தணந்கு ஒரு மகலைதன்னை கல்கவேண்டும் என்று இசைத்தலோடும்—என் பொருட்டாக வெற்றியையுடைய அவ்வந்தணானுக்கு ஒரு குழந்தையைக் கொடுத்தருளவேண்டிமென்று பிரார்த்தித்தலும் என்று.

மக்கட் பேற்றிற்கத் தடையாய்கன்மங்களைத் தடுது தவக்தி னாற் தொலைத்தனரென்பது போதர வென்றியந்தனன் என்றும் கன்மங்குதொலைந்த வழியும் மக்கட்பேற்றிற்கியைக்க புண்ணிய மெய்தாமையானும் அப்புண்ணியத்தைத் தரவல்ல பெருந்தல முற்றுக்கற்க அவ்வந்தணர் சக்தியற்று வருந்துதலரானும் தனக் காக்க கொடுத்தருள்க என்று வேண்டினரென்பது போதர என்னைக் குறித்தொருமதலைதன்பை நல்கவேண்டும் ஏன்றும்கூறினார். கொன்றை ஆகுபெயர். அம் சாரியை, இதுவும் பிற்செய்யுன மொருதொடர். (3)

இசைக்குநும்பெண்சொலோ கோவிப்படிப்பெரிதன்றங்க
மசைத்துமைகலங்கநோக்கியம் புவிமெளவிசொல்லும்
பசைக்கநுத்துடையோயந்தப் பழமறந்துவகன்மின்னுத்
விசைக்குவலயத்தீரோய்ச் செனியெனவாருளிச்செய்தாள்

இ.ஃ: அம்புவி மெலவி—பாலசந்திரனை அனிந்த சடைமுடியையுடையவராகிய சிவபெருமான், ஓகோ இசைக்க அரும் பெண்சொல் இப்படி பெரிது என்று அங்கம் அசைத்து—ஆகா! சொல்லுதற்கரிய பெண்சொல்லானது இத்தனைப் பெரிதாயிற்றென்று தலையசைத்து, உமைகலங்க நோக்கிசெல்லும் உமாதேவியார் (எவ்வாறெனில்), பசை கருத்து உடையோய்—பரிவுபிக்க சிங்கதையையுடைய தேவியே!, நீ திசை குவலயத்தில்போய் அ பழு மணறத் துவகன் மின்ன செனி என அருளிச்செய்தான்—நீ திக்குகளையைக்க பூவுல கத்திற்சென்று அந்தப்பழைய வேதத்தைக் கொடியாகவுடைய பிராமண நாது மகளாகப்பிறப்பாய் என்று திருவாய் மலர்க்கருளினார் என்று.

ஒகோ வியப்பில்வந்தது அங்கமென்றதின்டுத்தமாங்கத்தத.
மீண்டும் பெயர். இசைக்க மின்னாக என்னும் விணையெச்சங்கள்
கடைக்குறையாயின. செனி என்பது ஆயவிகுதிதொக்குவந்த
முன்னிலையொருமைவிணைமுற்று. (4)

செய்தவவழையாள்ரீத் தீருவளந்தளர்ந்துகுவன்றி
பெய்துயிர்த்துப்பேன்சொன்ன பிழையொறுத்தகுள்கவந்தப்
பொய்தகுப்பிறவியாகுதெனக் கெப்புலவர்கோமான்
மெய்தகுகுறுணைக்கந்து விளம்புமெல்லியலைநோக்கி.

இ—ள்: செய் தவ உமையாள் அஞ்சி—செய்கிற தவத்தையடைய
உமாதேவியா(பெருமானினங்கு கூறிய அம்மொழியைக்கேட்டப்)பயந்து,
திருவளம் தளர்ந்து கண்ணீர் பெய்து உயிர்த்து—மனஞ்சோரந்து கண்ணி
வின்றும் நீர் சிந்திப்பெருஞ்செறிந்து, அதியேன்சொன்ன மிழை
பொறுத்து அருள்க—ஸ்வாமி! நுமததியேன் அறியாது சொல்லிய
மிழையைச்சக்கித்து அருள்செய்விராக, பொய்தரு அந்த பிறவி எனக்கு
ஆகாது என—பொய்யுணர்வைப்பயக்கும் அந்தமானுடப்பிறவி(நுமதுசுத்
தியாகிய) எனக்குத்தகாதென்றுகூற, புலவர் கோமான்—தேவநாயகராகிய
சிவபெருமான், மெய் தரு கருணை கூர்ந்து மெல்லியலை நோக்கி விளம்பும்—
மெய்த்தூரானத்தைப் பயக்குங்கிருபைமிகுந்து மெல்லியசாபலையுடைய
உமாதேவியாரைப்பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளவார் எ—ஆ

பொய்—அஞ்சுரானம்; மெய்—மெய்த்தூரானம். அஞ்சுரானக்
தைக்கரும் பிறவியிலழுத்தியவழியும் திருமணஞ்சுசெய்தாட்சொள்
வோமென வரக்களி த்தலின் மெய்தகாக்கருணை என்றுர் பொய்தரு
மிறவினன்புதற்கு நீர்க்குமிழிபோளிலையற்ற பொய். பிறவியேன
வும், மெய்தகாக்கருணை என்பதற்க மனவாக்குக் காஷங்கள்
ஒருவழிப்படச்செய்யும் மெய்க்கருணை எனவும் பொருள்சொள்
ளி னுமாம். (5)

நோக்குமானவன்பாற்றேன்ற நூவளினமத்தியும்வேத
வாக்கியுந்தீநூவும்போல வளருநாள்யாமேபோந்து
பாக்கியமணஞ்சுசெய்துவிழைப் பண்டுபோலன்வந்தபோய்த்
தேக்கியமறையோன்றப்பாற் செனியெளிடையுமிந்தாள்

இ—ள்: கோக்கும் மரனவன்பால் தோன் றி—(தேக்கியே) கந்மை
நோக்கித்தவஞ்சுசெய்கின்றமனுட்டுக்கிய அவ்வகுத்தனுள்ளிடத்துப் போய்ப்பிற
ந்த, துவல் இளமதியும் வேதவாக்கியும் திருவும் போல வளருநாள்விவர்த்து
சொல்லப்படுகின்ற பரல்சுக்கிரி விழும் வேதமொழிப்பருகிறதில்லையுடைய
சரசுவரியையும் இலக்குமிழையையும்போல வளருகின்றகாட்களில், யாமே
போக்கு பாக்கியமனம் செய்து உண்டீரு பண்டுபோல் ஆள்வும்—காமரகவே
வாந்து மங்கலக்கிரியையாகிய திருமணத்தைச்செய்து உண்ணே முங்கோல
ஆள்வோம், நீபோய் தேக்கிய மறையேன்றனபால் செனி எனவிடையும்
நந்தன் நீ கூவுகிற்சென்று கிறைந்த வேதாத்தியயனத்தையுடைய அவ்வாந்
தனுள்ளிடத்துப்பிறப்பாயாகன்று அனுமதியையுள் கொக்கித்தார் எ—ஆ.

| சாரம்-பிரிசிலீ. பின்னைய உம்மை இறந்ததுதழி இயது. (6)

விடடகொடுக்கவியந்த விப்பிரன் மனையா மன்னப்
பெடைவயிற் ருத்தித்சு வாலப் பிரையென வளர்த்து நல்ல
நடைமுதற் பயின்று வேத நான்தழற் றுனர்ந்து எவைவேற்
படைவிழி யாட்குப் பேதைப் பருவம் வந் துற்ற காலை

இ—ஸ்: கொரி விடடகொடு அந்திப்பிரன் மனை ஆம் அன்னப்
பெடை வரிந்று உதித்து-உமாதேவியார் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு சென்று
(முற்குள்க்கப்பட்ட) அந்த அந்தனூலுடைய மனைவியாகிய பெடையன்
எத்தைப்போலும் நடையழகியினது உதரத்தினுற்றவித்து, வாலயிறை என
வளர்ந்து—பாலசங்கிரைன்ப்போல நாடோறும் வளர்க்கு, நல்ல நடைமுதல்
பரின்று—சிறந்த நடைமுதலியவற்றைப்பழகி, வேதம் நான்கும் உற்று
உணர்ந்தாள்—நான்குவேதங்களையும் ஆராய்ந்து அறிந்தாள், வை வேல்
படை விழியாட்கு—கடரிய வேலாடுத்தைப்போன்ற கண்களையுடைய
அம்மகட்டு, பேஞ்சப்பருவம் வந்து உற்ற காலை—பேதைப்பிராயமாகிய
ஏழாமாண்டு வந்தபொழுது எ—று.

நடைபயி ஒதற்கியையச் சிறப்புநோக்கி முன் அன்னப் பெடை
வயிற்றுதித்தென வைக்தார். நான்குமென்பக்கிலும் மை முற்று.
ஆசிரியரின் றித் தெய்வீக வுணர் வினாலுணர்ந்தாளென்பது போ
தர உற்றுணர்ந்தாள் என்றார். முற்றுணர்ந்தாளெனப்பிரித்துச்
சங்கேகவிபரீதமின்றிப் பொருண்முழுவதையும் அறிந்தாளெனி
நூமாம். இதுமுதனுண்குசெய்யு ளெர்ருதொடர். (7)

உற்றபெண் ணமுதை யொக்க ஹௌவனுக் காதவத் தம்முட
பெற்றவரியம்ப லோடும் பிரைநுத லத்னைக் கோளா
மற்றேநு மனிதன் செய்யு மணந்தனுக் கிசையே எவ்வி
றற்றமே லவர்க்குத் தேவி யாவனென் றகந்த் தெண்ணி.

இ—ஸ்: உற்ற வெண் அபுதந ஒக்கல் ஒருவனுக்கு உதவ—தமக்கு
மகளாகப்பொருந்திப் பெண்ணாகிய உறவினனுக்கிய ஒரு புருஷனுக்குத்
தத்தஞ்செய்து கொடுக்கும்படி, பெற்றவர் தமில் இயம்பலோடும்—இதாமா
தாக்கள் தம்முடபேசுதலும், சிறை நுதல் அதனைக்கேளா—பாலசங்கிரன்
போன்ற நெற்றியையுடைய உடமாதேவியார் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டி,
மற்று ஒரு மனிதன் செய்யும் மணந்தாக்கு இசையேன்—(பெற்றார்களே!)
பரமபதியன்றிப் பிறநுகிய ஒரு மனிதன்செய்யும் பாணிக்கிரகணத்திற்குச்
சம்மதப்படேன், அதை அற்ற மேலவர்க்கு தேவி ஆவன் என்று அகத்தில்
எண்ணி—அந்தப் பிறப்பிறப்பற்ற முகல் வராகிய சிவபிரானுக்கு நான்
மனைவியாரவேணன்று என்மனத்திற் சிக்தித்து எ—று.

பெண்ணமுது பெண்களுள்ளே அழுதுபொற் சிறந்தவள்.
சுற்றவர் என்றதனால் பிறப்பற்றவர்என்பதும் பெறப்பட்டத.
பிரைநுதல் அன்மொழித்தொகை, (8)

எண்ணருங் காத லுற்றே வென்றலும் பயந்தோ குள்ளத்
தண்ணைலை நினைத்து தம்மு எந்தயித் தணங்கே யந்தி
வண்ணனை மனைவி யாதன் மற்றுளக் கெளித்தோ வென்னப்
பண்ணருந் தவஞ்செய் தேனேற் பகபதி யெனக்கண் பார்த்து.

இ-ஸ்: என் அரும் காதல் உற்றேன் என்றாலும்—அளவிடதற்கரிய ஆசையைக்கொண்டேனன்று கூறுதலும், பயந்தோர் உள்ளத்து அன்னைலீ நினைக்கு தம்முள் அதிசயித்து—(அத்தேவின்னு) பெற்றூர்களிரு வரும் மனத்தின்கண்ணே சிவபெருமானை நினைத்துத் தம்முள்ளே ஆச்சரிய முற்று, அணங்கே—நங்கையே!, அந்திவண்ணன் நல் மனைவி ஆதல் உனக்கு எளிதோ என்ன—செக்கர் மேகத்தினிறம்போலுஞ் செங்கிறத்தை யுடையவராகிய சிவபெருமானுக்கு நல்லபத்தினியாதல் உனக்கு இலகுவா குமா என்றுவிலை, பண் அரும் தவம்செய்தேனேல் பசுபதி எனை கண் பார்த்து—(உமாதேவியார் அவர்களைப் பார்த்து பெற்றூர்களே!) செய்தற் கரியதவத்தை நான் செய்தேனுமின் ஆன்மநாயகராகிய சிவபெருமான் என்னைத் திருநோக்கஞ்செய்து ஏ—று.

என்ன பண்ண என்பனாறுதொக்கன. பசுவர்க்கத்தவராகத் தம்மகளை யெண்ணுதலால். பதிபொருளாகிய சிவபெருமானின் பெருமையும் தம்மகளின் பேதைம்மயையும் உற்றுநோக்கி அதிசயித்தனர் என்க. மற்று அசை. ஒ எதிர்மறை. (9)

பார்க்கிடைப் பிறவா தெற்குப் பரிந்தநூள் செய்யு மென்குள்
சீர்க்கையல் சீழியா யத்தன் சீந்ததையி வினைந்து தங்கள்
வார்க்கன மூலைப்பி ராட்டி மலிதவ மியற்ற வேண்டித்
தார்க்கணைக் கமர்பும் பன்ன சாலையைத் தமைத்தார் மன்னே.

இ-ஸ்: பார்க்கு இடை பிறவாது எற்கு பரிந்து—அருள்செய்யும் என்றால்—பூமிசிற்கிறவாமல் எனக்கு இருங்கிக் கருணைசெய்வார் என்று கூறி னார், சீர் கயல் விழி ஆய் அந்தன் சிந்தை பில் நினைக்கு—சிறப்புப் பொருங் திய கயல்மீன்போன்ற கண்களையுடைய (உமாதேவியாரது)மாதாவும் மதா வும் தம்மகள் கூறியவச நட்சதை, மனத்திற்கிடநிதித்து, தங்கள் வார்களன்முலைப் பிராட்டி மலைத்தை இயற்றவேண்டு—தமது மகவாகிய கச்சையணிந்த கனத் த தனங்களையுடைய உமாதேவியார் வினந்த தவத்தைச் செய்ததற்குத் தா மும்கிருப்புற்று, தார் கணம்கமழ் பூபண்னசாலை ஒன்று அமைத்தார்—மலர்க் கூட்டங்கள் கமழுகின்ற பொலிவாகிய பன்னசாலை ஒன்றைச் செய்தார் கள் எ—று

மன் ஒ அசை பன்னசாலை இலைகளால் வேயப்பட்டதுடிசை. (10)

அமைத்தசா லையில்வந் தெய்தி யநுமறை விதிவ மாய
லுமைத்தீந் மன்று ஓடு மொருவளை மனத்தீ வெண்ணி
யிமைத்தல ஓகி யோகத் திருந்துவெம் புலைச் செற்றுக்
கமைத்திறங் கொடுகித் தந்தக் கடலிலைக் குளித்து மாதோ.

இ-ஸ்: அமைத்தசாலைபில் உமை வந்து எய்தி—கம் பெற்றூமைத்த தவச்சாலைபில் உமாதேவியார் வந்துசேங்கு, அருமறை விதிவழாமல் திரு மன்றுள் ஆயும் ஒருவளை மனத்தில் என்னி. அயிய வேத விதியினின்றுங் தவரூமல் அழிய கணக்கைபயின்கண்ணே நிருநடனஞ் செய்கின்ற ஒப் பற்ற சிவபெருமானைத் தம்மனத்திற்கிடித்து, இமைத்தலில் ஆகி யோகத்து இருந்து வெம்புலை செற்று—கண் வினைமாதவளாகி யோகநலையிலி

ருந்து (அதற்குத் தடையாய) கொடிய ஜம்புலன்களை அடக்கி, கமைத்திறம் கொடி—பொறுமைபொருந்தி, சித்தாந்த கடவிலை குளித்து—மன ஒடிக்கத் தாலுண்டாகிய சிரானங்க வெள்ளத்தில்முந்தி எ—று.

மாது ஒ அசைகள். உமை திரு என்பது எதுகூநோக்கி உமைத்திரு என விகாரமாயிற்று. சித்தாந்தம் என்பதற்கு ஸிச்ச யிக்கப்பட்ட முடிவு எனப் பொருள்கொண்டு, வேதமுதலிய நூல் களால் ஸிச்சயித்துரைக்கப்படும் அருட்கடலாகிய பரமசிவவிடத்து எனினுமாம். இதுமுதன் மூன்று செய்யுள் ஒரு தொடர். (11)

**மாதவமியற்றுநாளின் மாதருந்தவத்தையீசன்
காதலித்தறிவோமென்னக் கண் னுத்வடி வந்தது
வேதவேதியர்குத்து விருத்தனைந்றிசைப்பக்கையிற்
போதமுங்குடையுந்தன்டும் புனிததெநற்றியில்வென்றை**

இ-ன்: மா தவம் இயற்றும் நாளில்—உமாதேவி பெரிய தவத்தைச் செய் யுங்காலத்தில், ஈசன் மாது அரும் தவத்தை அறிவோம் என்ன காதலித்து— சிவபெருமான் அந்த உமாதேவினுது செய்தற்கரிய தவத்தைப்பரீஷித்தறி வோமென்று விரும்பி, கண் னுதுகல் வடிவம் நீத்து—நெற்றிக்கண்ணையுடைய கமது சூபத்தையாற்றி. வேதவேதியர்குத்துவிருத்தன் என்று இசைப்ப— வேதத்தை ஆத்தியப்பனஞ்சூட்டுகின்ற மிருமணாரது குலத்திலுள்ள வயோதிக் ரென்று கண்டோர் சொல்லும்படி, கைசில் போதமும் குடையும் தண்டும்— கையிலே நூன் சாத்திரப்புத்தகழும் குடையும் ஊன்றுகோலும், புனித கெற்றிசில் வேண் நீறுர்—பரிசுத்தமாகிய நெற்றியின்கண்ணே வெண் வீரம் பொருத்திய விழுதியும் எ—று.

ஈசன் உலகத்தை ஆனுகிறவர்.

(12)

**தீற்றிருளிபாத்தமெய்யு நிறைக்குநரையுங்கூனிக்
காற்றுணைநடங்கலோடுங் கயல்விழிச்சாலைமேவ
நாற்றிசைப்பரவுந்தைய எல்லவனாடியிற்றும்ந்து
போற்றியஞ்சவிப்பவந்தப் பூசரனயந்துகூறும்.**

இ-ன்: சீற்று ஒளி பசந்த மெய்யும்—விழுதிசின் கிரகாசம் விரிந்த திரு மேனியும், நிறைத்து நனராயும்—நிறைந்தகரையமிரும், கூனி காலத்தியா கடுக்கலோடும்—சீர்சம் வளைந்து இரண்டுக்கால்களும் கடுங்குதலும், ஆழிய இவ்வளமத்தையுடைய விருத்தவேஷத்துடனே, கயல் சிழி சாலைமேவ— கயல் மீண்பிப்போதும் கண்களையுடைய உழாதேவியரின் தவசீசாலையை யடைய, கால் திசை பரவும் கையங்—கான்கு திசைகளிலுள்ளாருங் துதிக் கின்ற உமாதேவியர், கல்லவன் அடியில் தாழ்க்குபோற்றி அஞ்சவிப்ப— நன்னையையுடைய அப்பெரிப்பவரது பாதங்களில் வீழுந்து வணங்கிந் துதித் துக்க குளித்து சீற்ப, வந்த பூசரன் தப்பந்து கூறும்—அவ்விடத்தில் வந்த கிழப்பிரமணர் விரும்பி அங்குமாதேவியை நோக்கிச் செல்லு வார் எ—று.

கயல்விழி அன்மொறுத்தோனக் கயல் விழிக்குப்பீற்றுக்கி யாறும் வடிவினாலும் நீக்குமென்க. வணங்கத்தக்க மகா சாது

வடிவமாதலின் செலவன் என்றார் நற்றவளைனப்பாடமோது
வாருமாளர். (13)

கூறுந் தவமி யற்றக் குறிக்கதென் புகளீ யென்னத்
தேற்றுங் கருணை வெள்ளிச் சிலம்பஞ்சக் குரிமை யாகும்
பேறேனக் கமைய வென்னப் பெரியவ ணகைத்துச் சொல்லு
மாற்றுவத் தமது நெற்று மறையவன் புதல்வி கேட்டு

இ-ள்: நீ கூறரும் தவமி இயற்ற குறிக்கது என் புகல் என்ன—பெண்
னே! நீ சொல்லுதற்கரிய தவத்தைச்செய்ய என்னியது எதற்காக? அத
னைக்கறுக என்று சிவபெருமான் வினாவ (உமாதேவியர் அதனைக்கேட்டு
அவ்விருத்தனுப்பைரோக்கி, ஜயரே), கேறு அரும் கருணை வெள்ளிச்சிலம்ப
ருக்கு—(அபக்குவர்களால்) தெளிந்துணர்தற்கிய கிருபையையுடைய ணக
ஸாசபதிக்கு, உரிமைஆகும்பேறு எனக்கு அனமை என்ன—மனைவியாகின்ற
வரம் எனக்குப் பொருந்துதற்காமென்று சொல்ல, பெரியவன் நகைத்து
சொல்லும்—ஶிருத்த தபோதன வேஷதாரியாகிய சிவபெருமான் அதனைக்
கேட்டுச்சிரித்து (உமாதேவியைரோக்கி) இவ்வாறு சொல்லுவார், மாறு இல்
உத்தம குலத்து மறையவன் புதல்வி கேட்டு—ஒப்பில்லாத உபர்குலத்திலு
தித்த பிராமணனது புத்திரியே கேட்பாயாக எ-ஆ. (14)

கேட்டிரு மடந்தை துண்ணிற் கிளிவிருளி பதை த்த நீவென்
மாட்டினி ஸேந்த் தாஞ் வளத்திகை மனைக் டேறு
மோட்டினி விருந்த பித்தற் குரிமையென் றிகப்ப நெஞ்சில்
வேட்டதே எந்தோ நின்னை விகித்தது மிதற்கே வேதன்

இ-ள்: கேள் திரு மடந்தை தன்னில் கிளர் ஒளி படைத்த ஸீ—செங்கிறத்
தையுடைய இலக்குமிதேவி பின்னிறும் மிக்க கேக காந்தியையுடைய ஸீ,
வெண்மாட்டினில் ஏறி தாருவனத்திடை மனைகள்தோறும் ஒட்டினில் இருந்த
பித்தற்கு உரிமை என்று இருப்ப—வெண்ணிறம்பொருக்கிய இடப்பாகனத்
திலேறித் தாருகவனத்தின் கண்ணேயுள்ள விகிட்டோறும் சிரக்காலத்தி
லே பிகைத்துபேற்ற பித்தனுக்கு மனைவியாகிறக்கும்படி, நெஞ்சில் வேட்டது
என்—மனத்தில் விரும்பியது என்ன அறியாமை, அந்தோ ஜயோ, வேதன்
நின்னை விதித்ததும் இதற்கோ—மிரமா (அப்புகமான இவ்வழுகோடு) உன்
னைப்படைத்ததும் இதற்காகவா? எ-ஆ.

“காந்தனது பேரமுகு தான் விரும்பும் பெண்” என்பது நீது
நூற்றுணரிபாதலால் இலக்குமிதேபான்ற ருபவதியாகிய உனக்கு
ஏருதேறிக்கபாலத்திலேற்கும் பித்தன் கணவனுதற்குத் தகவுடை
யனல்லனைப்பதை விளக்குதற்குத் திருமடந்தைத்தன்னிற் கிள
ரொளிபடைத்த ஸீ என்றார். (15)

வேதியன்றவத்தால்வந்தாய் வேட்னெச்சிலையுண்டின்ன
சாதியென் றிலாதவற்குத் தலைவியா வதி விலன் பால்வந்
தீதிமூத் திருத்த என்காம் யானெரு விருத்த னேனுஞ்
சொதிமின் னிடையா யென்னச் சரிகுழ தற்கு நாணி

இ-ள்: சோதி மின் இடையாய்—ஓளிபொருக்கிய மின்போலும் இடை
யுடைய பெண்னே! நீ வேதியன் தவத்தால் வந்தாய்—உனது பிரகாராகியு

அந்தஸ்தானது தவத்திற் மிறங்காம் (அத்துணைப்பெருமையையுடைய நீ), வேடன் எச்சிலை உண்டு இன்னசாதி என்று இலாதவற்கு தலைச் சூவதில்— வேடுவகுவத்திற்மிறங்க கண்ணப்பாயனாது எச்சிலைப்புகித்து இன்னசாதி யென்று வருண நிச்சயமில்லாதிருப்பவனுக்கு மனைவியாதவினும் பார்க்க, யான் ஒரு விருத்தனேனும் என்பால் வந்து ஈது இழைத்து இருத்தல் நன் காரம் என்ன—நான் ஒரு வயோதிக்கப்படும் என்னிடத்தில் வந்து இவ்விவாகத்தை நடத்திக்கொண்டிருப்பது, கல்லதாமென்றுகூற, சரிகுழும் அதற்கு நான்மி—சரித்தகூந்தலைப்படைய உமாதேவி அவ்வாசகத்திற்கு வெட்கமுற்று எ—று.

ஆவதில் என்பதில் ஐந்தனுருபு எல்லைப்பொருட்டு, சரிகுழும் அன்மொழித்தொகை உயர்குவைப் பிராமண நுடைய அருமைப் புதல்வியாகிய நீ சாதிநெறியில்லாத பித்சனை விவாகஞ் செய்வதி னும் பிராமண விருத்தனுகிய என்னை மனங்குத்தோடல் குலமுறைக்குத்தகுதியெனப்பெருமான்கூறினார். வேடுனைச்சிலுண்ட சரித்திரத்தை “பல்லினாலுதுக்கினாவிற், பழகியவினிமைப்பார்த் துப் படைத்தவிவ்வழுதுசால வழகி துநாயனீரேயமுதுசெய்தருளு மென்றார்” என்னும் திருத்தொண்டர் பெரியபுராணச் செய்யுளா வுணர்க.

மாணை மியற்றி நின்ற நற்றவ நெறியை நீத்துப்
பேறுமென் மொழியா ரோடும் பெற்றவர் மனையிற் செல்லப்
புனுறு தோழி மார்முன் போயவர்க் குரைக்கா ரன்னேர்
காணு மறையோன் றன்னைக் கடுதிவிற் கொணர்தி ரேவ்னு.

இ—ள்: இயற்றி சின்ற கல் தவாகெறுவை தான் தொன் செய்துகொண்டிருந்த தவழுநூற்றையை விடுத்து. நானெணும் பேறுமும் மெல்மொழியாரோடும் பெற்றவர் மனையில் செல்ல—வெட்கத்துடனே தம்மை யுபசரிக்கின்ற மெல்லிய சுசனத்தையுடைய சோழிகளுடன்கூடப் பிதா மாதாக்களின் வீட்டிற் பிரவேசிக்க, பூண் உறு சோழிமார் முன்போய் அவர்க்கு உரைத்தார்—ஆபரணத்தைவனிக்க தோழிப்பெண்கள் முந்திடப் போய்ந்த தவச்சாலையினிகழ்ந்த சம்பவங்களைப்) பெற்றஞ்சுக்குக் கூறினார்கள். அன்னேர் காண். அநும் மறைப்பெரன் றன்னைக் கடுதிவிள் கொணர்திர என்றார்—அப்பெற்றார்கள் காணுதற்கரிய அவ்வேதமைனவிரைவில் (இங்கே) அழைத்துவருவீராக என்று கூறினார்கள் எ—று.

விருத்தர் கூறிய வசனத்தினுல் நானும் விளைக்கலையே காரணமாகத் தவத்தை நிறுத்திப் பெற்றார் மனையிற் புகுதலின் நானெணும்—செல்ல என்றார். (17)

என்றாலும் மார்போய்த் தேவ ரீமனை வருக வேள்ளை
மான்றலங் குழல்லங் தென்னை யழைத்திடின் வருவே வேள்ளை
சென்றின மடவா ரீந்தக் சேய்தியற் றவப்பாற் சோல்ல
நெறிறஞ மக்கே நேயந் நற்றவற் கொணர்தி யென்றார்.

இ—ள்: என்றாலும்—என்றவாறு பெற்றார் கூறுதலும், அவர் போய் தேவரீர் மனை வருக என்ன—அந்தோழியின்கள் அவ்விருத்தமுன்சென்று ஸ்வாமி! எமது சிருகத்துக்கு ஏழுந்தருள்க என்று பிரார்த்திக்க, (அதுகேட்ட விருத்தர்), மன்றல் அம் குழும் வந்து என்னை அழைத்திட்டன் வரு

வேண் என்ன—வாசனைகமழுகின்ற அழுகியகுந்தலீயுடைய அக்கன்விசை வந்து எண்ணையமூத்தால் நான்வருவேணன்றுகூற இனம் மடவார் அவர் பால்சென்று இந்த செய்தி சொல்ல—இளம்பிராயத்தினையுடைய தோழிப் பெண்கள் அதுகேட்டு அப்பெற்றஞரிடத்துப்போய் இங்கிளங்கிலையக்கூற, நன்று என—(பெற்றஞர்) நல்லதென்று இயைங்கு, மகளே ஸ் ஐ நல் தவண் கேட்னார்தி என்றார்— புதல்வியே ஸ் அந்தங்கல் தபோதனரை இங்வனமழுத் துவா வென்றுரைத்தார் எ—று,

மற்று அசை, மன்றலங்துமல் அன்மொழித்தொகை அம் சாரியையனினுமாம். (18)

என்றசொற் கிடையா தன்னை யினாங்கீய வதனம் பார்த்து
மன்றிறை யவளை பல்லான் மனிதனை வணங்கே னென்னப்
பொன்று மனித னேனும் பு சியிலங் தனனே யாயிற்
சென்றெதிர் பணித லென்றுஞ் சிறுவருக் கமைத்த வன்றே.

இ—ள்: என்ற சொற்கு இசையாது அன்னை இணங்கிய வதனம் பார்த்து—பெற்றஞர் இவ்வாறுசொல்லியமொழிக்கு உமாதேசியாகியபுதல்வி இனங்காமல் தாயினாது பற்றுமிக்கமுகத்தைப்பார்த்து, மன்றுஇறையவளை அல்லால் மனிதனை வணங்கேன் என்ன—சபாநாயகராகிய பெருமாளை யன்றி மனிதனை நான் நமஸ்கரிக்கமாட்டேனன்றுகூறு (தாய் இன்னும் புதல்வியைகோக்கி), பொன்றிடும் மனிதனேனும் அந்தனையோயின்— சின்னாலிலிறக்கும் மராஜானையிலும் அவன் பிராமணனோயாயின், எதி சென்று பணிதல் புனிபில் சிறுவருக்கு என்றும் அமைத்த ஆறு—அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் முன்விலைசிற்சென்றுவனங்குதல் பூவுக்கத்திற் பால ருக்கு எப்போதும் நிர்ணயித்துகென சியாம் எ—று

இடு பகுதிப்பொருள்விகுதி. (19)

அமைத்ததென் றவடாய் சொல்ல வளைங்கதை யாறிவோ மென்று
கமைத்திறங் கொண்டு போந்து கமலமார் சிரஸைப் போற்றி
யெமைத்தகு தாதைபாலி னெழுந்தநூள் கெவக்ஸை னாந்து
கமைத்தபெற் பிட மீதிற் சிதை ஏந் வைத்தே.

இ—ள்: அவன் தாய் அமைத்தது என்று சொல்ல—அவ்வுமாதேவிலி ன துதாய் அச்செயால் சால்திரோசுதமென்றுகூற, அணங்கு அதை அறி வோம் என்று கமை திறம் கொண்டுபோந்து—உமாதேவி அதுகேட்டுக் கரம் தனைச்சோதித்தறிவோமென்று பொறுமைத்தன்மைபெருக்கிப்போம், குமலம் ஆர் சிரனை போற்றி—கங்கையையவனிற்கு சிறுவையுடைய ஈசாராகியபி ராமணரைத்துதிற்கு, எமை தர்து தாதை பிரஸீன் எழுந்தருள்க என்கொண்ணர்ந்து—கம்மைப்பெற்ற பிதாவினிடத்தில் வருவதற்கு எழுந்தருள்க என்றுகூறி அழைத்துவந்து, சமைத்தபொன் போட்டு மீதில் சுதிதரன் ஆக வைத்து—உண்டாக்கிய சுவர்னுசனத்தின்மேற் சுந்திரகோராகத் தியானித் திருத்தி எ—று.

எ ஈற்றுசை, எம்மையென் பதையையொத்தொக்கது, எமுங் தருள்க என்றுதில் ஈற்றுக்காரமுங்கொக்கது. (20)

வைத்தபி எவன்பொர் பாத மல்லின யெண்ணையக் காப்பிட
டுத்தம் வடிதே நெய்பா லைப்பிலைந் தமிர்த மாடங்க
கத்தமெய் முழுசுமிக்க ககந்தங்க எனிந்த பின்னர்
நந்தில காதி சாத்தி நறுவர ரணைத்துந் துவி

இ—எ: வைத்தமின்—ஆசனத்திருத்தியமின்பு, அவன் பொன்பாதமல் ரினை எண்ணையக்காப்பு இட்டு—அவரது அழியப் பாததாமரைகளிடத்து எண்ணையக்காப்புச்சாத்தி, உத்தம வடிதேன் நெய் பால் ஒப்பு இல் ஜந்த மிர்தம் ஆட்டி—உத்தமமாகிய வடிகப்பெற்ற தெனும் நெய்யும் பாலும் ஒப்பற்றபாஞ்சாமிர்தம் ஆகியதிவற்றை அஷோகங்குசெய்து, சுத்தமாகிய திருமேனியெங்கும் மேன்மைபொருந்திய வாசனைத்திரவியெங்களைச் சாத்தியின்பு, ந தில் காதிசாத்தியூர்வான் பொட்டு முதலியவற்றைச் சாத்தி, நறுமலர் அனைத்தும் தூவி—வாசனைபொருந்திய புஷபங்க எவற்றையும் அவர்மேற் சொன்னது எ—று.

மலரினை என்பதுருபுமயக்கம். ந என்பதுயர்வுப் பொருட்டு;
நக்கிரன் என்பதிற் போல. (21)

தூவிய பின்ன ரணங்கு சுவையுட எவித்துத் தூப
தீபங்கு மெடுத்துப் போற்ற செய்த்டு மளவி வெந்தை
யாவலோ டுமைகண் காண வந்தன நுருவ நீத்து
முவரி வெருவ வள முழுமத ஹநுவங் மொன்டான்.

இ—எ: தூவிய பின்னர்—(மலர்களைச்) செரரித்தமின்பு, சுவை யுடன் அன்னம் அளித்து—அருகுவைப்பதார்த்தங்களுடன் அன்னத்தை நிவேதித்து, கூப்தபழும் எடுத்து போற்றிச்செய்திடும் அளவில்—தூபதீபங்களையுங்காட்டிப் (பூசாங்கத்தில்) தோத்திரங்குசெய்யும்பொழுது, எங்கை அந்தணன் உருவும் நீத்து—எம்பசமயதாவகிய சிவமிரான் மிராமணவேடத்தை ஒழித்து, உமை கண் ஆவலோடு காண—உமாதேவியாருடைய கண்கள் ஆசகயோடு தர்சிக்குமாறு, மூவரில் ஒருவன் ஆன முழுமுதல் உருவும் கொண்டான்—திரியுர்த்திகளுள் முதல்வராய் நின்ற பரமகிவன் சுபருபத் தைக்கொண்டருளியர் எ—று

சுவை ஆகுபெயர். கண்டு ஒருவன் முதல்வன் (22)
மழுமுக ஹநுவங் மொன் ராந்தியயப்பனீந்துவானேர்
போழிமலர் மழையிழ் நேய்ந்துடுதைவையுன் மகிழ்ந்துகண்டு
விழிமலர் களித்துநீர்ப் பேவதியன் றஜனவி யோடு
சேழுபதி முடித்த நாதன் நிருவடி சேன்னி சேந்த்தான்

இ—எ: பூவை முழுமுதல் உருதம் கொண்ட ஆர்த்தியை பணிந்து—உமாதேவியார் சிவவடிவத்தைக்கொண்ட பெருமானை வணக்கி, வடேனர் பொழி மஸர்மழையில் தோய்ந்து—தேவர்கள் பொழிந்த புஷபமழையில்முழுகி, உள் மகிழ்ந்து கண்டு—அகமகிழ்ந்துரிசித்து, மூழி மலர் களித்து நிற்ப—கண்மலர்கள் மந்திப்புற்றுவிற்க, வேதியன் துணையிலோடு செழுமதி முடித்தகாதன் திருவடி சென்னிசேர்த்தன்—பிதாவாகிய அந்தனுளன (அதுகண்டு)

தன்மனைவியுடன் செழுமையாகிய பாலசங்கிரணைச் சடைமுடிலில்ஜின்த
இறைவராகிய சிவாராணது திருப்பாதங்களைச் சிரமேற்கொண்டான்ன—ஆ

பூவை ஆகுபெயர் (23)

சென்னிசீர்த் தீரைஞ்ச ஹெடுந் திசைமுக ஸெமோ ஹும்பர்
பன்ரீயர் புடையிற் குழப் பார்ப்பசி யென்று மந்தக்
கள்னியைக் கொன்றை குடி கமலவே தீயன்செய் யோம
வன்ரிழுன் வழுவை செய்ய வரள்முறை வழுமா லீந்தான்

இ—ள்: சென்னி சேர்த்து இறைஞ்சலோகம்—பெற்றுக்கள்விவெபரு
மானுதுபாதங்களைச் சிரமேற்குத்வண்ணகுதலும் (அச்சமயத்தில்), திசை
முகன் நெறி மால் உட்பர் பன்னியர் புடையில்குழ—நான்குமுகங்களைபு
டைய பிரமதேவரும் நெடுயவடிவத்தைபுடைய விஷங்குமுத்தியும் எளைத்
தேவர்களும் அவர்களதுமைனவியரும் பக்கத்தில்வங்குதுகுழ, பார்ப்பதி என்
னும் அந்த கன்னிகை—உமாதேவியாகிய அந்தக்கன்னிகையை, கொன்
றாகுதி—கொன்றைர்மாலையையன்கத் சிவபெருமான், கமலவேதி
யன் செய் ஒழ வானவிழுன் வதுவைசெய்ப—செந்தாமரமலராசனாகிய
பிரமதேவரமைத்த ஒமாக்கிளி பின் முன்விலை நிற் பாணிக்கிரகணன்செய்
யும்பு, வரண்முறை வழாமல் ஈந்தான்—வாண்முறைதவருது அவ்வந்த
னூளன் தாராதந்தஞ்செய்தான் ஏ—ஆ,

அந்தணன் பனைவியுடன் சிவபெருமானினவனைங் தும்பொழுது
பிரமாழுதவியோர் வந்தனரெனவும். அப்பொது அவ்வந்தணன்
பிரமாவை ஆசாரியராக்கொண்டு கன்னிகையைக் தத்தஞ்செய்
தானெனவுன்சுறுக. குடி எனபதில் இகரம் வினைமுதல்விகுதி
கொன்றை ஆகுபெயர். (24)

நீதி னமன ஹஞ்சை யெஹும்பதீக் குயையி னேடு
போற்றி டெந்வில் வேழும் பிசியெடு யாடல் கன்—
வாய்ந்தநின் நலைக் கிழ்சு வழுகின வளிதை நோக்கி
யாய்ந்தது புரிது யென்ன வானுமாய் கிசைந்து செய்தான்

இ—ள்: சுக்க இன்—தக்கஞ்செய்து கொடுத்தனென்பு, அமலன் உமைசி
நேடு உஞ்சை எனும் பதிக்கு போந்தில் நெறியில்—மலரகிதராகிய சிவபெ
ருமான் உமாதேவியினுடன் அவந்தகைரத்திற்குப்போம்வழிலே, வேழும்
பிடியொடிம் ஆடல் கணகு—களிற்றியானை பிடியைவியுடன் கீடைசெய்
தலீக்கன்றி, வாய்ந்த நீண்ட தலீல குனிந்து வாருக என—பெண்ணே நீ சிறந்த
உள்ளதுலையைக்குவிந்து, வருக என்று சிவபெருமான் கூற, வனிதை
நோக்க ஆய்ந்து அது புரிதும் என்ன—உமாதேவிபார்த்து(யாழும்) அப்படிப்
புணர்வோமென்றுக்கு, அரணும் ஆங்கு இசைக்கு செய்தான்—சிவபெரு
மானும். அவ்வதே டூட்டன்பட்டுப்புணர்ந்துற் ஏ—ஆ.

யானையுருக்கொண்டு புணர்ஸ்தாரென்க. (25)

செய்தலு யவர்தோ ஹுண்மைக் தெய்வமா வந்தகொன் டைந்து
கைத்து வடிவங் கொண்ட கற்பக யென்ன வள்ளத்
தெய்தா மய்பி டேர்க்காக் கீதமலி மதமும் மாரி
பெய்தா கிழு கத்துப் பின்னையொன் றதித்த தம்மா

இ—ள்: செய்தலும்—அவ்வாறுபுனர்தலும், அவர் போல் உண்மை தெய்வ மா உருகொண்டு— (சிவரீதுமுமாதேவியுமாகிய) அவ்விருவ ரையும்போல மெய்ம்மையாகிய தெய்வீகமார்ந்த பெரியதிருவருவத்தை வகித்து, ஒங்கு கை தருவதிலும் கொண்ட கற்பகம் என்ன—ஜூஞ்துகைகள் மைந்த சூபத்தைப்பெடுத்த கற்பகவிருஷ்டமென்னும்படி உள்ளத்து எய்து அரும் அங்குளோர்க்கு—மனத்திலமைந்த சிறந்த அங்கீளைபுஸ்தய அடியா ராகியப்பிருக்கு, இதம் மலி மும் மத மாரி பெய்தரு கரிமுகத்து பிள்ளை ஒன்று உதித்தது— நன்மைமிகுந்த கருணையாகிய மும்மதமழையைப்பெய்கின்ற யானைமுகத்தைப்படைய குழங்கத்தையொன்று உற்பசித்தது எ—று

ஆம்மா வியப்பு மதமும்மாரி என்பது மும்மதமாரி என மாற்றி இயைக்கப்பட்டது. யானைமுகத்திற்கிணையை அருளை மும்ம தமாரியாக உருவகித்தார். கேட்டபெருளைக்கொடுப்பதாதலின் கற்பகத்தை விளாயக்கடவுளுக் குவழித்தார். (26)

உதித்தபா லைக்கண் டெந்தை யுமையுடன் வியந்து வாழ்த்தி மதித்தொந் பாசக் தோடு மழுவமொன் றளித்தோ ராலின் கதித்தநன் ஸிழில் வாழுக் கடவையென் ற்குத்தி யென்றுந் துதித்தவர் விளை உர்த்துத் துளைசெயென் றநூலிப் போனார்.

இ—ள்: உதித்த பாலைன எந்தை உமையுடன் கண்டு வியந்து வாழ்த்தி— உற்பசித்த அந்தப்புத்திரரை எம்பரமாதிராவாகிய சிவபெருமான் உமாதே சிபுடன்பார்த்து அதிசீத்து ஆசிரவித்து, மதித்து ஒரு பாசத்தோடு மழு வும் ஒன்று அளித்து—சிந்தித்து ஒருபாசத்தையும் ஒருமழுப்படையையும் அவருக்குக்கொடுத்து, ஒரு ஸிலி ன்கத்த நல் நிழலில் வாழுக்கடவை என்று இருத்தி—ஒரு ஆலமரசத்திலுடைய விசேஷத்த நல்ல நிழலிலே வாசஞ்செய் யக்கடவையென்று இருத்தி, என்றந் துதித்தவர் விளைகள் தீர்த்து துளைசெய்யென்று அருளி போனார்— எஞ்சான்று உன்னைத்தியானித்த அடியவரின் தீவினைகளைக்கி அவர்க்குதவிசெய்க என்று அனுக்கிரகித்து அப்பாற சென்றுர் எ—று. (27)

போனவ நஞ்சை யென்னும் புரத்கீடை யமர்ந்த நாளிற் ருவைக் கயமு கள்கெய் சுற்று மிடுக்கே ஞைலே
வானவ இனுசித்தந்தி மலரடி வணங்கி யேத்தி
ஞூனா யகன்பா ஞங்க ஞங்கைய தீயமுபி கென்று.

இ—ள்: போனவர் உஞ்சை என்றும் புரத்திடை அமர்ந்த நாளில்— சென்ற அவ்விருவரும் அவந்திக்கரத்தில் தங்கியிருந்தகாலத்தில், கயமுக தானவன் செய் சாற்ற அரும் இடுக்கனால்—கயாமுகராகவன்செய்த சொல் ஸ்தற்கரியதுன்பத்தால், வானவர் அதூகி உங்கி மனி அடி வணங்கி ஏத்தி— இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் போய் கந்திதேவரது செந்தாமரைமலர் போலுங்கிருவதிகளை வணங்கித்துதித்து, ஞானநாயகன் பால் நாங்கள் நன்னீயது இயம்புக் என்றுரீ—ஞானமுதல்வராகிய சிவபெருமானிடத்து நாங்கள் வங்குது சிற்றலைச் சொல்லுகளன்று விண்ணப்பங்கெய்தார்கள் எ—று.

சாற்ற இயம்புக என்பன சுறுதொக்கன.

(28)

என்றலுஞ் சிலாதன் மெந்த என்பிரான் பாதம் போற்றிக்
குன்றேறி வச்சிரக்கைக் குரிசிலோ டமர் யாருஞ்
சென்றவ ணடைந்தா ரென்று செப்பலுந் தநுதி யென்ன
வன்றவ ஏருளாற் சென்றுங் கரணடி போற்றி ஞாரே.

இ—ள்: என்றலும்—இவ்வாறு தேவர்கள் பிரார்த்தித்தலும், சிலாதன் மெந்தன் எம்பிரான் பாதம் போற்றி—சிலாத முனிவரது புத்திரராகிய திரு நந்திதேவர்போய் எம்பெருமானுகிய சிவபிரானது பாதங்களை வணங்கித் துதித்து, குன்று என்றி வச்சிரகை குரிசிலோடு அமரர் யாருஞ்சென்று இவனை அடைந்தார் என்று செப்பலும்—மலைகளின் சிறையைபிந்த வச்சிராயுதத் தைத் தரித்த கையையுடைய இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களெல்லோரும் இவ்விடத்தில் வந்து சேர்ந்தார்களென்று விண்ணப்பஞ் செய்தலும், தருதி என்ன—(சிவபெருமான் அதுகேட்டு நந்தியே! அந்ததேவர்களை இங்கே) கொணர்வாயாக என்று ஆஞ்ஞாழிக்க, அன்று அவன் அருளால் ஆங்கு சென்று அரன் அடி போற்றினார்—அப்பொழுது அந்த நந்தி தேவருடைய அனுமதிப்படி அவர்கள் உட்பிரவேசித்துச் சிவபெருமானுடைய பாதங்களை வணங்கித் துதித்தார்கள் எ—று.

ஏ அசை. முன்னெரு காலக்கில் அசுரர்க்காக மேலெழுந்து பறந்து உயிர்களையழித்த மலைகளின் சிறைக இந்திரன் வச்சிராயுதத்து வரிந்தானுதலின் ‘குன்றேறி வச்சிரக்கைக்குரிசில்’ என்றார்.

போற்றலுஞ் காரே யீங்குப் புகுஞ்ததெக் நுறையா லென்றுங்
கேற்றுங் கொடியோன் கேட்ப வீந்திரன் வணங்கிக் கூற்றுல்
மற்றும் படையால் வல்ல மனிதரா ஸமர ரால்வெஞ்
ச்ந்தமார் விலங்கி னுஞ் சிதைந்திடா வரம்பெற் றுள்ளான்.

இ—ள்: போற்றலும்—துதித்தலும் ஏற்று இரும் கொடியோன் சுராரே ஈங்கு புகுந்தது எக்குறையால் என்று கேட்ப—பெரிய இடபக்கொடியை யுடைய சிவபெருமான் (அவர்களை நோக்கி) தேவீர்காள்! நிவிர் ஈண்டு நம் மைக் காணவந்தது என்ன குறையில்ல என்று வினவு இந்திரன் வணங்கி—(அதனைக் கேட்ட தேவர்களுள்) இந்திரன் (அப்பெருமானை) நமஸ்கரித்து ஸ்வாமீ, கூற்றுல்—யமனும், மாற்று அரும் படையால்—விலக்குதற்கரிய படைக்கலங்களாலும், வல்ல மனிதரால்—வலிய மனிதர்களாலும், அமர ரால்—தேவர்களாலும், வெம் சிற்றும் ஆர் விலங்கினாலும் சிதைந்திடா வரம் பெற்றுள்ளான்—கொடிய் கோபம் நிறைந்த மிருகங்களாலும் அழியாத வரத்தை (தேவரிடத்துழன்னே) பெற்றிருக்கின்றவன் எ—று.

ஆங்கு அசைநிலை. இது முதலிருசெய்யுளொருதொடர் (30)

வாத்தினாற் கயமு கத்து வல்லக சே தோய்யை
யிரக்கமற் றியற்றுந் தீமை யிவ்வைவென் றியப் பொ னுகாற்
குத்திடை மூளி யேந்துங் கடவுளீ காந்தி யேனப்
புத்தினை நகைத்தி யூட்டும் புங்கவன் வேநுவ லென்றுள்.

இ—ள்: கயமுகத்து வல் அசுரேசன்—கயமுகனுகிய வலிய அகரத் தலைவன், வரததினால் இரக்கம் அற்று எம்மை இயற்றும் தீமை இன்ன

என்று இப்பொன்று (தான்பெற்ற) வரத்தினல் தனையின்றி எமக்குச் செய்யுக்கினமகள் இத்தனையனவென்று (கம்மாற்) சொல்லுத்தாங்கில்லாவது, கரத்திடை மூளீ ஏஞ்சும் கடவுள் நீ காத்தி என்ன— திருக்கிணக்கில் அக்கினி யைத் தாங்கிய ஸ்வாமி! தேவீர் அடியேன் களைக் காத்தருள்க என்று பிரார்த்திக்க, புத்திரனை கடக கீ ஊட்ட சம்பந்தவன் வெருவல் என்று— முப்புரங்களைச் சிரிப்பாலாகிய அக்கினியையுடே யெரித்த சிவபெருமான் (அவர்களை நோக்கி நீங்க) பயப்படாதிருங்கள் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் எ—து.

எம்மை என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமையை நான்காம் வேற்றுமையாகத் திரிக்குப் பொருள்கைக்கப்பட்டது. ஆல் அசை. ஒன்றைன்பதிடைக்குறை முற்காலத்தில் முப்புரங்களைத் தகித்து அருள்செய்தாரோ கயமுகளையுருமிக்குத் துத் தேவர்க்கருள்புரிய துணிந்தலையின் புரத்தினை கடைத்தியூடும் புங்கவன் என்று விசேஷித்தார். (31)

வெருவர் விலாத தல்ல வேழ்மா முகளை நோக்கிய பொருவில்சாரதரோ டேசிப் போரினை யியற்றி மிக்க கருவரை யளைய வந்தத்தக் கயமுகா கரளை வென்று திருவருடேவர்க் கீந்து செபத்தொடுவருக வென்றார்

இ-ள்: வெருவரல் இலாத நல்ல வேழ் மாருகளை நோக்கி— (சிவபெருமான் பாகவர்க்கு) அஞ்சாத நன்மை பொருந்திய பெரிய யானை புகத்தை யுடைய விளைக்க கடவுளைப் பார்த்த, பொரு இல் சாரதரோடு ஏது போரினை இப்பற்றி— (மைந்தனே! நி) அப்பற்ற பூதசீரோடுபோய் புத்தத்தைச் செய்து, மிக்க கரு வரை அனைய அந்தக் கயமுகாகரளை வென்று— மிகவும் கருமையான மலையை நிக்கித்த (வடிவத்தையுடைய) அந்தக் கயமுகாகரளை வெற்றிகொண்டு, தேவர்க்கு திருவருள் ஈந்து செயத்தொடும் வருக என்றுன்— தேவர்களுக்கு அனுக்கிரகத்தைச் செய்து வெற்றியுடனே மீண்டும் வருக என்று ஆஞ்ஞாயித்தார் எ—து. (32)

எவ்றபோ திருகை கூப்பி யெந்தையை விடைபெற் கேகிக் குன்றுபோல் வளர்ந்து நிற்ற குறுப்படைத் தலைவர் குழுக் கள்றிய மனத்து வெப்பிய குழுமத்து வைகும்— முறுகிய மனத்தையுடைய கொடிய கயமுகாகரன் வாசன்தெய்கின்ற, வள்ள திறல் புரிசை சூழ்ந்த மதங்கமாபுரத்தை சேர— மிக்க வலிமை பொருந்திய மதில் சூழ்ந்த மதங்கமாபுரியை அடைய எ—து.

குன்றுபோல் வளர்தலாவது: புருஷாகிருதிக்கு வேண்டிய பருமையும் நீட்சியும் அடையாது குறுத்துப் பருத்திக்குத்தல். வன் திறல் என்பது ஒரு பொருட் சொற்கள். இதுமுதன் மூன் ரு

செய்யுவொருதொடர். எந்தை எம் தந்தை என்பதன்மருவு. (33)

சேந்திடு மெல்லை சேனை தீயவனகாற் துள்ள
கூந்தவே வெணர் யாருங் குலைகுலைந் தோட மோதி
நேந்திடு மாமைபத் தந்த நிலைமையைக் கயமு கற்றுச்
சாந்திடு தூதர் சொல்லத் தழவென ஏழுத்துச் சீரி

இ—ள்: சேர்ந்திடம் எல்லை—மதங்கமாபுரத்தையனுகியபொழுது,
சேனை—(துசிப்படையான) பூதசேனைகள், தீயவன் நகரத்து உள்ளகுர்த்த
வேல் அவணர் யாரும் குலைகுலைந்து ஓட மோதி—கொடிய கயமுகாசர
னுடைய பட்டணத்தில் வசிக்கின்ற கூர்மைபொருந்திய வெளாயுதத்தை
யுடைய அசரர்க்கொல்லாரும் நிலைகுலைந்துபயக்தோடும்படி நாக்க, கேர்க்
திடும் அமையத்து—எதிர்க்கும்பொழுது, சார்ந்திடு தூதர் அந்த நிலைமையை
கயமுகற்கு சொல்ல—கண்டுவந்த தூதர்கள் அந்தயுததாரமபத்தைக் கயமு
காசரனுக்குச் சொல்ல, தழல் என உருத்து சீரி—அவன்கேட்டு அக்கினி
போலக்கோழித்துச்சீரி எ ரு.

நகர்க்காவலரே ணபதைச் சுட்டுத் தஞ்சுக் கூர்ந்தவேவெணவுணர்
என்றார் (34)

சீரி யாச எத்துச் செற்திடு மிஞக்கை நீங்கி
யறிவெஞ் சேனை பற்றும் வல்லையிற் ராது யென்று
கூறின னெழுந்தவ் வெய்ய கொற்றவன் வாயில் சென்றுள்
வீறுசேரவுண வெள்ள மிக்கோருங் குற்ற தன்றே

இ—ள்: அ வெய்ய கொற்றவன்—அந்தக்கொடிய கயமுகாசரனுகிய
அரசனுணவன் (தூதரைகோக்கி), மாறு இல் எம்சேனை முற்றும் வல்லையில்
தருதிரி என்று கூறினன்—ஒப்பற்ற முது சேனைக்கொல்லாவற்றையும்
விரைவில் அழைத்துக்கொணர்மின் என்று ஆஞ்சினாருகித்த, சிறு அரி ஆக
நைத்து செற்றித்தும் இருக்கை நீங்கி எழுந்து வாயில் சென்றுள்—கேடமைக்
கின்ற சிங்கங்களாற்றுங்கப்படுகின்ற ஆசனத்திலைமந்த இருக்கையை
விட்டின்மூம்பி முதற்கடைவாயிலே அடைந்தான் (அப்பொழுது), வீறு சேர்
அவண வெள்ளம் மிக்கு ஒருங்கு உற்றுது—பெருமைபொருங்கிய அசரசே
அவெள்ளம் பெருகி ஒருங்கேவந்தது எ—ரு.

கூறின னெண்ணும் வி னை மு ந் றை வினையெச்சமாக்கிப்
பொருள் கொள்ளப்பட்டது அன்று ஏ அசைல்லைகள். (35)

அவற்வர் தானை முற்று மணைந்தவா நாசற் கோதுக்
குன்றன தேரையிங்ஙன் கொண்கொ வல்லவு நுய்ப்பப் பிக்
பொன்றகம் தின்தோள் வேந்தன் பொருங்கென விவரந்து போ
கன்றிய மனத்தி ஞேடுங் கணைபதி முன்னுற் ருனே.

இ—ள்: அன்று அவர் தானை முற்றும் அணைந்தவாறு அரசருக்கு ஒது—
அப்பொழுது அவ்வகாசேனைக்கொல்லாம் வந்துகூடியதுங்கமையைந் (தூது
வரைகள்) கயமுகாசரனுக்குச் சொல்ல, குன்று அன்றா தேரை இங்கன்கொ
ணைக் என—(அதுகேட்ட கயமுகாசரன் சாரநியைகோக்கி), மலைஷைய
நிகர்த்த (முது) தேரை ஈண்டுக்கொணர்வாயாக என்று ஆஞ்சினாக்க, வல

வன் உப்பு—(அதகேட்ட) சாரசி—(தேவர முன்) கொண்டது விறுத்த பொன் தித்தி தோள் வெந்தன் பொருக்கினா இவர்க்கு போகி—அழகு விளங்குகின்ற செறித்த புபங்களைப்படிய கபமுகாசரன் விரைவாக (அத் தேரில்) ஏற்ப்போய், கண்றிய மனத்தினேறிம் கணபதி மன் உற்றுன்— முஹியமந்தினுடனே விராபக்க கடவுளின் முன்வில்லையடைந்தான் எ—ஆ.

ஏ அசை அவர் என்பதற்கு அத்தூ துவர் என் பொருள் கூறி நிறுமாம் அன என்பதிடைக்கறை. பொன் என்பதை ஆக பெயராக்கி வாகுவலயமெனக்கூறி நிறும் பொருக்குதும். கொணர்க என்பதினீரு தொக்கது. (36)

உற்றதேர் வேலை புத ரோவிகூ வெள்ள வார்த்தை
கேற்றமோ டவன சேலை நீந்தீட வடாந்தூல் கானு
மற்றே நனுவை வாங்கி வன்கய முகந்தன் பூதர்
பிற்றப் பொருது பின்னெம் பிரானையும் பெழும்போர் செய்தாள்.

இ-ஸ: உற்றது வேலை—(இவ்வாறு) அணுகியசமயத்தில், மூதர் ஒனி கடல் என்ன ஆர்த்து—மூதவீரர்கள் ஒலிக்கின்ற சமுத்திரத்தைப்போல் ஆரவாரித்து, செற்றமோல அவனை சேலை சிந்தித் தூர்த்தல் வல்கய முகத் தல் கானு—கோபத்துடன் அசர சேலைகள் சிதைபும்படி நெருக்கீப்பொரு தலை வலிப் சபமுகாசான் கண்டு, ஒந்தனுவைவாங்கி—ஒரு வில்லை (எதித்து) வெளித்து, மூதர் மின் தர பொருது—மூதவீரர்கள் புறங்காட்டும்படி போர் செய்து, மின் கம் சோஷுத்தி பெறும் போர் செய்தான்—(அவர்களை வென்ற மின்) எம்பிருபாதனுகிய விகாயக்கடவுசோடும் பெரிய ஏத்தந்தைச் செப்தான் எ—ஆ.

ஓர் மற்று அசைவிலைகள். (37)

செய்தது கண்டே யெந்தை ஸ்தா முகந்த வெய்யோன்
கையறு படையான் மாளனை கன்றுதல் வரம்பெற் றுள்ளான்
மையல்வோய் நிவை ஜேருல் வழக்கென மனத்தீ ஞேர்ந்து
துய்யகோ டொடித்து வஞ்சன் சோந்திடு மாறு விட்டான்.

இ-ஸ: எஞ்சை செய்தது கண்டு—கம் பராமரிதாவாகிய விகாயக்கட வள் (அவன்) செய்தபோரைப்பார்த்து சிதுர முகத்து வெய்யோன் கண் ரூதல் வரம்பெற்றுள்ளான்—கொஷுப் கபமுகாசரன் சிவபெருமானது மாநத்தைப் பெற்றவன் ஆதலால், கை உறு படையால் மாளனன்—நன் காத மிற் பொருக்கிய பண்டக்கலைகளால் இறுவான், இவளை வையால் செய்து வேறால் வழக்கு என மனத்தில் ஒருந்து—இவளை மாயன்செய்து வேல்லுதல் முறையாமேன்று மனத்தில் உய்த்தனன்ற்கு, குப்பம் கோலி ஒதுக்கூ வஞ்சன் சோந்திடுமாறு விட்டான்—பரிசுத்தமாகிய (தமது ஒரு) கொம்பை முற்கு வஞ்சக்குபை கபமுகன் வாட்டங்கொள்ளும்படி தெஷுத்தினர் எ—ஆ.

ஏ அசை. மையல் செய்து வெல்லுதலென்றிச் செய்யுளிற் கட்டியது. படைக்கலவிரையுள்ளடங்காத வேலெருன்றைச் செலுத்தி வெல்லுதலை.

விட்டிடு தந்தந்து சென்ற வெய்யோவன் மாநுமூல் போய்ந்து
யட்டன் கணகை யாடி வந்துமூன் ஞேன்கை யுற்ற

தொட்டலன் வீழ்ந்து மைய ஹற்றுப்பி ஒதுவாகிக்
கிட்டின எந்தை முன்னங் விளர்ச்சிருப் புரிய வென்னி.

இ-ஸ்: விட்டிடு தந்தம் சென்று வெய்யவன் மருமம் போட்டந்து—(விளா யகுக்கடவுள்) செலுத்திய கொட்டுப்போய்க் கொட்டுப்பொன்கிய கயமுகா சுரன்து மார்பைப்பின்னு, மட்டு அல்ல கவ்வகை ஆடு வந்து முன்னேன்கை உற்றுது—வாசனை விரிந்த கங்கைகநிழலே ஸ்ராவாஞ்சிசெய்துவந்து முதல்வராகிய விநாயகக் கடவுள்து கைபிலிருந்தது, ஒட்டலன் வீழ்ந்து மையல் உற்று இன் ஆர் ஆகி—(ஏகவன்கிய கயமுகாசரன் வீழ்ந்து மயங்கிப் பின்பு முனிகமாகி, கிளர் செரு புரிய எண்ணி எங்கை முன்னாம் கிட்டினன்— முனுகின்றபோரைச்செய்யனினத்து எம்பரமாதோவாகிய விநாயகக் கடவுளுக்கு எதிரே இன்னும் கெருங்கினுன் எ—ஆ.) (39)

எண்ணீய துணர்ந்தெங் கோமா விவிதநூட் பார்வை நல்கி
வண்ணமென் பிரி வேற் வாகன மாசி நம்மைத்

தீண்ணீயாய்ச் சுமத்தி யென்னத் தெருப்பெற்றி முன்னால் யான்
புண்ணீய மென்னே வென்றுப் போற்றியே சுமந்த தன்றே [கெய்

இ-ஸ்: எம் கோமான் எண்ணியது உணர்ந்து இனிது அருட்பார்வை
நல்கி—எங்கள் தலைவராகிய விநாயகக் கடவுள் (கயமுகாசுரன்) எண்ணிய
கருத்தை அறிந்து நன்றாகக் கிருபாநோக்கஞ்செய்து, வண்ணமெல்ல பிடரியில்
எ-ரி—அடிக்கை மென்மையாகிய பிடரியில் எழுந்தருளி, வாகனம்-ஆகி திண்ணன
மாய் மூடமை சுமத்தி எண்ண—(முனிகமே ஸ்) வாகனமாய் வலிமைகானாடு
நம்மைச் சுமப்பாய் என்று ஆந்தாஷக்க, தெருள் பெற்று—(அம்முழிகம்
முன்னுள்ள அஞ்சானம் நீங்க) மெய்த்துநான்தகைப்பெற்று, முன்னுள்
யான்செய் புண்ணீயம் என்னே எண்ண—முற்காலத்திலே நான் (இப்பெரு
மானைச் சுமக்கும்படி) செய்த புண்ணீயம் யாதோவென்று (மதித்து),
போற்றி சுமந்தூ—(அவரைத்) துதித்துச் சுமந்தது எ—ஆ.

அன்று ஏ அசைநிலைகள். ஒ வியப்பு. (40)

அன்றவ னின்ற தேவ ராங்கரக் கடவுட் போற்ற
பின்றிப் புகவற் செற்று யாமெலா முயந்தோ மெந்தாய்
நன்றிகொ ணு த மேன்மை நாஞ்சொல வெளிதோ வென்னாக்
சென்றவ ணதியிற் ரூத் திருவரு ணாக்கி ணுனே.

இ-ஸ்: அன்று அவன் னின்ற தேவர்—அப்போது அவ்விடத்து (யுத்தக்
நிகழ்ச்சியைப்பார்ந்து) னின்ற தேவர்கள், ஜங்கர கடவுள் போற்றி—ஜங்கு
திருக்கரங்களைப்படைய விநாயகக் கடவுளைத் துதித்து, எந்தாய—எம் பரம
மிதாவே, இன்று இப்புகவன் செற்றுய்—இன்றைத்தினத்திலே கயமுகாசுர
னைச் சங்கரித்தீர், யாம் எலாம் உயந்தோம—(அதனுள்) நாங்களெல்லாம்
உய்யப்பெற்றேம் கன்றிகொள் உன்னு மேன்மை நாம் சொல்லுதற்கு எளி
தாமா என்று புகழ்ந்து, சென்று அவன் அடியில் தாழு—(அவர் முன்னிலை
யிற்) போய் அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்க, திருவருள் நல்கினுன்,
—அப்பெருமான் (அவரவர்க்கேற்ற) கருணையைச்செய்தார் எ—ஆ.

எலாம் சொல் என்பன இடைக்குறைகள் எந்தை என்னுஞ் சொல் ஆய் என்னும் விளியுதுபேற்று எந்தாய் என வந்தது ஒ எதிர்மறை. ஏ சற்றசை.

நல்கிவல் வபையை வேட்டு நனுஷியே திருச்செங்காட்டி

லல்லுறும் கண்டன் நவ்னை யாகமப் படிபு சித்தே

கல்விசே ரானுர் போற்றுங் கணபதிச் சுரம தென்னுந்

தூல்பெய ரத்ருண் டாக்கிச் சொல்லநாங் கயிலை யுற்றுன்.

இ-ன்: நல்கி வல்லபையை வேட்டு திருச்செங்காட்டில் நனுஷி—(விநா யகக்கடவுள்) திருவருளைச்செய்து (பின்) வல்லபாம்பிழக்கயைத் திருமணங்கு செய்து திருச்செங்காடு என்னுங் தலத்திற்குப்போய், அல் உறும் கண்டன் தன்னை ஆகமப்படி புசித்து—(அங்கே) இருள்போன்ற [கரிய] கண்டத்தை யுடைய சிவபெருமானை ஆகமனிதிப்படி தாழ்த்துப் பூசைசெய்து, அதற்கு கல்விசேர் அறிஞர் போற்றும் கணபதிச்சரமது என்னும் தொல் பெயர் உண்டாக்கி—அந்த தலத்திற்குக் கல்விபொருக்கிய ஞானிகள் துதிக்கின்ற கணபதிச்சரம் என்னும் பழைய பெயரை அமைத்து, சொல் அரும் கயிலை உற்றுன்—சொல்லுதற்கரிய (மகிழ்மயயுடைய) கைலாசமலையை அடைந் தார் எ—று.

திருச்செங்காடு என்பது விநாயகப்பெருமான் கயமுகணைச் சங்கரித்தபோது அவ்வசரனது மார்பினின்றும் இரக்தவெள்ளாம் பாய்ந்து தங்கிச் சிவந்தமையால் வந்தபெயர். கணபதிச்சரம் என்பது முறச்சட்டிய தலத்தில் விநாயகப்பெருமான் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து புசித்த திருக்கோயில். கணபதி சுச்சரம்=கணபதி யினாந்றுபிக்கப்பட்ட சிவனையுடையது. வல்லபாம்பிழக்கயைத் திருமணங்கெய்த சரித்திரத்தைப் பார்க்கவுடராணத்தில் வல்லபை கணேசர் திருவுவதாரப்படலத்தாலுணர்க-

**உற்றிடக் கணங்கட் கெல்லா மொருதலி முதன்மை நல்கி
வெற்றிகொள் படைகள் குழ மேலைவாய் கூரத்தேகிக்.**

**கொற்றமோ டிருத்தி யென்று குன்றுவில் லுடையோன் கூறக்
கற்றவர் கருய முன்னுங் கணபதி யிருந்த காலை.**

இ-ன்: உற்றிட—(விநாயகப்பெருமான் கைலாசமலைஸில்) வக்துசேர குன்றவில் “உடையோன்—மகாமேருமலையாகிய ஸில்லைபுடைய சிவபெருமான், கணங்கட்டு எல்லாம் ஒரு தனி முதன்மை நல்கி—கணத்தவர்களுக் கெல்லாம் விசேடமான ஒப்பற்ற தலைவுமையை (அவருக்குக்) கொடுத்து, வெற்றிகொள் படைகள் குழ மேலை வாய் நகரத்து ஏகி—(குமாரனே! நி) வெற்றிபொருக்கிய பூதக்கேணகள் கற்ற (இக்கோயிலின்) மேற்குக் கோபுர வாயிலிலுள்ள நகரத்திற்போய், கொற்றமோடு இருந்தி என்று கூற—அங்கே வெற்றியுடன் இருப்பாயாக என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, கற்றவர் கருமம் முன் ஆம் கணபதி இருந்த காலை—அறிஞர் செய்யுங்கிறையகளின் முதலிற் பூசிக்கப்படுகிற விநாயகக் கடவுள் (மதாவின் அனுமதிப்படி அந்காத்திற் போய்) இருந்தபொழுத எ—று.

கணபதி கணங்களுக்குத் தலைவர். கணத்தலைவரை கொடுத்த மையை உணர்க்கியதனால் அதற்கேற்பக்க கணபதி என்னும் பெய நையும் இச்செய்யுளில் வைத்தார்.

(43)

காலைய துணர்ந்து தேவர் கணபதிக் குரிய நோன்பென்
றேவள வளைய தத்தி எயைந்தகக் கிலபக் கத்தி
ஏலதாந் ததி யினேற்று நறைமலர் துளிப் போற்றும்
வேலையங் கதனி வெந்தை வெளிப்பட நிருத்தஞ் செய்தான்.

இ—ள்: தேவர் காலையது உணர்ந்து—தேவர்கள் சமயம்பார்த்து,
ஆவணி மாதத்தின் இயைந்த சுக்கிலபக்கத்தில் நாலது ஆம் திதியில்—ஆவணி
மாதத்தில்வந்த சுக்கிலபக்கசுதர்த்திலே, கணபதிக்குரிய நோன்பு என்று
எல் நோற்று—விநாயகக்கடவுளுக்குரிமையான விரதமென்று தகவுபெற
அனுட்டித்து, (முடிவிலே), நரை மலர் துளி போற்றும் வேலை அதனில்—
சுகந்த புஷ்பங்களைச் சொரிந்து தோத்திரங்கெச்சுகின்ற அச்சமயத்தில்,
எந்தை வெளிப்பட நிருத்தம் செய்தான்—எம் பரமாத்மாவாகிய விநாயகக்
கடவுள் அத்தேவர்களைல்லோருங் தரிசிக்குமாறு திருக்கூத்தாழனர் எ—று.

காலையது நாலது என்பவற்றில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. ()

செய்திடு நிருத்தங் கண்டே தேவர்கள் மகிழ்ந்து போற்ற
யையல்கே மதிய வற்றன் வடிவினை நடைத்த வேலை

யெய்திய வகுந்தை யானீ சிரித்தனை பழிபா வங்கள்

வெய்துற வடைவா ருள்ளை மேவுமித் தினத்திற் கண்டோ

இ—ள்: தேவர்கள் செய்திடும் நிருத்தம் கண்டு மகிழ்ந்து போற்ற—
தேவர்கள் (விநாயகக்கடவுள்) செய்த திருக்கூத்தைத் தரிசித்து மனமகிழ்ந்து
துதிக்க யையல் சேர்மதி அவன் தன் வடிவினை நடைத்தவேலை—அறியாமை
பொருந்திய சந்திரன் அவருடைய நிருவருவத்தைப்பார்த்துப் பரிகசித்த
பொழுது, ஸீ எய்திய அகங்கதயால் சிரித்தனை—(விநாயகக்கடவுள் சந்திர
ஜெப்பார்த்து) ஸீ (உன்னிடத்துப்) பொருந்திய கஸ்வத்தினுற் சிரித்தாய் (சூத
லா), மேவும் இ தினத்தில் உன்னிக்கண்டோர்—(வருடக்ரோஹ்) வரு
கின்ற இத்தினத்திலே உன்னைப் பார்த்தவர்கள், பழி பாவுக்கள் வெய்துறவு
அடைவார்-வகையையும் பாவுங்களையும் துயரங்களையும் வருவார்கள்—று.

ஏ அசை. இதுமுதன் மூன்று செய்யுளொருதெட்டர். (45)

கண்டக ராவா ரென்றே கீழ்க்கூடுவுள் கீறி
விண்டனி லுலவு வெள்ளை வீதுவிலைச் சபித்த காலை
யண்டர்கள் வெநுளி யைய ஞாமித் தினத்திற் கோபங்
கொண்டன னெனவே யெண்ணீக் கூடு மருளைக் கண்ணீ

இ—ள்: கரிமுக கடவுள் கீறி—யானையுகத்தைப்படிய விநாயகக்கடவுள்
கோடித்து, கண்டகர் ஆவார் என்று (உன்னைக் கண்டோர்) கீழ்மக்களா
வாரென்று, விண்தனில் உலவு வெள்ளை விதுவினை சபித்த காலை—ஆகாயத
திற் சஞ்சரிக்கின்ற வெள்ளை சந்திரனைச் சபித்தபொழுது, அண்டர்கள்
வெருங்—தேவர்கள் பயந்து, ஜயன் ஆரும் இ தினத்தில் கோபம் கொண்டனன் என என்றை—எம் பரமாத்மாவாகிய இவர் கிகழ்கின்ற இத்தினத்
திலே கோபமுற்றுரென்று நினைத்து கூற அரும் அருளை கண்ணீ—சொல்
ஒத்தற்கரிய கிருபையைப் பெறவிரும்பி எ—று.

ஏ கார்ரங்கள் அசைவிலைகள்.

(46)

கண்ணருட் கிருபை நல்குங் கடகரி முகற்குப் பூசை
பண்ணியே தவத்தின்மிக்க பண்ணவருவதை கூர்ந்தே
யென்றுமார் கழிமா தத்தி னிசைந்தபூ ருவபக் கத்தி
னண்ணிய சதய நாளிற் சட்டிநன் றென்று நோற்றூர்.

இ-ள்: தவத்தின் மிக்க பண்ணவர்—தவத்தினால் மேம்பட்ட தேவர்கள்,
கண் அருள் கிருபை நல்கும் கட கரி ஏகற்கு பூசை பண்ணி—கண்ணேட்ட
மாகிய கிருபையைத் தருகின்ற மதக்கைப் பிலிற்றுகின்ற யானை முகத்தை
யுடைய விளாயகக்கடவுளுக்குப் பூசைசெய்து, உவகைகூர்ந்து(அப்பூசைக்கு
விளாயகக்கடவுள் செய்த கருணையினால்) மகிழ்ச்சி மிகுந்து, என்னும் மார்
கழி மாதத்தின் இசைந்த பூவுவபக்கத்தில் நண்ணிய சதயநாளில் சட்டி
நன்று என்று நோற்றூர்—மதிக்கத்தக்குந்த மார்கழிமாதத்திற் பொருந்தி வரு
கிற பூர்வபகுத்திலைமந்த சதயநகூத்திரத்துடன் சம்பந்தித்தசட்டி விசேட
மானதென்று நிச்சயித்து அத்தினாத்தில் விரதமஜுட்டித்தார்கள் எ—று.

கண்ணருட்கிருபை இருபெயரொட்டு. ஏகாரங்கள் அசைநிலை
கள் விளாயகப்பெருமானுக்குக் காணுவெள்ளுமே மதமாதலால்
கண்ணருட் கிருபைநல்குங் கடகரிமுகற்கு என்றூர். சட்டி இரு
தினங்களில் வியாபித்திருக்கும்போது சகய சம்பந்தமான சட்டி
ந்யக்கொள்ளவேண்டுதலின் சதயநாளிற்சட்டி என்றூர். (47)

நோற்றுப் காலத் கீந்த நூல்வைம் விரத மன்னிற்
கேர்ந்திய காலதை யென்று சொல்லுவன் குடுகு வத்தி
நூற்றாண்டு மைந்த ரைவரேன் நூரைக்கு மன்னே
தோற்றுதே வகீதன் மைந்தன் நூலைப்பதால் தொழுஷு சொல்வார்.

இ-ள் நோற்றிசும் காலத்து—(இவ்வாறு தேவர்கள்) அனுட்டிக்குஞ்
காலத்தில், துவல அரும் இந்த விரதம் மன்னில் தோற்றிய காலதை ஒன்று
சொல்லுவன்—சொல்லுததற்கரிய இந்த விரதம் பூவுலகத்திற் சிரகித்தியான
சரித்திரமொன்றை (யான்) சொல்லுவேன், குருகுலத்தின் ஆற்றல்கேர
பாண்டுமைந்தர் ஜவர் என்று உரைக்கும் அன்னேர்—குருகுலத்திற்கிறந்த
வலிமை மிகுந்த பஞ்சபாண்டவரென்று புகுப்படுகின்ற அவர்கள், தோற்று
தேவுடு தன் மைந்தன் நூலைபதம் தொழுது சொல்வார்— பூவுலகத்திலுற்ப
வித்த தேவகியின் புதல்வராகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய இரண்டிபாதங்
கலையும் வணங்கி (அவருக்கு இவ்வாறு) விண்ணப்பஞ்செவ்வார்கள் எ—று.

அன்னேர் பண்டறிசுட்டு. (48)

சொல்லுஞ் சமரில் வாகை குடவு நினைந்த வெல்லா
மொல்லையிற் ராவு மேம்பா ஹ்ருவாய்ந் திடவு மேற்ற
நல்லதோர் விரத மொன்று நல்லுத் யென்ற பேர்ற்க
கல்லினுள் மாரி காத்த கடன்ற வண்ணன் கூறும்.

இ-ள்: சொல்ல அரும் சமரில் வாகை குடவும்—(நாங்கள்) சொல்லுதற்
கரிய போரிலே வெற்றிபெறவும். கிலைந்த எல்லாம் ஒல்லையில் தரவும்—
எண்ணிய சித்திகளெல்லாவற்றையும் விரைவில் தரவும், மேம்பாடு உற்று
வாழ்ந்திடவும் ஏற்ற நல்லது விரதம் ஒன்று கண்ணுதி என்று போற்ற—மேன்
மைபொருந்திய வாழுவுந்தக்க கல்லவிரதமொன்றைச் சொல்லியருளவேண்

உமென்று சிரார்த்திக்க, கல்லினால் மாரி காத்த கடல் நிற வண்ணன் கூறும் —கோவர்த்தனகிரியாகிய குடையிலை மழைப்பாது பசுக்களைக் காத்த கடல்போலுங் கருஷிமர் பொருந்திய திருமேனியையுடைய கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களைதோக்கி இவ்வாறு கூறுவார் எ—ஆ.

ஓர் அசைனிலை சிறவண்ணன் இநுபெயரோட்டுப் பண்புத் தொகை நந்தோபன் இங்கிரனுக்குச் செய்யும் பூசையைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி ஏற்றமையைக் கண்டு இங்கிரன் கோபிக்துப் பசுக்களையழிக்கும்படி எழுமேஷங்களையு மேவி ஏழு தினம் வரை யும் ஓயாது கண்மழை பெய்வித்தானெனவும் அதுகண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தி பசுமங்கதைகள் இடையூற்றடையாவண்ணம் கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப்பிடித்துக்காத்தாரெனவும் வீஷ்ணுபுராண முதலையவற்றிற் கூறப்படுதலால், கல்லினான்மாரிகாத்த கடனிற வண்ணன் என்றார். (49)

கூறுசேர் மதியஞ் குடுங் குழங்களுமுள் வளீற் றந்தோன்
மாறிலா தவர்கள் கோடி வயங்கொளி தயங்கு மெய்யோன்
வீறுசேர் கயமு கத்தோன் விளங்குமைங் காத் தத்தோ
வீறுசேர் நுதலேர் போற்றி விளைத்தநு முடிப்பா என்னேன்.

இ-ள்: கூறு சேர் மதியம் குடும் குழங்கன் முன்னால் தந்தோன்—பால சந்திரனைத்தரித்த அழகராகிய சிவபெருமான் முற்காலத்திற்கொந்த குமார், மாறிலி ஆகவர்கள் கோடி வயங்கு ஒளி தயங்கும் பெய்யோன்—ஒப்பில் லாத கோடி சூரியர்கள் கூடிப் பிரகாசித்தாற்போன்ற ஒளிமிகுஞ்ச திருமேனியையுடையவர், வீறு சேர் கயமுகத்தோன்—பெருமைபொருந்திய யானைமுகத்தையுடையவர் விளக்கும் ஐ கரதலத்தோன்—பிரகாசிக்கிற ஜங்கு திருக்கரங்களையுடையவர், அங்னேன்—(முற்குரித்த இலக்கணங்களையுடைய) அந்த விராயகக்கடவுள், நீறுசேர் துதலேர் போற்றின் நிலைத் தது முடிப்பன்—ஷித்தியையணிந்க நெற்றியையுடைய அடியார்கள் துதித் தால் அவர்களெண்ணியவற்றை சிறைவேற்றுவார் எ—ஆ.

அன்னவன் றன்னைப் போற்று மடைவெமக் கநுடி யென்ன
மன்னுமா வளீமா தத்தில் மதிவளர் சதுர்த்தி தன்னி
என்னர்வென் டாள நந்துர் நுற்புள லத்தி லாடுச்
சொன்னதோர் நியம முற்றந் குகளற முடித்துப் பின்ன.

(இ-ள்) அன்னவன்றங்கை போற்றும் அடைவு எமக்கு அருடி என்ன—(இவ்வாறு கூறிய கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பாண்டவர் பார்த்து ஸ்வாமி!) அக்கடவுளை வழிபடும் முறையைச் சிற்யேங்களுக்கு உபதேசித்தக்கருள்க வென்று வேண்ட, (அந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களைதோக்கி அன்பர்களே!), மன்னும் ஆவணி மாதத்தில் மதிவளர் சதுர்த்தி தன்னில்—ஒலை பெற்ற ஆவணிமாதத்தில் வரும் சுக்கிலைப்பூசை சதுர்த்தியில், கன்னர் வென்ன தரளம் கங்கு ஊர் கறும் புனல் அதனில் ஆடி— நன்மைபொருந்திய வெள்ளி யமுத்துக்களையுடைய சங்குகள் சஞ்சரிக்கின்ற வாசனை பொருந்திய தீங்கத்தில் ஸ்நானமுஞ்செய்து, சொன்னது நியமம் முற்றும் துகள் அற முடித்து—விதிக்கப்பட்ட நித்தியானுப்பான ஆழுவதைபும் குற்றக்கிரசெய்து முடித்து, ழின்னர்—அதன்பின்பு, எ—ஆ.

இதுமுதல் ஜங்குசெய்யுளருதொடர் ஓர் அசைனிலை (51)

முடிவிலீங் காளைப் பொன்னால் வெள்ளியால் முறையிற் செய்த
லடைவதாங் தகுதி பில்லோ ரானதோர் மன்னை அலுந்
திடமுறச் செயலாங் கோயி றுமெழுங் சிட்டுத் தீபம்
வடிவற வேற்றிப் பட்டால் வயங்குற விதானஞ் செய்து.

இ—ள்: முடிவு இல் ஜங்கரனை பொன்னால் வெள்ளியால் முறையில்
செய்தல் அடைவது ஆம்—அழிவில்லாத விநாயக மூர்த்தியைப் பொன்னி
லை அல்லது வெள்ளியினால் விதிப்படி செய்வது முறையாம், தகுதி இல்
லோர் அனது ஓர் மன்னைனாலும் திடம் உற செயலாம்—அவ்வாறு செய்ய
தகுதியற்ற தரித்திரார்கள் தகுந்த ஒப்பற்ற மன்னைனாலேனும் உறுதிப்படச்
செயலாம் (செய்தபின்னர்), கோயில் திருமெழுக்கு இட்டு—அவருடைய
ஆலயத்தைமெழுகி, வடிவு உற தீபம் ஏற்றி—சிறப்புப்பொருந்த விளக்
கேற்றி, பட்டால் வயங்குற விதானம் செய்து—பட்டு வஸ்திரத்தினால் விளக்
கும்பதி மேந்கட்டியமைத்து எ—று.

ஆனதோர்மண் என்றது புற்றுமண் முதலியவற்றை செய
லாமென்பதிடைக்குறை. அடைவது என்பதில் அது பகுதிப்
பொருள் விகுதி. (52)

செய்யநன் முளி யாதி செழுமலர் மாலை யாலே
யையன் தறையு ளௌங்கு மழுகுற வலங்கரித்துக்
கையுற மேத கம்பால் கனிந்தமுப் பழுமென் ஞான்டை
யெய்துறு பண்டம் யாவு மின்புக் கொணர்ந்தி ருந்து

இ—ள்: செய்ய நல் முளர் ஆதி செழு மலர் மாலையால்—நல்லசெந்தா
மறைப் புஷ்பமுதலிய செழுமையான (அன்றலர்ந்த) புஷ்பங்களாற்றிருக்க
கப்பட்ட மாலையினால், ஜயனது உறையுள் எங்கும் அழுகு உற அலங்கரித்து
—விநாயகக்கடவுளின்து திருக்கோயில் முழுவதையும் அழுகுபொருந்தச்
சிறப்பித்து, கை உறு மோதகம்பால் கனிந்த முப்பழும் என்னுண்டை—(எம்
பெருமானது) திருக்கரத்திற்பொருந்துமியல்பினையுடைய மோதகாம் பசப்
பராலும் பழுத்த (வாழைப்பழும் மாற்பழும் பலாப்பழும் என்னும்) மூன்று
பழுங்களும் என்னுறுண்டையும், எய்துறு பண்டம் யாவும் இன்பு உற
கொணர்ந்து இருந்து—சேரவேண்டிய மற்றும் பொருள்களும் ஆகிய எல்
லாவற்றையும் மகிழ்ச்சி பொருந்தக்கொண்டுவந்து இருந்து எ—று.

ஏ அசைசிலை.

(53)

இநும்பழுக் காயுடன் வெள்ளிகை யாதி பதார்த்தகம் யாவும்
விரும்புற திருமு ஞக மிகக்குவித் துபசா ரத்திற்
பொருந்துறு தூப தீபம் புகலுமந் திரத்தாற் றந்து
வரந்தரு கென்று வேழ வதனைன் வணங்கி யன்பால்.

இ—ள்: இரும் பழுக்காயுடன் வெள்ளிலை ஆதி பதார்த்தம்—யாவும்—
பெரிய பாக்கினுடைன வேற்றிலை முதலாகிய பதார்த்தங்களைல்லாவற்றை
யும், விரும்புற திருமுன் ஆக மிக குவித்து—விரும்புகின்ற (அப்பெருமா
னது)சங்கிதானத்திலே பொருந்துமாறு அதிகமாகக் குவித்து, உபசாரத்தில்
பொருந்துறு தூப தீபம் புகலும் மந்திரத்தால் தந்து—சோடசோபசார

ங்களுள்ளேயமைந்த தூபதீபங்களைச் சொல்லப்படுகிற மந்திரங்களுடனே கொடுத்துப்பூசித்து, வரம் தருக என்று வேழுவதனை அஸ்பால் வணங்கி-விரும்பிய பேற்றைத் தந்தருள்க என்று யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளை அன்னினுடன் நமஸ்கரித்து எ—ஆ.

தருக என்பதன் ஈறு தொக்கது சோபோசாங்களாவன:— ஆவாகனம் தாபனம் சன்னிதானம் சன்னிதோதனம் வைகுண்டனம் தேனுபுச்சிகை பாத்தியம் ஆசமனீயம் அர்க்கியம் புஷ்பதானம் தூரம் தீபம் கைவேக்கியம் பானீயம் செபாமர்ப்பணம் ஆராத்திரிகம் என்பனவாம். இவற்றைச் சுருக்கித் தசோபசாரம் பஞ்சோபசாரம் எனவும் வழங்குவர் (54)

அன்னையான் பியற்றி யெந்தை யருளடைந் துய்ந்தார் தம்யை யின்னரேன் றுகாக்க வெம்மா வியலுமோ வரன்முன் கேற்ற மன்னுழப் புந்தீ பிட்டான் மருத்துவ இவளைப் போற்றி வின்மலி கரத்து வெப்பய விநூத்தீரா கரளை வொன்றுவ.

இ-ள்: அன்ன நோன்பு இயற்றி எங்கை அருள் அணுடந்து உப்ந்தார் தம்யை— அந்தச் சதுர்த்தி விரதத்தை அனுட்டித்து எம் பரமாத்மாகிய விநாயகப்பெருமானுடைய கிருபையைப்பெற்று உய்ந்துவர்களை, இன்னர் என்று உறைக்க எம்மால் இயலுமோ—இத்துணைனினபென்று—வரையறுத் துச்சொல்லுத்தற்கு நம்மால் ஏழால் முடியாதென்பதாம்), அரன் முன் நோற்று மன்னும் முப்புரம் தீபிட்டான்—சிவபெருமான் முற்காலத்தில்லுட்டித்து நிலைபெற்ற முப்புரம்களை எரித்தார், மருத்துவன் இவளைப் போற்றி வில் மலி கரத்து வெப்பய விருந்துராசரளைக் கொன்றுன்—கைவேங்களை இக்கடவுளை (முற்கூறியவாறு) வழிபட்டு வில்லைத் தரித்த கைகாலயுடைய கொடிய விருத்திராசரளை அழித்தான் எ—ஆ (55)

செற்றுமி வகவி கைப்பேர்த் திருந்தைழ முள்ள ஞேற்றே
புற்றநந் கொழுநந் சேந்தா ஞூதம யந்தி ஞேற்று
நந்றவ நவளைச் சேந்தா ஞவிநு வகக்க ஞேற்றே
பிற்றகு சிபேற் றுய்ந்தார் தசரதாய ஞேற்றே.

இ-ள்: செற்றும் இல் அகலிகை பேர் திருந்து இழை முன்னுள் நோற்று—கோபமில்லாத அகலிகைபென்னும் பெயரையுடைய பென்முன்னுள்ளே இவ்விரதத்தை யனுட்டித்து உற்ற நல் கொழுநன் சேர்ந்தாள்—பொருந்திய நல்ல நாயகராகிய கௌதம முனிவரைச்சேர்ந்தாள், உறுதமயங்கி கோற்று கல் தவ நளளை சேர்ந்தாள்—முற்காலத்திலிருந்த தமயங்கியனுட்டித்து நல்ல தவத்தையுடைய நளராசளைச் சேர்ந்தாள்; நால்விரு வகக்கள் கோற்று இற்ற தம் சீர் பெற்று உய்ந்தார்—அட்டவகக்களுடியுடித்து அழிந்த தயது சிறப் புக்களைப் பின்னும் பெற்றுப்பந்தார்கள், தசரதாமன் நோற்று-தசரதராசனது புத்திராகிய ஸ்தீராமச்சவாமி இதனை அனுட்டித்து எ—ஆ.

ஏகாரங்கள் அசைங்கிலைகள், திருந்தைழ அன்மொழித்திதாகை, இதுமுதலிரண்டுசெய்யுள் ஒருதொடர் அட்டவகக்களாவர்—தரன் துருவன் சோமன் ஆபன் அனிலன் அனலன் பிரத்தியூஷன் பிரபா சன் என்பவர்களாம். (56)

நோதகவர்கள் செற்று நுண்ணிடடச் சிதை தன்னை
யாதா வட்டவே பெற்றால் கரசளித் தீருந்தான் மிக்க
மாதவப் பகீர தன்றுன் வநூந்தியங் நாளி நேற்றுக்
காதவிற் கங்கை தன்னைக் காசினி தவிற்கொண் உய்த்தான்.

இ-ன்: கோதக அரக்கர் செற்று—வருந்தும்படி (இராவணன் முதலிய) இராக்கதர்களைச் சங்கரித்து, நுண் இடை சிதை தன்னை ஆதரவு உடனே பெற்று—துண்மையாகிய இடையீண்டுடைய சிதாதேசியை அன்னிடுன் சிறைமீட்டு, அங்கு அரசனித்து இருந்தான்—அந்த அயோத்தி நகரத்தில் இராச்சியப்பீராலனான் செய்திருந்தார், மிக்க மா தவ பகிரதன் அந்நாளில் வருந்தி நோற்று—மிகுந்த பெருந்தவத்தைப்படைய பகிரதாசன் அக்காலத் தில் வருந்தியனுட்டித்து, காதலின் கங்கை தன்னை காசினி தனில் கொண்டு உய்த்தான்—ஆசையினுலே தேவகங்கையைப் பூமியிற்கொண்டு வந்துவிட்டான் எ—று.

ஏ தான் என்பன அசைநிலைகள். அங்கென்பதீண்டயோத்தி யையுனர்த்தியது நோற்று செற்று பெற்று கூளித்து இருந்தான் என முற்செய்யனும் இச்செய்யனும் இசைந்து முடிந்தன. (57)

உய்க்கும்வேற் சிசுபா வன்று நுங்கதும் னிப்பேர் மின்னைப்
புக்கொடுத் தேத மெல்லைப் புதுந்தியா எடுபோர் செய்தம்
மைக்குழு றனையும் பெற்றேவன் மாழுகன் றனையார்ச் சித்தே
மிக்கதோன் பிதனை யார்க்கும் விளம்பரி நெற்று கூறி

இ-ன்: உய்க்கும் வேல் சிசுபாலன் புக்கு உருக்குமணி பேர் மின்னை
எடுத்து ஏரும் எல்லை—பகைவர்மீது) செலுத்துகின்ற வேலாயுதத்தைப்படைய
சிசுபாலனைன்பவன் வந்து உருக்குமணியென்னும் பெயரைப்படைய என்
பெண்ணைக் கவர்ந்துசெல்லும்பொழுது, யான் மாழுகன்றனை அர்ச்சித்து—
யான் யாளைமுகக்கடவைளாப்பூசித்து, புகுந்து அடுபோர் செய்து—போய்க்
கொலைத்தொழில் பொருந்திய யுத்தத்தைச்செய்க, அமை குழல் தனையும்
பெற்றேன்—அந்தப்பெண்ணையும் மீட்டேன், மிக்க நோன்பு இதனை யார்க்
கும் விளம்ப அரிது என்று கூறி—மேலாகிய இந்தவிரதத்தின் பெருமையை
எவராலாமினும் சொல்லிமுடித்தல் அருமையாம் என்று சொல்லி எ—று.

இதுமுதல் இருசெய்யன் ஒரு தொடர். தான் ஏ அசைகள்.
யின் ஆகுபெயர். மைக்குழல் அன்மொழித்தொகை. பைக்குழல்
றனையும் என்றதில் உம்மை எச்சம். (58)

கூறுமில் விரதந் தன்னைக் குறைவிலன் போடு நோற்றுல்
மாற்றி மனத்தில் ஒற்ற வன்னைமே முடிய மென்று
கேறுதே வக்கள் மைந்தன் செப்பிய தணைந்தங் கன்னேர்
விழுசீர் விரத நேற்று மேவினர் விழைந்த பேரே.

இ-ன்: கூறும் இ விரதம் தன்னை குறைவில் அன்போடு கோற்றுல்—
சொல்லப்படுகின்ற இந்தச் சதுரத்திலிரதத்தைக் குறைவில்லாத பத்திய

டனே அனுட்டித்தால் மாறு இலா மனத்தில் உற்ற வண்ணமே முடியும் என்று—விகாரமில்லாத மனத்தின்கண்ணே என்னியவாறே சித்தியாம் என்று, தேறு தேவகி தன் மைந்தன் செப்பியது அன்னேர் உணர்ந்து-மனங் தெளிந்த தேவகியின்புத்திராகிய கிருஷ்ண-ஆர்த்தி சொல்லியவார்த்தையை அந்தப்பாண்டவர்கள் கேட்டறிந்து, வீறுசேர் விரதம் நோற்று விழைந்த பேறு மேவினர்—பெருமைபொருந்திய இவ்விரதத்தையனுட்டித்து இட்ட சித்திகளைப் பெற்றார்கள் எ—று.

ஏகாரமிரண்டனுள் முன்னையது தேற்றம்; பின்னையது அசை நிலை மாறிலை மனமாவது காமமுதலியகுற்றங்களில்லாத மனம், இலா என்பது கடைக்குறை, விழைந்தபேறெனச்சுட்டிய சித்திக ளைவையென்பதைப் பிற்செய்யுளாலுணர்க. (59)

பேற்றிகள் விலிகு மரர் பெரும்படைத் தளமும் வென்று மாற்றங் நாறு மைந்தர் வாழ்வையு மொழித்துப் பின்னர்க் கூறுகா வீக்கி யந்தக் குநாடு மூழுகு மாண்டு வீறுசேர் வைகுண் டத்து மேவிலீற் றிருந்தார்க்கே.

இ—ள்: பேறு இல் கண்ணிலி குமாரர் பெரும் படைத்தளமும் வென்று—(நெடுங்காலம் அரசியல் செய்தற்குரிய) புண்ணியப்பேற்றில்லாத திருத்தாட்சிராணது புதல்வராகிய துரிப்போதனதியரது பெரிய சேனலியூக்களையும் வெற்றிகொண்டு, மாறு இல் அ நூறு மைந்தர் வாழ்வையும் ஒழித்து—ஒப்பில்லாத அந்த நூறு வீரர்களது வாழ்நாளையும் முடித்து, பின்னர் கூறுகிக்கி அந்த குரநாறி முழுதும் ஆண்டு—அதன்மின்பு (அந்த நூற்றுவர்க்கு ரிய) பாகங்களை நீக்கி அந்தக் குருதேசமெல்லாவற்றையும் அரசுசெய்து, வீறு சேர் வைகுண்டத்து மேவி வீற்றிருந்தார்—(முடிவில்) பெருமைபொருந்திய வைகுண்டலோகத்திற்போய் வீற்றிருந்தார்கள் எ—று.

தான் அன்று ஏ அசைநிலைகள். (60)

அன்றியின் எழுமேர் காதை யறைகுவனகர் கோமான்-
நால்நித் தனைய மாயை தவநேறி நிற்குங் காசி
பன்றனைப் புரைச் சூன் பருத்தாக் தீஞ்சேர் சிங்கன்
றுந்றுதோன் முகனென் ரேது துணைவரோ டுதித்து மாதோ.

இ—ள்: அன்றி இன்னமும் ஓர் காதை அறைகுவன்—முந்கூறிய சரித் திருங்களேயன்றி இன்னுமொரு சரித்திரத்தைச் சொல்லவேன் (எவ்வாறெனில்), அசரர் கேமான் தன் திரு தனைய மாயை—அசரேரக்திரானது சிறந்த புதல்வியாகிய மாயவள், தவகெறி விற்கும் காசிபன்தனை புணர-தவ வழியில் நிலைபெற்றிருந்த காசிபமுனிவரை (மயக்கிச்) சேர, குரன்—குரா பன்மனைவன், பருத்த காத்திரம் சேர் சிங்கன் துன்று தோல்முகன் என்று ஒது துணைவரோடு உதித்து—பருத்ததேகத்தையுடைய சிங்கமுகாசரானும் கெருங்கிய யானைமுகத்தையுடைய தாரகாரசுரனும் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்தச்சகோதரரோடும் தோற்றி எ—று.

மாது ஒ அசைகள். இதுமுதலிருசெய்யுளாருதொடர். (61)

மாதவ மியற்றிப் பெற்ற மாவர மதனுற் நேவர்
நோதக ஏறவ ருத்தி நுவலருஞ் சுவர்க்கந் தீக்கப்
பேர்கவ ஒதி யான புலவர் வெண் கயிலை மன்னு
நாதனை வணங்கிச் சூரா னலிந்தன மருணீயென்றுர்.

இ-ள்: மா தவம் இயற்றி பெற்ற மா வரம் அதனால்—மகத்தாகிய தவத் தூதச்செய்துபெற்ற பெரியவரத்தினாலே, தேவர் நோதகவுறவு வருத்தி நுவலரும் சுவர்க்கம் தீக்க—தேவர்கள் துயரத்தைக்கொள்ளும்படி வருத்திச் சொல்லுகிற்கரிய (பெருமொய்க்க) சுவர்க்கலோகத்தை எரிக்க, போதவன் ஆதி ஆன புலவர் வெண் கயிலை மன்னும் நாதனை வணங்கி—செந்தா மரைப்புஷ்டாசன ராகிய சிரமா முதலாகிய தேவர்கள் (அத்துயரத்தைத் தீர்க்கவென்னி) வெள்ளிய கைலாசமலையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமா ணியடைந்து வணங்கி, சூரால் நலிந்தனம் அருள் நீ என்றார்—ஸ்வரமீ! சூரபன்மனைலே நாங்கள் வருந்தினோம், (அவ்வருத்தம் நீங்குமாறு) தேவரீர் அருள்செய்க என்று சிரார்த்திக்தார்கள் எ ரு.

நுவல் முகனிலைத்தொழிற் பெயர். அருள் ஆய் வி கு தி
புணர்ந்துகெட்ட ஏவல்வினைமுற்று. (62)

என்றாலும் மிழைவன் கேட்டே பிரீங்கமி வகர் மாள
வெள்ளுமைத் துறக்க மீது விளங்கவைத் தீடுமா நெற்போ
லைஅன்றிய துமா வேளை யுதவுகு நீர்பா மென்னச்
கெள்றவ ராய ரெல்லாந் திருவாசச் செபலை யென்னி.

இ-ள்: என்றாலும்—என்றிவ்வாறு சொல்லுகலுக, இறைவன் கேட்டு—சிவசிரான் கேட்டு இருக்கம் இல் அசுரர் மாள வென்று உழை துறக்க மீது விளங்க வைத்திடுமாறு—தயையில்லாத அவணர்கள் இறக்கும்படி வெற்றிகொண்டு உங்களைச் சுவர்க்கலோகத்தில் (முன்போற்) இறப்புப் பொருந்தவைக்கும்படி, என்போல் ஒன்றிய குரமவேளை உதவுதும் நீர்போம் என்ன—என்னைப்போல இறைமைக்குணங்களைமந்த குராசுவா மிழைத் தோற்றுன்பிப்போம் நீர் (உமது இருப்பிடங்களுக்குச்) செல்லுங்க ஜொன்று அருள்செய்ய அமரவெல்லாம் திருவுளச்செயலை எண்ணி செந்றனர்—தேவர்களெல்லோரும் (அதனைக்கேட்டுச்) சிவபெருமானுடைய திருவுளச் செயலை வினைத்துக்கொண்டு போன்றார்கள் எ—து.

ஏ அஞ்ச, குமரவேள் இநுபெயரோட்டுப்பண்புத்தொகை, விளங்கவைத் தலாவது அரசியல் முதலீய பழைய அதிகாரங்களில் விறுத்துதல் (63)

எண்ணிய விழையோ ரென்னு சிரீக்னி சிவநாட் போக்கி
வள்ளனமு தங்கித் தேவை வந்தவென் றழைத்து நீபோ
யான்னை ரீட்த்து வெல்க எலக்கனே தெள்ள வன்னேன்
கண்ணுக் கீட்த்தே செல்விற் காடுமோ தெரியா தென்றுன்.

இ-ள்: எண்ணிய இம்மகோர்—(முற்கூறியவாறு) நினைத்துப்போன தேவர்கள், ஒன்னார் இடுக்க ணில் சில நாள் போக்க—பக்கவராகிய

அச்சராக்களாற்செய்யப்பட்ட தன்பத்திலே சிலகாலத்தைக் கழித்து, வண்ண முது அங்கிதன்னை வருக என்று அழைத்து—அடிகிய பண்முய அக்கினிதே வலை வருவாயாக என்று அழைத்து, நீ அண்ணல் தன் இடத்தில் போய் எங்கள் அலக்கண் ஒரு எண்ண—நீ சிவபெருமானிடத்திற்போய் எங்கள் வருத்தத்தை ஏற்றுமில்லாயாக என்று வேண்ட அன்னேன்—அவ்வக்கினி தேவன், கண் ஜுவதல் இடத்துசெல்லின் காட்டுமே தெரியாது என்றான்— சிவபெருமானிடத்துயான்போலை (ஒருபோது) கோழிப்பாரோ நான் அறியேன் என்று அச்சமொழிக்கறிலுன் எ—ஆ.

அண்ணல்—பொருமையிற்சிரங்கவர் ஏ அசை. ஒ ஐயப் பொருட்டு நெற்றிக்கண் அக்கினியமா தலா ஒும் அவ்வக்கினி தன்னையுந்தகிக்கும் பேராழலா தலா ஒும் அச்சருதலின் ஈண்டுக் கண் ஜுவதல் எனவிசேஷித்தார். (64)

தெரிதா மிமையோ ரெண்ணீச் சிவனுத யைநத் தோங்கு
மெரியுநீ காத்கு நின்னை யேந்தின னெரிநீ செல்கென்
நியயற் கரியோன் றன்பா லமர்கள் விடுப்ப வேசிப்
பரிவுட விறைவன் முன்பு பணிந்துவின் னைப்பஞ்செய்தான்.

இ—ள்: தெரிதாம் இணம்போர் எண்ணி—அக்கினிதேவனுடைய வாக்கைக்கேட்டறிந்த தேவர்கள் சிகந்தித்து, சிவன் நுதல் நயனத்து ஒங்கும் எரியும் நீ—சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண்ணைவிலுள்ள மகிமமையைடைய அக்கினியும் நீயே, கரத்துார் நின்னை ஏந்தினான்—ஒரு திருக்கரத்திலும் உண்ணிலைத் தாங்கினார் (ஆதாலை), எரி நீ அரி தயாற்கு அரியோன் தன்பால் செல்கை என்று அமர்கள் விடிப்ப—அக்கினியேன் விழ்ணு பிரமா என்னும் இருவர்க்கும் (அடிமுககளைத்தேடி அறிதற்கு) அரியவரான சிவபெருமானிடத்து (நஷ்டுறையை விஞ்ஞாத்துக்குப்) போவாயாக என்று தெற்றிக் கேவர்கள் அனுப்ப, இறைவன் முன்பு ஏகி பரிவுடன் பணிக்கு விண்ணமார்பான்தெய்தான்—அவன் சிவபெருமானது திருமுன்னிலையிற்போய் அண்ணுவடன் நமக்கிறத்துத் தேவர்கள் படித்துயர்த்தை விஞ்ஞாபனான்தெய்தான் எ—ஆ

செல்க என் னும் வியங்கோள் ஈறுதொக்கது. (65)

செய்தலு ரிறைவ னெந்றி செற்கநூ விழியி னீந்று
மெய்தா பொறி எறு விறைவுட னால்கி யங்கி
கைகளிற் கொடுப்ப வன்னேன் கடினையாற் நூங்கி நொந்து
மைத்க முழுவங் கொண்ட வாயுவின் காத்தி வீந்தான்.

இ—ள்: செய்தலும்—அக்கினிதேவன் விஞ்ஞாபனான்செய்ய, இறைவன் நெற்றிசெறிதரு விழிரில் நின்று மெய்த தரு பொறிகள் ஆஹ விரைவுடன் கல்கி—சிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண்களின்றும் மெய்யமைப்பாருங் திய ஆஹ அக்கினிப்பொறிகளைச் சீக்கரத்தில் உண்டாக்கி, அங்கு கைத்தனில் கொடிப்ப—அக்கினி தேவனாத கைகிற்கொடுக்க, அன்னேன் கருணையால் தாங்கி நேர்ந்து—அவன் அச்சிவபெருமானதுகிருபையிலுற் கூமந்து ஆற்றுது வருக்கி, மை திகழ் உருவும்கொண்ட வாடுவின் கரத்தில் ஈந்தான்—கரு

சிறம்பொருந்திய சர்வத்தையுடைய வாயுதேவனாது கையிற்கொடுத்தான் எ—று.

சிவபெருமான் ஆறு திருமுகங்கள் பொருந்திய வடிவத்தைக் கொண்டு அம்முகங்கட்டாறுமூள் ஓவ்வொர் நெற்றிக்கண்ணி னின் றும் ஓவ்வொர் பொறியாக ஆறுபொறிதலையுண்டாக்கி, அவற்றைக் கங்கையிலிரும்படி அக்கினிதேவனிடங்கொடுக்க. அக்கினிதேவனேற்றுச் சிறிதுகேருஞ்சுமங்கு பின்னர்த் தன்மீருமினு கிய வாயுதேவனிடங் கொடுத்தானான்க இதன்விரிவைக் கந்த புராணத்துத் திருவுவதாரப்படலக்தாலுணர்க. சிவனருளில்வழிச் சிறிதுபோதுஞ்சுமத்தலரிதாதவிற் கருணையாற்றுங்கின்றார். ()

நீநவப் பொழுதிற் கங்கை யிகைவளி வைப்பக் கங்கை
போந்துநற் சரவ ணந்தி ஹுய்த்தனள் பொறிக எாறும்
வாய்ந்தவா னனமா றுள்ள மதலையே யாக வாங்கு
ஷேந்திடு மாரன் மாதர் நிகழ்முலை யூட்டப் பின்னர்.

இ-ன்: எந்த அ பொழுதில் வளி கங்கையிடை வைப்ப-(அக்கினிதேவன் தன்னிடத்துத்) நந்த அப்பொழுதே வாயுதேவன் (கொண்டுசென்று) கங்கை நதியில் இட, கங்கை போந்து நல் சரவனத்தில் உய்த்தனள்—கங்காதேவி அவற்றைக்கொண்டுசென்று நல்ல சரவனத்தாகத்திற்கேர்த்தாள். பொறி கள் ஆறும் வாய்ந்த ஆணாம் ஆறு உள்ள மதலை ஆக—(அதன்மேல்) அந்த ஆறு அக்கினிப்பொறிகளும் சிறந்த ஆறுமுகமூள் புத்திராக, ஆங்கு சேர்ந்திடும் ஆறும் மாதர் நிகழ்முலை ஊட்ட. அவ்விடத்து (தேவரேவலால்) வந்த கார்த்திகைப்பெண்களாறுவரும் விளங்குகின்ற முலைகளினின் றுஞ் சிந்திய பாலை ஊட்டவளர்க்க, பின்னர்—வளர்ந்தமின்பு எ—று.

ஏ அசைநிலை இதுமுதனுன்கு செய்யுளொருதொடர். (67)

பின்னலஞ், கடைப்பிரானும் பிறரநுத ஹுமையே டேகி
யன்னபுத் தீரனைக் கண்டே யார்வமாய்க் கரத்தி ஹேந்திச்
கிள்ளமெல் லிகையா டானுந் திருமுலை யழுத மூட்ட
வன்னஞ் முருகன் கையி லொப்பிரை யதங்க ணைக்கி.

இ-ன்: பின்னால் அம் சடை சிரானும் சிறை நுதல் உமையோடு ஏகி— முறுகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமாலும் பானுட்சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியினையுடைய உமாதேவியுடனே (அந்தச்சரவனத்தாகத் திற்) போய், அன்ன புத்தரனை கண்டு, ஆர்வம் ஆய் கரத்தில் ஏந்தி—அந்தக் குமாரரைப்பார்த்து ஆசையுற்றுக் கையில் (எடுத்துத்) தாங்கி, சின்னமெல் இடையாள் தானும் திருமுலை அமுதம் ஊட்ட நுண்மையான மெல்லிய இடையையுடைய உமாதேவியும் தமது திருமுலைப்பாலை ஊட்ட, உன்ன அரும் முருகன் கையில் ஒப்பு இல் ஆயுதங்கள் நல்கி—சிவபெருமான் நினைத் தற்கரிய அந்தக் குமாரக்கடவுளாது திருக்கரத்தில் ஒப்பில்லாத ஆயுதங் களைக்கொடுத்து எ—று.

உம்மைகளிரண்டும் எச்சங்கள். சின்னமெல்லிகையாடானுந் திருமுலையமுதலூட்ட என்பதை இடைப்பிறவரலாகக்கொண்டு

தொடர்த்துக் கூடியது ஆயதம் என்றீண்டுச் சுட்டியது பதினேங்படைக் கலங்களை. இதனை “பொன்றிகழ்ச்சிலத் தண்ணறன்பெயரும் பொருவிலாவாவழுந்கொன்னா. னன்றுபெற்றுடையவுருக்கி ரக ணைத்தோர் நவிலாந் தோமாரங்கொடிவாள், வன்றிற்குலி சம்பகழியங்கு சமூமணீமலர்ப்பங்கயங்கண்டம், வென்றிவின் மழுவு மாகிவீற்றிருந்தார் விறன்மிகு மறுமுகன் கரத்தில்” என்னுஞ் செய்யுளா வுணர்க. (68)

நல்கியோர் வேலு மீந்து நவமணித் தேநூந் தந்து
மல்கிப் களிப்பி னீபோய் மறம்பயிலகர் மாள

வெல்கெனப் பரமன் சொல்லி விடைகொடுத் தனுப்ப வேலோன்
பல்கிய தேரி நேறுப் பதாதியோ டெமுந்து போகி.

இ-ள்: பரமன்—சிவபெருமான், நல்கி—ஆயுதங்களைக்கொடுத்து, ஒர் வேலும் ஈந்து—ஒரு வேலாயுதத்தையுங் கொடுத்து, நவ மணி தேரும் தந்து—நவரத்தினமழுத்திய மனைவேகப்பொற்றேரையுங்கொடுத்து, நீ மல்கிய களிப்பின் போய் மறம் பயில் அசரர் மாள வெல்க என சொல்லி—(குமாரனே) நீ நிறைந்த சங்கோஷத்தோடு போய்க் கொடுந்தொழிலைப் பயிலு கின்ற அவணர்களிறக்கும்படி பொருது வெற்றிபெறுவாயாக என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, விடைகொடுத்து அனுப்ப—அனுமதிகொடுத்தனுப்ப, வேலோன் பல்கிய தேரின் ஏறி பாதாதியோடு எழுந்து—வேலாயுதத்தை யேந்திய சுப்பிரமணியப்பெருமான் பரந்த (தமது) மனைவேகப்பொற்றேரி லேறிக் காலாட்சேனையாகிய பூதர்களுடன் புறப்பட்டி எ—று.

வெல்க என்பதனீறு தொக்கது போகி என்பதைப் பிற்செய்-
யுளோடுசேர்த்துப் பொருளொழுதப்பட்டது. (69)

போகிதன் நலையிற் குங்கம் புவிதனி லகர் கங்க
லாவிவந் தெக்கிற்க் கோதி லறுமகன் பரிதி போலவந்
தேநோயி லவணை தம்மை யொழித்துக் ரேசன் மார்பில்
வாகைவேல் விடுத்து வென்றுன் மல்யமீ வானே தூவ.

இ-ள்: போகி தன் தலையில் தாங்கும் புவிதனில் போகி—ஆதிசேடன் தனது தலையாற்றுங்குகின்ற பூவுகைத்திற்போய், அகரர் கங்குல் ஆகி வந்து எதிர்த்த போதில்—அவணர்கள் இருளைப்போலவந்து எதிர்த்த சமயத்தில், அறுமுகன் பரிதிபோல் வந்து ஒகை இல் அவணர் தம்மை ஒழுத்து—ஆனால் திருமுகங்களையுடைய சுப்பிரமணியக்கடவுள் குரியனைப்போலத் தோற்றி மகிழ்ச்சியில்லாத அகரர்களைச் சங்கரித்து, வானேர் மலர் மணித் தூவ அச ரேசன் மார்பில் வாகைவேல் விடுத்து வென்றுன்—தேவர்கள் புதுப்பாரி யைப்பொழிய அசரராசனையை சூரபன்மனது மார்பில் வெற்றிபொருந்திப் பேலாயுதத்தைச் செலுத்திச் சங்கரித்து வெற்றிகொண்டார் எ—று.

அவணர்க்குக்கருநிறமும் சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்குச் செந்திறமும் உண்மையானும், நூற்றெட்டுயுகம்வரையும் குறை வறவளர்ந்த அசரரது பெருமை இப்பெருமானைக் கண்டமாத்தி ரத்திலே குன்றுதலானும் அவணர்க்கு இருளையும் பெருமானுக்குச் சூரியனையும் உவமித்தார். தேவர்க்குச் செய்த இடுக்கணுல் ஒருங்கே அழிதவின் ஒகையில் என்றார். (70)

தூவலோடமர் வாழ்த்தச் சுரப்பதி தனக்கு மோவி
மேவவே கூட்டி விண்ணை வேந்தனுய்த் ஸறக்க மாளச்
சேவலங் கொடியோன் ரூந் தீநுவருள் செய்க பின்னர்த்
தேவதுஞ் சரியை முன்னந் திருப்பரங் குன்றில் வேட்டே.

இ-ள்: அமரர் தூவலோடு வாழ்த்த—தேவர்கள் புத்தாஞ்சலியுடனே
வாழ்த்தொலிசெய்ய, சேவலம் கொடியோன் தானும் சுரபதி தனக்குமேவ
மோவி சூட்டி—கோழிக்கொடியையுடனைய கந்தஸ்வாமியும் தேவேந்திர
னுக்குப் பொருந்துமாறு மதிசூட்டி, விண்ணைர் வேந்தன் ஆப் துறக்கம்
அனா திருவருள் செய்து—தேவராசனய்ச்சுவக்க்கலோகத்தைப் பரிபாலனாஞ்
செய்யும்படிகருணைசெய்த, மின்னர்—அதன்மின்பு, தேவகுஞ்சரியை முன்
னம் திருப்பரங்குனரில் வேட்டி—தெய்வயாஜையம்மையை முதலில் திருப்
பரங்குன்றிலே விவாகஞ்செய்து எ—து.

இதுமுதலீர் செய்யுளொருக்கொடர். உப்பை இறந்தது
தழீ இயது, ஏகாரங்கள் அசைங்கிகள். (71)

வேட்டன னார் ரூரில் மேவாடுங் கோயி வெய்தித்
தாட்டுணை பிரியா வீர் தன்பெருங் கோயில் காப்ப.
வாட்டமி ஸநோட்டங்கு மருவுநா வலை வெஃகிக்
கோட்டமுற் றயர் மாதர் குறைவில்கற் பொருவ வனுர்

இ-ள்: வேட்டனன்-விவாகஞ்செய்து, அமரர் ஊரில் மேவு பூங்கோடில்
எங்கி—சுவர்க்கலோகத்திற்பொருந்திய பொலிவார்ந்த ஆலயத்தை அடைந்
து, தான் துணை பிரியா வீரர் தன் பெரும் கோயில் காப்ப—இரண்டிபாதங்
களையும் கீங்கார (பேரண்டைணயுடைய) வீரவாரு முதலிய இலக்கத்தொன்
பது வீரர்கள் தமது பெருமைபொகர்திய திருக்கோடூமைக் காவல்செய்ய,
வாட்டம் இன் ஆளோடு அங்கு மருவும் நாள்—சோர்வில்லாத கிருபை
யோடி அத்திருக்கோவிலில் வீற்றிருக்கும்நாட்களிலே. அமரர் மாதர் அவனை
வெளிக் கோட்டம் உற்று தேவப்பேண்கள் அப்பெருமாஜை விரும்பு மன
விசாரம்பொருந்தி, குறைவு இல் கற்பு ஒருவல் ஆனர்—குறைவில்லாத
கற்புசீங்கப்பெற்றார் எ—து. (72)

ஒநுவிய நாளி வும்பு நூபாசி தன்னை பெய்தித்
தீநுவடி தொடுது மாக் செய்திபிப் பாயை கேடுக்
குதக விவு எத்திற் குறுத்திட வேஞ் வைந்தஙு
கொருவியோ தேசம் போக வழையுணர்தலைக் குற்றஞ்.

இ-ள்: ஒநுவிய உளில் உம்பர் உமாபதி தன்னை எய்தி—கற்புசீங்கிய
அந்தாளில் கே வர்க்கள் உமாதேவிக்குத்தலைவராகிய சிவபெருமாஜை
அண்ட்டு, திருவடி தொழுது மாதர் செய்தி இப்படி என்று ஒத—அவரது
திருப்பாதங்களைவணக்கித் தம்பெண்களுத்தெயல் இவ்வாறென்றுசொல்ல,
கருத அரும் சிவன் உளத்தில் கறுத்திட—தியாவித்தற்கரிய சிவபெருமான்
தம்மனத்திற்கோடிக்க. வேள் உணர்ந்து ஆங்கு ஒருவி தேசம் போக—கப்
விரமணையப்பெருமான் அதனையறிந்து அவ்விடத்தைவிட்டு வேறுதேசத்திற்

போடுவாவ, உமை உணர்க்கு அலக்கன் உற்றுள்—உமாதேவி அதனை
யறிந்து துயரமுற்றுள் எ—று.

ஏ அசை.

(73)

உற்றவ டியரங் கண்டே யுயர்பெருங் கயிலை வாழும்
சிற்பாஸ்தேவி நெஞ்சந் தேற்றுவா னெண்ணீந் தேவி
யற்புத மலிகு தென்னே டாடு வங்க வென்னாக்
சற்பமேற் றயில்வான் றன்னைச் சான்றென விருத்தி மன்னே.

இ-ள்: உயர் பெரும் கயிலை வாழும் சிற்பரன்—உயர்ந்த பெரிய திருக்
கைலாசமலையில் வாழுகின்ற ஞானமயராகிய சிவபெருமான், உற்றவள்
துயரம் கண்டு—தமது வாமபாகத்திலிருக்கின்ற உமாதேவி பந்துன்பத்
தைப்பார்த்து, தேவி கெஞ்சம் தேற்றுவான் எண்ணீ—தன் மனைவியின்
மனாத்தைத் தேற்றும்படி நீண்குது, தேவி நீ—நாயகியே! நீ, என்னேடு அற்
புதம் மலி சூத ஆட வருக என்ன—என்னுடன் அதிசயமிகுந்த சூதை ஆடு
வதற்கு வருவாயாக என்று கூறி சர்ப்பம்மேல் துயில்வான் தன்னை சான்று
என இருத்தி—அனந்தசயனத்தின்மேலிதுயில்செய்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தி
யை அதற்குச் சாட்சியாக இருக்கச்செய்து எ—று.

இது முதலிருசெய்யுளொரு தொடர், தேற்றுவான் வினை
யெச்சம் ஏ மன் ஒ அசைகள். சற்பம் எதுகைநோக்கிவங்கத்திகாரம்

மன்னுகு தாடல் வென்ற மாதநான் வென்றே னென்ன
வள்ளவா றானு மோத வம்மையங் கரியை நோக்கி
பின்னா நீசால் லென்ன வெம்பிரான் வென்ற தென்றுன்
பின்னைபுன் எவ்வைக் கண்ணில் பெரும்பனி யாதி யென்றுள்.

இ-ள்: மன்னு சூதாடல் வென்ற மாது நான் வென்றேன் என்ன—நிலை
பெற்ற சூதாட்டத்தில் வெற்றிகொண்ட உமாதேவி நான் வென்றேனென்று
கூற, அரானும் அன்னவாறு ஒத—சிவபெருமானும் அவ்வாறே (நீண் வென்றே
னென்று) சொல்ல, அம்மை அங்கு அறியைகோக்கி நீ இன்ன து சொல்
என்ன—உ மாதேவி அப் போ து சாட்சியாகிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியைப்
பார்த்து ஸீர் இசன் உன்மையைச் சொல்லிராக என்று கூற, எம்பிரான்
வென்றது என்றுன்—(விஷ்ணுமூர்த்தி) சிவபெருமானே வெற்றிகொண்டது
என்று பொய்க்கினர், பின்னை முன்னவைன கண் இல் பெரும் பனி! ஆகி
என்றான்—அதன்மீன் உமாதேவி தமையனுகிய விஷ்ணுமூர்த்தியைக் கண்
ணில்லாத பெரிய சர்ப்பமாகுக என்று சமித்தார் எ—று.

பின்னை என்பதற்குத் தங்கையெனினு மியையும். (75)

என்றபோ தாரைப் போற்றி பிறைஞ்சலு பிரங்கல் யானைக்
கன்றையா வடியிற் கென்று கநுதினின் கவலை யெல்லாம்
போற்றிடுஞ் சப நீங்கப் போமென விழியில் பாம்பாய்ச்
கென்றனென் கரிய மாயன் சிவகதன் பதத்தை நூடி.

—இ-ள்: என்றபோது அரசீரை போற்றி இன்றஞ்சலுர்—‘உமாதேவியார்’ இவ்வாறு சமித்தபோது (விஷஞ்சுமுர்த்தி) சிவபெருமானைத் துதித்து வணங்குதலும், இரங்கல்—(சிவபெருமான் விஷஞ்சுமுர்த்தியைநோக்கி) நீ துயரங்கொள்ளந்து, ஆல் அடிசில் சென்று ஆனைக்கன்றை கந்தின் நின் காலை எல்லாம் பொன்றிடம்—ஆல் மாத்தினிக்கும் போய் யானைமுகத்தையுடைய விநாயகப்பெருமானைச் சிந்திப்பாயாகின் உன்து கவலையெல்லாம் ஒழியும், சாபம் நீங்கிப்போர் என—உனக்கு நேர்ந்தசாபமும் நீங்கிவிடுமென்று கூறி யருள, கரிய மாயன் விழி இல் பாம்பாய் சிவகதன் பத்தைநாடி சென்றனன்—கருநிறத்தையுடைய விஷஞ்சுமுர்த்தி குருட்டுப்பாம்பாகச் சிவ குமாராகிய விநாயகக் கடவுளிருக்குமிடத்தைத் தேடிப்போயினர் எ ரு.

சாபமுமென எச்சவும்மை வருவித்துரைக்கப்பட்டது. (76)

நாடியுந் தடைந்த நாளி னப்பிரா ஞேன்பி என்மை
சேடன்றுங் கவனி யோர்க்குத் தெரியப்போ மென்று விண்ணீர்
கூடிய வேழு மாதர் குவலயத் தீரங்கித் திங்கள்
கூடியா லடியில் வைத்த தும்பிமா முகனைப் போற்றி.

இ-ள்: நாடி ஊர்க்கு அடைந்த நாளில்—(விநாயகக்கடவுளைத்) தேடி ஊர்க்கு சென்றிருந்த நாட்களிலே, நம் சொன் நோன்னின் நன்மை சேடன் தாங்கு அவனியோர்க்கு தெரிவிப்போம் என்று—எம்பெருமானகிய விநாயகக்கடவுளது விரதத்தினை ஞாண்டாகும் நன்மையை—ஆதிசேடனாற்றுங்கப்படுகின்ற பூரியிலுள்ள மனிதர்க்கு அறிவிப்போமென்று எண்ணி, விண்ணீரில் கூடிய ஏழு மாதர் குவலயத்து இறங்கி ஆகாயவலகத்திற் கூடியிருந்த சுப்த மாதர்கள் பூர்வகத்திலிருங்கிவந்து, திங்கள் சூடு ஆல் அடியில் வைத்த தும்பிமாமுகனை போற்றி—சந்திர சேகரராகிய சிவபெருமான் ஆலமரத்தின்கிழே தாழித்த பெருமைபொருந்திய யானைமுகக்கடவுளைத் துதித்து எ—து

இதழுத வெட்டுச் செய்யுளொருதொடர். சந்தமாதாவார்: பிராயி, மகேசுவரி, ஏகளமாரி, வைஷ்ணவி, வாராகி, மகேந்திரி, சாமுண்டி என்பவர்களாம். (77)

போற்றபேயன்புடுங்கு பொருந்கூர்த் திகையிற் ரீப
மேற்றுகார்த் திகையிற் பின்னு வியன்றநற் றிர்த்த மாடி
பீற்றநுட்டானம் பண்ணி நிறைமரீ தரித்துக் கோயின்.
மேற்றல மென்ன வாங்கு வியப்புடனமைத்துப் பின்னர்.

இ-ள்: போற்றி அன்பு பூண்டு—துதித்து அன்புவைத்து, பொருந்து கார்த்திகையில் தீபம் ஏற்று கார்த்திகையின் மின்னுள்—இழயைந்த கார்த்திகைமாதத்தில் விளக்கீட்டிற்குரிய திருக்கார்த்திகையின் மறுகாலில், இயன்றநல் தீர்த்தம் ஆடி—தகுந்த புன்னிய தீர்த்தத்திலே ஸ்கானாஞ்செய்து, நீற்று அனுட்டானம் பண்ணி சீறை மனி தரித்து—விழுதி தாரணைத்துடன் அனுட்டானங்களைச் செய்து நிறைந்த உருத்திராக்கமணியை (விதிப்படி) தரித்து, ஆங்கு மேற்றலம் என்ன கோயில் வியப்புடன் அமைத்து பின்னர்—அவ்விடத்தில் சுவர்க்கலோகமிதுவென்று கண்டோர் சொல்லுமாறு அப்

பெருமானுடைய கோவில் மகிழ்ச்சியுடன் அமைத்து அதன்பீடு எ—று.

— ஏஅசை, தீபமேற்று கார்த்திகையென்றது பூரணையுடன் கூடிய கார்த்திகையை காாத்திகைபிரிந்துவரின், தீபமேற்றுந்தினம் பூரணையாமெனக. (78)

பின்னாலும் கலைமேற்றட்டிப் பெருதூநோ ரணஞ்ச மைத்துக் கண்ணலும் கழுது மிக்க கதலியு நிரையா நாட்டி
யின்னது குறையென் ரெண்ணு விலகுயப் பந்தர் தன்னின் முன்னவ ஒதுந் தந்தி முகவளை வணக்கங் செய்து.

இ-ள்: பின்னு அரும் கலை மேல் கட்டி—இழைக்கப்பட்ட அரிய வள்ளி ரங்களை மேலே விதானமாகக்கட்டி, பெருகு தோரணம் சமைத்து—மிகுந்த தோரணங்களையமைத்து, கண்ணறும் கழுதும் மிக்க கதலியும் நிரையா நாட்டி—கரும்பும் கழுதும் மிகுந்த வாழ்வையும் என்னுமிவற்றை நிரையாக விறுத்தி; இன்னது குறை என்று எண்ணு இலகும் அ பந்தர் தன்னில்—இது இதிலுள்ள குறையென்று மதிக்கப்படாமல் (எல்லாம்மைந்து) விளங்குகின்ற அந்தப்பந்தரின்கண்ணே, முன்னவன் ஆகும் தந்தி முகவளை வணக்கம் செய்து—புதல்வராகிய யானைமுகக்கடவளை நமஸ்கரித்து எ—று.

எண்ணு எண்ணு—தீண்டுப்படுவிததி தொக்கவந்தது. முன்ன வன் எனபதற்கு முதலிற்பூசிக்கப்படுபவர் எனினுமாம் (79)

செய்துநூன் முறைவ முமாற் றெந்துநூ லெழுமுன் றெண்ணி கைதலீற் காப்புக் கட்டிக் கணபதிப் பாருளை நல்ல [க் கெய்தயிர் பாலோ டிடன்னைய் நிறைக்கும் பிளாந் ராட்டி மெய்துடைத் தாடை சாத்தி வெயின்மணிப் பணிகள் பூட்டி.

இ-ள்: நூல் முறை வழாமல் தெரிக்கு எழுஷன்று நூல் எண்ணிசெய்து—சாஸ்திர விதவரூமல் ஆராய்ந்து இருபத்தோரினமூ எண்ணி முறுக்கி, கை களில் காப்பு கட்டி—கையில் அக்காப்பைக்கட்டி, கணபதி பொருளை நல்ல நெய்த தயிர் பாலோடி எண்ணென்று கரும்பு இளார் ஆட்டி—விளா யகழுர்த்தியாக பரம்பொருளை நன்மையென்று கூறும் இளார் ஆட்டி—விளா பாலும் எண்ணென்று நிறைந்த கருப்பஞ்சாறும் இளாருமாகிய இவற்றை அடிடேக்கத்து, மேய் துடைத்து ஆடை சாத்தி—திருமேனியிலுள்ள ஈரத் தைத் துடைடி வள்ளிரஞ்சாத்தி, வெயில் மணி பணிகள் பூட்டி—ஒளிபொருங் திய ரத்னபூரணங்களையனித்து எ—று. (80)

பூட்டி நற் றிலத மிட்டுப் புதுமல ரணத்துந் தாவி பூட்டி நற் சுவைய ஜைத்து முவகையிற் றப தீபங் காட்டிநா ஸ்தந்து நானுங் கருமமிப் படியே முற்றி நாட்டிய விருபத் தோரா நாளினில் வடிவ தாக.

இ-ள்: பூட்டி நல் திலதம் இட்டு புது மலர் அனைத்தும் தாவி—(ஆபரணங்களைத்) தரித்து நல்ல பொட்டிட்டுப் புதிதாகிய புஷ்பங்களொல்லாவற்

னையுஞ்சாத்தி, நல் சுவை அளைத்தும் ஊட்டி—நல்ல அறுசுவைப் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் விவேதித்து, உவகையில் தூப் தீபம் காட்டி-மகிழ்ச் சியுடனே தூபத்பாராதனைசெய்து, நாலீங்கு நாலும் கரும் கரும் இப்படியே முற்றி—வீரதாரம்பதினமுதல் இருபதுநானும் கிரிமைகளை இவ்வாறே முடிந்து, நாட்டிய இருபத்தேராம் நாளினில்வடிவது ஆக—முன்னே விரததினத்துக்கு விசேஷத்தினமாக நிலைப்படுத்திய இருபத்தேராநாளில் அழுபொருந்த எ—ஆ.

சுவை ஆகுபெயர், ஏ தேற்றம். அது பகுதிப்பொருள்விகுதி.

வடிவறு மதியம் விண்ணில் வளர்ந்தெழு மாரும் பக்கத்
துடனுறு சதய நாள்வந் தொன்றிய காலை வேழப்
பிடிநடை யுமையாள் பெற்ற பிள்ளையார் பிறந்த நாளென்
நடைவறு நாளைந் நான்கி லற்றைநா எதிக மென்றே.

இ-ன்: வடிவு உறு மதியம் விண்ணில் வளர்ந்து எழும் ஆரும் பக்கத்து
டன் உறு சதய நாள் வந்த ஒன்றியகாலை—அழுபொருந்திய சந்திரன்
ஆகாயத்திற் கலைவளர்ந்துகிக்கின்ற [பூர்வபகுதி] சட்டியோடு சம்பந்திக்
கின்ற சதயங்கூத்திரம் வந்து பொருந்திய காலமானது, வேழ டிட நடை
உமையாள் பெற்ற பிள்ளையார் இறந்த நாள் என்று—பிடியானை போன்ற
மென்னடையினையுடைய உமாதேவிபெற்ற குமாரராகிய விகாயக்கடவுள்
மிறந்ததினமென்றும், அடைவு உறு நாள் ஜங்கான்கில் அற்றை நாள் அதி
கம் என்று—முறைமைபொருந்திய இருபது நாட்களிலும் அந்தத்தினம் விசே
டமென்றும் எ—ஆ.

ஏ அசை.

(82)

அதிகமாய்ப் பந்தர் பின்னு மலங்குத் தபிடே கங்கள்
விதிமுறை யென்ம டங்க வியந்திலி தியற்றி வாச
முதிர்சில் கந்த னுதி முருகவிற் மாலை சாத்திப்
புதியசேங் கமலங்கோங்கு புன்னைசம் பகமென் காவி

இ-ன்: பக்தர் பின்னும் அதிகமாய் அலங்கரித்து—பந்தலைப் பின்னரும்
விசேஷமாகச்சிறப்பித்து, வியந்து விதி முறை என்மடங்கு அபிடேகங்கள்
இனிது இயற்றி—புகழ்ந்து விதிப்படியே மூன்றினங்களினின்று எண்மடங்கு
கான அகிடேகங்களை கன்றுகச்செய்து, வாசம் புறிர் அகில் சங்கணி முருகு
ஆவிழ் மாலை சாத்தி—சுகக்தமிகுந்த அகில் சங்கணம் முதலிய லேபனவுள்
நூக்களையும் வாசகளையிரித் துஷ்பமாலையையும் சாத்தி, புதிய செம் கமலம்
கோங்கு, புன்னை சம்பகம் மெல் காவி—புதிதாசிய சேந்தாமரைப் துஷ்பமும்
கோங்கம் புஷ்பமும் புன்னைப்புஷ்பமும் சம்பகப்புஷ்பமும் மென்மையாகிய
குவளைப்புஷ்பமும் எ—ஆ.

(83)

காவிடை மலர்ந்த பூவின் கணவீலாங் கொண்ட ருச்சித்
கேவெறு மினிமையாள வணவெலா முகத்தீத் தூபக்
தீவீகை யாசி யேந்தித் தெண்டனிட் டெழுந்து போற்றி
மாஹீ தழுமே முற்றி மனத்திலென் ஸியதும் பெற்று.

இ-ன்: கா இடை மலர்ந்த பூனின் கணம் எலாம் கொண்டு அருச்சித்து—நந்தவனங்களிலேயலர்ந்த பிறபுஷ்பக்கூட்டங்களும் ஆகி ய இவற்றை யெல்லாங் கைக்கொண்டு பூசித்து, ஒ அறும் இனிமை ஆன உணவு எலாம் அருத்தி—ஒழிவற்ற மாதுரியம்பொருந்திய உணவுகளைல்லாவற்றையும் நிவேதித்து, தூபம் தீவிகை ஆகி ஏந்தி—தூபம் தீபம் முதலியவற்றைத்தாங்கி (ஆராதித்து), தண்டனிட்டி எழுந்து போற்றி—நமஸ்கரித்து எழுந்து துதித்து, மாவிரதமும் முற்றி மனத்தில் எண்ணியதும் பெற்றூர்—பெருமைபொருந்திய விரதத்தையும் நிறைவேற்றி மனத்தில் நினைத்த சித்திகளையும் பெற்றூர்கள் எ—று.

எலாம் இடைக்குறை ஏ அசை, எல்லாமென்றதீண்டுத்தேவர் க்குரிய புஷ்பங்களுள் துளசியொழிந்தவற்றை தண்டனிடுதல்—தண்டாகிருதியாய் அசைவற வணங்குதல். (84)

பொற்றமங் கையரைப் பாம்பின் பேருரு வெடுத்த மாயன்
சீற்றிகட மடவீ நிதச் சீறுமைதீங்க் தகலு மென்ன
மற்றவ ரவனுக் கிந்த மதகரி முகவ ஞேன்புக்
குற்று முழு மன்போ டுதியாங் கவனைக் கொண்டே.

இ-ன்: பாம்பின் பேர் உ.ரு எடுத்த மாயன்—பெரிய சர்ப்பத்தினது வடிவத்தைக்கொண்ட விஷ்ணுவுர் த்தியானவர் பெற்ற மங்கையரை சிறு இடை மடவீர் இந்த சிறுமை தீர்த்து அகலும் என்ன—சித்திபெற்ற சப்த மாதர்களை நோக்கி துண்மையான இடை-வினையுடைய பெண்காள்! வீவிர் எனக்கு நேர்ந்த இந்தப் புன்மையை நீக்கிச் செல்லுங்களென்று கூற, அவர் இந்த மத கரி முகவன் நோன்புக்கு உற்றது முழுதும் அன்போடு அவனுக்கு உதவி—அந்தச் சப்தமாதர்கள் இந்த யானைமுகக்கடவுளது, விரதத்திற்கு வேண்டிய உபகரணங்களைல்லாவற்றையும், அன்முனுடனே அந்த விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்து, அவனைக்கொண்டு அந்த விஷ்ணுவைக்கொண்டு எ—று.

இதுமுத லீலங்துசெய்யுளொருதொடர் மற்ற ஆங்கு ஏ அசை விலைகள். சத்தமாதர்கள் விளாயகசட்டிவீரதமனுட்டித்ததையுஞ் சித்திபெற்றதையுங்கண்டமையானே விஷ்ணுவுர்த்தி அவர்களை வினாவினரெனக (85)

கொண்டநோன் பியற்று வித்துக் கோதைய ரேழு பேரும்
விண்டனி லடைந்தா ரிப்பால் விடப்பணி யுகுவ மாறி
மண்டலமை எந்தோ நத்தி மாழுக ஞான்பெற் ரூல
கண்டனை யடைந்து நெஞ்சிற் களிப்புடன் பணிந்த வேலை.

இ-ன்: கோதையர் ஏழு பேரும் கொண்ட நோன்பு இயற்றுவித்து விண்ண தனில் அடைந்தார்—சப்தமாதர்களும் தாங்கைக்கொண்ட விரதத்தை அனுட்டிப்பித்துத் தம்மிருப்பிடமாகிய ஆகாயவுலகத்திற் போனினர், இப்பால்—இதன்மேல், மன் தலம் அளந்தோன்—அத்தி மா முகன் அருள் பெற்று விடப்பணி உருவும் மாறி—பூமியை ஓரடியா எனக்கு விஷ்ணுவுர்த்தி பெரிய யானைமுகக்கடவுளது கிருபையைப்பெற்று, நஞ்சைக்காலுகின்ற சர்ப்பத்தின்வடிவம் நிங்கப்பெற்று, ஆலகண்டீன் அடைந்து சென்றில்

களிப்புடன் பணிந்த வேலீ—நஞ்சார்ந்த கண்டத்துடைய சிவபெருமா
னோச் சமீபத்து மனமகிழ்ச்சியுடனே வணங்கியபொழுது எ—று.

முற்செய்யுளி லுள்ள அவளைக்கொண்டு என்பது இச்செய்யு
ளில் இயற்றுவித்து என்பது என்று—மேகத்துடைய சிவனுமூர்க்கி
பூவுகத்தை ஒரடியானளாந்ததை “நண்ணுபொற்றுகளொழுநாகர்
நாட்டொடு. மன்னாகம் பொதிந்ததோர் பதம் மற்றேர் பதம்
விண்ணகங்கடங்துபோய் விரிஞ்சனுடே பொன்னிற வண்டமு
முடைய கீண்டதே” என்னுஞ் செய்யுளா லுணர்க. (86)

வேலினைப் பழித்த கண்ணி மேகவண் னர்கியா ஸிட்ட
மாறுடைச் சாபந் தன்னை வள்ளலே தவிர்த்த தென்றே
கோலமண் டபம்பு ருந்து குருமனீக் கதவு சாத்தி
வாலகந் தரியி ருப்ப மாயனைப் பரமன் பார்த்து.

இ-ஸ்: வேலினைப் பழித்த கண்ணி வால சந்தரி—வேற்படையை வென்ற
கண்ணையுடைய உமாதேவி, மேக வண்ணற்கு யான் இட்ட மால் உடை
சாபம் தன்னை வள்ளலே தவிர்த்தது என்று—மேகத்துடைய சாபத்
தையுடைய விஷஞ்சுமூர்த்திக்கு நான் சொல்லிய மயக்கத்தையுடைய சாபத்
தைச் சிவபெருமானே ரீக்கியதென்றெண்ணி, ஓர் கோல மண்டபம் புகுந்து
குரு மனிக்குது கதவு சாத்தி இருப்ப—அழகிய ஒரு மண்டபத்தையடைந்து நிறம்
கிளங்குகின்ற ரத்தினமுழுத்தப்பெற்ற கதவைச்சாத்திக்கொண்டு இருக்க,
பரமன் மாயனை பார்த்து—சிவபெருமான் விஷஞ்சுமூர்த்தியைத் திருநோக்
கஞ்செப்து எ—று.

உடைய என்பது சுறுதொக்கது ஏ பிரிச்சில். உருவமுதலிய
வற்றுல் வேலினுஞ் சிறந்ததென்பார் வேலினைப் பழித்த என்றார்.
வாலகந்தரி இளையையின் அழகினையுடையாள் (87)

பய்த்தசாரதிலின் ரங்கை பகர்ந்திடு சாபந் தன்னை
தீர்த்ததெல் வாடே வென்று தெரிகில்லே போலக் கேட்ப
முத்தவு னின்சேய் நோன்பின் முழுப்பல னிதுவென் ரேதப்
பூததொடை, மாவி வேணி புரிகுழல் வருமா றென்னி.

இ-ஸ்: பராத்த சாரதி—அர்ச்சனனது சாரதியாகிய விஷஞ்சுவே!, நின்
தங்கை பகர்ந்திடும் சாபந்தன்னை தீர்த்தது எவ்வாறு என்று தெரிகிலன்
போல கேட்ப—உனாது தங்கையாகிய உமாதேவி சொல்லிய சாபத்தை நீக்
சியது எப்படியென்று அறியாதார் போலக்கேட்க, முத்தவன் நின் சேய்
நோன்மின் முழுப்பலன் இது என்று ஒது—உமது முத்த குமாரராகிய விநா
யகக்கட்வளினது விரதாலுட்டானத்தின் முழுதாகிய பலனிதுவென்று விஞ்சு
ஞாபனங்கிசெய்ய, பூதொடை மாவி வேணி புரி குழல் வருமாறு என்னி—
பூமாலையையங்கித சண்டமுடியையுடைய சிவபெருமான் முறுகிய கூந்தலை
யுடைய உமாதேவி (வெறுப்பு நீங்கித்தம்மீடத்து) வரும்படி நினைத்து எ—று.

ஓ அசைங்கீல், மாவுளி வேணி புரிகுழல் அன்மொழித்தொகை
கள். (88)

எண்ணிலை நீந் முழுகி யிபழுக ரேவ்பை நோற்றுக்
கண்ணுத விருப்பத் தேவி கதவீனைத் தீற்று தானே.

யன்னைலை யனுகி யன்படி லடிதொழு தடபே விந்த
வன்னைமா விந்தையை விட்டு வந்தவற் புதமென் னென்றார்.

இ-ள்: கண்ணுதல் எண்ணில் ஆனந்தம் மூஷ்கி இபமுகன் நோன்பை
நோற்று இருப்ப—சிவபெருமான் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியிலமிழ்ந்தியானை
முகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள்து விரத்தை அனுட்டித்துக்கொண்டிருப்ப,
தேவி கதவினை திறந்து தானே அண்ணைலை அனுகி அன்பால் அடிதொழுது—உமாதேவி கதவைத் திறந்து தாமாகவே சிவபெருமானை அடைந்து
அன்பினுடனே நமஸ்கரித்து, அடியேன் இந்த வன்ன மாளிகையை
விட்டு வந்த அற்புதம் என் என்றார்—சிறியேன் இந்த அழகிய மாளிகையை
நீங்கி இங்கே வந்த அதிசயம் என்னவென்று வினாவினார் எ—று.

ஏ பிரினிலை,

(89)

என்றலுங் கவுரி நீபெற் றெடுத்தவ ஞென்பி என்மை
சென்றுனைக் கொணர்ந்த தென்னத் தெரிவையு மகிழ்ந்தியா
மன்றலங் கடம்ப னெம்பால் வரவநுண் மதம்பாய் வேழுக் [னு
கன்றிரேன் பினிதி யற்றக் கடவனென் றியற்ற லோடும்.

இ-ள்: என்ற ஊம்—இவ்வாறு வினு புதலும், கவுரி—தேவியே, நீபெற்று
ஏடுத்தவன் நோன்பை நன்மை சென்று உனை கொணர்ந்தது என்ன—இபெற்றெந்திக்கிய விநாயகக்கடவுளின் விரதத்தையனுட்டித்த நன்மையானது
வந்து உன்னை அழைத்து இங்கே கொணர்ந்தது என்று கூற, தெரிவையும்
மகிழ்ந்து—உமாதேவியும் மனங்களித்து, மன்றல் அம் கடம்பன் எம்பால்
வர—வாசனைபொருந்திய அழகிய கடப்பமாலையையனிந்த குமாரக்கட
வள் எம்பிடத்தே வரும்படி, அருள் மதம் பாய் வேழு கன்றின் நோன்பு
யானும் இனிது இயற்றக்கடவன் என்று இயற்றலோடும்—கருணையாகிய
மதஞ்சிந்துகின்ற யானைபுதத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளுடைய விரதத்தை
நானும் நன்றாக அனுட்டிக்கக்கடவேணன்று கூறி அவ்வாறேயனுட்டித்தலும் எ—று.

இதுமுதலிருசெய்யுளொரு தொடர்.

(90)

இயற்றிய விரத நன்கா லிளையவன் வள்ளி தன்னை
நயத்தொடு மணந்து தெய்வ நாகமாந் தைய லோடுஞ்
செயத்தொடு மயிலி லேறித் தேவர்க் குதீக்க வந்தாள்
கயற்கொடி மதனைச் சேற்ற கண்ணுல வுமைகன் காண.

இ-ள்: இயற்றிய விரத நன்கால்—அனுட்டித்த விரதத்தின் கன்மை
யால், இளையவன் வள்ளி தன்னை நயத்தொடு மணந்து—இளைய குமாரராகிய
கந்தகவாமி வள்ளியம்மையாரை இன்பத்தோடும் விவாகங்கெயிது,
தெய்வநாகம் ஆம் தையலோடும் செயத்தொடு மயிலில் ஏறி—தெய்வயர்ஜை
யாகிய அம்மையாருடனும் வெற்றியுடன் மயில்வாகனத்தெழுந்தருளி,
தேவர்கள் துகிக்க—தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்ய, சுயற்கெட்டி—மதனை
செற்ற கண்ணுகல் உமை கண் காண வந்தான்—கயல்மற்சக்கொடுப்பினை
யுடைய மன்மதனை ஏரித்தமுத்த சிவபெருமானும் உமாதேவியும் பார்க்கும்
படி எழுந்தருளினார் எ—று.

விரதன்கால் வந்தான் என இயையும். வள்ளி தன்னை மணங்கு என்றதனால் வள்ளியம்மையாகும் உடன் வந்தாரெனக,

கணங்கும் பொருளா மன்னோர் கழுவினைக் கண்டு வாழ்த்தித் தானுவைப் பணிந்து தாயைத் தரிப்பிலா திறறஞ்ச வோடும் பூநுறு மார்பன் றன்னைப் புல்வியங் கவருந் தங்கன் மாணிதீக் குவையீ தென்ன மருங்கினி விருத்த வைசி.

இ-ள்: காணங்கும் பொருள் ஆம் அன்னோர் கழுல் இலை கண்டு வாழ்த்தி—(அஞ்ஞானிகளாற்) கானுதுதற்கு அருமையான பொருளாயிருக்கின்ற அத்தந்தை தாயரது இருபாதங்களையுங் தரிசித்துத் துதித்து, தானுவைப் பணிந்து தரிப்பிலாது தாயை இறைஞ்சலோடும்—நிலைப்பொருளாகிய சிவ பெருமானை முதல் வணங்கிப் பின்பு தாமதமின்றி உமாதேவியை வணங்கு தலும், அவரும் பூண் உறு மார்பன்றன்னை புல்வி—அந்த இருமுதகுரவரும் ஆபரணம்பொருந்தியமார்ஷினையுடைய சுப்பிரமணியப்பெருமானைத்தழுவி, தங்கள் மாண் நிதிக்குவை ஈது என்ன மருங்கினில் இருத்த வைகி—தமது மாட்சிமைபொருந்திய திரவியக்குவியல் இது என்று சொல்லும்படி (பெருமைபாராட்டிப்) பக்கத்திலிருந்த (அப்பெருமான்) வீற்றிருந்து எ—று.

அங்கு அசை—இதன்முதன்மூன்று செய்யுளொருதொடர் (92)

வைகொடு சிறந்த வேலேன் மகிழ்ந்திலி திருந்தா னிப்பார்
கைகொடு தொழுதேல் வேருங் குருதிப் புகவ னேன்பு
பைகொடு பாந்த டாங்கும் படியெலாம் பரவ நீத்
மெய்கொடு புரக்க வல்ல வேந்தன்விக் கீர்யா தீத்தன்.

இ-ள்: வை கொடு சிறக்க வேலோன் மகிழ்ந்து இனிது இருந்தான்— கூர்மைபொருந்திச் சிறப்புற்ற வேலாயுதத்தைக (கையிலே) தரித்த கந்த சுவாமி மனங்களித்து நன்கு வீற்றிருந்தார், இப்பால்—இதன்மேல், எல் லோரும் கை கொடு தொழுதுக்கருது இபழுகவன் நோன்பு—யாவரும் கை களினால் தொழுது தியாரிக்கின்ற யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளின் விரதமானது, பாந்தள் பைகொடு தாங்கும் படி எலாம் பரவ—ஆதி சேடன் ஆயிரம்பலூமகுடங்களாற் சுமக்கின்ற பூவுலகமெங்கும் பரம்ப, நீதி மெய் கொடு புரக்க வல்ல வேந்தன் விக்கிரமாதித்தன்—நீதியை உண்மைதவரும் பரிபாலனாஞ்செய்யவல்ல அரசனுகிய விக்கிரமாதித்தனுடைய எ—று.

கொடு னாங்கும் இடைக்குறைகள். அரசர்க்கு உண்மை தவ ஒழையே நீதியை வளர்ப்பதென்பதை அரிச்சங்கிரன் முதலிய மகாராசாக்களின் சரித்திரங்களா லுணர்க. (93)

தன்னிக் ரில்லா தேவி சதுரிலக் கணைய னுட்டித்
தந்தெடு வீத முற்கு தந்தநூற் காப்பை வாங்கி
யின்னைலூற் றலர்ந்த கொவ்வை யிடத்தெறிந் தீடவ தெல்லா
முன்னையிற் றழைத்துக் காய்த்து முக்கெழுச் செறித்த நன்றே.

இ-ள்: தன் சிகர் இல்லா தேசி சுதர் இலக்கணீஸ் அனுட்டித்துத்தன்னீஸ் யொப்பார் பிறரில்லாத மஜீனவியாகிய (சாமர்த்தியமுடைய) இலக்கண சுங்கரியானவர்கள் அனுட்டிக்கூட்டுதொடங்கி, அ நெடு விரதம் முற்றுது அந்த நூல் காப்பை வாங்கி—அந்த நெடிய விரதத்தை முடிக்காமல் (கையிற்றித்த) அந்தாற்காப்பைப் பிடிந்கி, இன்னைல் உற்று உலர்ந்த கொவ்வை இடத்து ஏறிந்திட—(நீரில் மூடுமினால்) துங்பமுற்று வாடிய கொவ்வுங்கொடியின்மே வெறிய, அது எல்லாம் முன்னையில் தழுத்து காய்த்து—அக்கொடி முழுவதும் முன்போலத் தளர்த்துக் காய்த்து, முகடு எழு செழித்தது—ஆகாயத் தைத் தொடும்படி செழித்துவளர்ந்தது எ—று.

அன்று ஏ அசைகள். இல்லாத என்பதன் ஈறு தொக்கது. ()

செழித்தநா வொருத்தி வேப்பஞ் சேரியிற் சிறையிருந்து
பழித்தலுக் கிசைந்தாள் கொவ்வைப் பழுப்பாறித் தநந்கம் வேலை
கழித்தாப் பிழையைக் கண்டுகைகளை வெடுத்துக் கட்டி [தாள்
வழித்துணை யிபத்த னேன்பை மர்முந்துநேற் றுக்கண் டாந்

இ-ள்: செழித்தநாள்—தகைநீக்குவின்ற காலத்தில் வேப்பம் சேரியில் கிறையிருந்து பழித்தலுக்கு இசைக்காள் ஒருந்தி வேப்பஞ்சேரியிலே கிறையிருந்து இகழ்தற்குரியவளான ஒரு பெண், கொவ்வை பழும் பறித்து அருந்தும் வேலை-அந்தக்கொவ்வுங்கொடியின் பழுத்தை ஆய்ந்து பகுகிக்கும் பொழுது, கழித்த காப்பு இழையை கண்டு எடுத்து கைதவில் கட்டி-விலக்கி யெறிந்த அந்தக் காப்பு நூலைப்பார்த்து எடுத்து கையிற்கட்டி, மகிழ்க்கு வழித்துணை இபத்தன் நோன்பை நோற்று இடுக்கண் தீர்ந்தாள்—மனங்களித்து வழிநடக்கும்போது துணையாகின்ற யானைமுகக்கடவுளது விரதத்தை அனுட்டித்தத் தனக்குச் சம்பவித்த இடர்களை நீங்கினால் எ—று.

துன்மார்க்கமுகடையவெனான் னுங் காத்தலையக் பழித்தலுக் கிசைந்தாள் என் னுஞ்சொல் சன்டுப் பிரயோகிக்கப்பட்டது (95)

தீர்த்தனாள்-சிறுமை யெல்லாஞ் சிற்றிடை யவளை மன்னன்
பார்த்தனைத் தயிப்போ லென்னிப் பகிள்ளிர் கொடுபோய் வை
வார்த்தன தடத்தின் மூழ்கி மயிழுடன் றாரிலும் போது [கி
முர்த்தியைய் கரத வத்து முதலெழுந் தநுளிப் போந்து.

இ-ள்: சிறுமை எல்லாம் தீர்த்தனாள்—(வேப்பஞ்சேரியிற் கிறையிருந்த மங்கை) நன் புன்னைமகளெல்லாவற்றையும் நீக்கினாள், இதனிற்க, மன்னான் சிற்றிடை அவளை பார்த்து அணைத்து—விக்கிரமாதித்தராசன் சிறிய இடையினையுடைய அவ்விலக்கண சுந்தரியைப் பார்த்துத் தழுவி, உரிப்போல் எண்ணவி பதிதலில் கொடி போய் வைகி—(தன்னுடைய) ஆண்மானவுப்போலக்கருதி மாளினக்கிளுட்கொண்டுபோய் மஞ்சத்திலிருந்து, வார் தன தடத்தின் மூழ்கி மசில் உடன் துசிலும்போது—கச்சினுட் பொருந்திய தனமாகைய தடாகத்திலமிழ்ந்திப் புணர்த்து அவ்விலக்கண சுந்தரியுடன் நித்திமை செய்யும்பொழுது, ஐங் கரக்கு முதல் மூர்த்தி எழுந்தருளி போந்து—ஐங்கு திருக்கரங்களையுடைய முதற்கடவுளாகிய விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருளி வந்து எ—று.

மயில் ஆகுபெயர்.

(96)

போந்தவன் கனசீன் மன்ன புகழிலக் கலையென் ஞேதுங்
காந்தகதையை வீடுத்தி யென்று கழறிட வமைச்ச ரோடல்
வேந்தலு மென்னி யிதங் கென்கொலென் றிருக்கு நாளின்
யாந்தளிர் மஹாநி மித்த மதிந்தன சிலப தாறி.

இ-ன்: அவன் கனவில் போந்து—அந்த விக்கிரமாதித்தராசனுடைய
சொப்பனத்தின்கண்ணே தோற்றி, மன்ன புகழ் இலக்ககைன் என்று ஒதும்
காந்தகதையை வீடுத்தி என்று கழறிட—அரசனே! கீர்த்தியையுடைய இலக்க
கணக்கங்கியென்று சொல்லப்படும் உனது மஹாவியைத் துரத்தில்லை என்று
கூற, அ ஏந்தலும் இங்கு சுது என்கொல் என்று அமைச்சரோடு என்னி
இருக்கும் நாளில்—அந்த விக்கிரமாதித்தராசனும் இங்கே நிகழ்ந்த இக்கணவு
யாதோ என்று மதிரிமாரோடு ஆலோசித்து இருக்கும் நாட்களில், மாந்த
ளிர் மனின் விதிதம் சில பதாகி மதிந்தன—மாந்தளியரப்போன்ற கால்களை
யுடைய மனைவியாகிய இலக்கணசுந்தரிசெய்த மிழூகாரணமாகச் சில
காலாட்சேனைகள் இறந்தன எ—ரு.

கொல் ஜூயப்பொருட்டு, மாந்தளிர் ஆகுபெயர். (97)

தாதவிழ் தொடையன் மார்பன் சவித்திலக் கலைமேல் வைத்த
காந்தல் யொழித்து நீயிக் கணம்பகி வீடுத்துப் போகென்
ஞேதலும் வெநுஷி யவ்வி லொநுவியொ நூழவ வீல்புக்
கேதமி லோவி யம்போ விடுந்தன விடுந்த நாளில்.

இ-ன்: தாது அவிழ் தொடையன் மார்பன் சவித்து—பராகம் விரிந்த
மலர்மாலையையணிந்த மர்பிளையுடைய விக்கிரமாதித்தராசன் துன்பங்
கொண்டு, இலக்கணைமேல் வைந்த காதலை ஒழித்து—(தன் மனைவியாகிய)
இலக்கணசுந்தரியின் மேற்பதித்திருந்த ஆசையை நீக்கி, நீ இ கணம் பதி
விடுத்து போக என்று ஒதும்—நீ இந்த கூணத்திலே இந்காரத்தைவிட்டுப்
போ என்று கூறுதலும், வெருவி அ இல் ஒருவி—(அதுகேட்ட இலக்கண
சுந்தரி) பயந்து அந்த ராசமாளிகையை நீக்கி, ஓர் உழுவன் இல் புக்கு ஏதம்
இல் ஒனியம் போல் இருந்தனன்—ஒரு வேளாளனுடைய வீட்டிற்கென்று
குற்றமற்ற தித்திரப்பாவைவைப்போலச் செயலற்றிருந்தாள், இருந்தாளில்
—அங்கனவிருந்த காலத்தில் எ—ரு.

போக என்பதன் ஈற்றகரந்தொக்கது. (98)

இருந்தவ வீமித்த மேழிக் கிறைபயி ரழிந்து போகப்
பொருந்தில் குசி யன்றேன் போவென வவளை நீக்க
வருந்தியற் றவளோர் செட்டி மஹிபுக மனையின் முத்தும்
விஸ்தெபுரி மனையுங் தீய வெகுண்டவ னவளைப் போக்க.

இ-ன்: இருந்தவன் நிரித்தம் மேழிக்கு இறை பசீர் அழிந்துபோக—
இருந்தவளாகிய அந்த இலக்கண சுந்தரியின் காரணத்தினாற் கலப்பைக்குத்
தலைவனையை அவ்வேளாளனுடைய பயிர்கள் அழிந்துகொட, அங்கேன்
பொருந்திலன் ஆகி அவளை போ என நீக்க—அவன் சம்மதமில்லாதவனுப்
அவ்விலக்கண சுந்தரியைப் போவென்று விலக்க, ஆவன் வருந்தி ஓர் செட்டி

மனை புக—அவன் வருத்தங்கொண்டு ஒரு வைசியனுடைய வீட்டிற் போயிருக்க, மனையில் முத்தும் விரிந்து ஒளிர் மணியும் தீய—அவன் வீட்டிலுள்ள முத்துக்களும் பரந்து பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்களும் அழிந்துபோக, அவன் வெளுண்டு அவளை போக்க—அதுகண்டு செட்டியுங் கோயித்து அவனைத் துரத்த எ—று.

மற்று அசை.

(99)

போக்கலுங் குயவன் வீட்டிற் புக்கவ விருப்ப வன்னே
ஞக்குமட் கலந் தெட்டே யழிதா வவனு நீக்க
வாக்குரை தளர்ந்து வன்னை மனைபுக வெளுத்த வாடை
தூக்குமு விழைவே ருகந் துரத்தின எவளைச் சீறி.

இ-ள்: போக்கலும்—வைசியன் துரத்தலும், அவன் குயவன் வீட்டில் புக்கு இருப்ப—அவன் ஒரு குயவனுடைய வீட்டிற்போயிருக்க, அன்னேன் ஆக்கும் மன் கலம் உடைந்து அழிதா—அவன் உண்டாக்குகின்ற மட்பான் டங்கள் உடைந்து சிதைய, அவனும் நீக்க—(அதுகண்டு) அந்தக் குயவனும் துரத்த, வாக்கு உரை தளர்ந்து வன்னை மனை புக—(எல்லோருங் தன் ஜைக் கழித்தலாலுண்டாய துன்பமேலீட்டினால்) பேச்சத் தடுமாறி ஒரு வன்னைஞுடைய வீட்டிற்போயிருக்க, வெளுத்த ஆடை தாக்கும் முன் இழை வேறு ஆக—வெளுக்கப்பெற்ற வஸ்திரங்கள் கையிலெடுத்தற்கு முன்னே இழைகள் வெளுகிக் கிழிந்துவிட, அவளை சீறி துரத்தினன்—வன்னைஞும் அவ்விலக்கணசுந்தரியைக் கோயித்துத் துரத்திவிட்டான் எ—று.

ஏ அசை.

(100)

சீறை யென்ற கன்று சீற்றிடை மாலைக் காரன்
ரூறிலிற் புதுந்தி ருப்பத் தோட்டலர் பணிய தாகுத்
தூறின எவளை மாலை தொடுப்பவன் விடுப்பக் கண்ணீ
ரூபியங் கவள்போ யவ்வை டுறையனை யகத்திற் புக்காள்.

இ-ள்: சிற்றிடை—நன்னைய இடையினையுடைய இலக்கணையானவள்,
சிறை என்று அகன்று—கோயியாதே யென்றுகூறி அவனது மனையை
யும் கீங்கி, மாலைக்காரன் தூறு இல்லில் புகுந்து இருப்ப—மாலைகட்டுவா
லுடைய சிறுசெடி பொருந்திய வீட்டிலே போயிருக்க, தோடு அவர் பணி
யது ஆக—இதழ்பொருந்திய மலர்மாலைகள் பாம்புகளாக, மாலை தொடுப்ப
வன் அவளை தூற்றனவா விசிப்ப—(அதனால்) அந்த மாலைக்காரனும் அவளை
ஏசித்துரத்த, அவன்கண் நீர் ஊறி போய்—அவன் கண்களினின்றும் நீர்
கிடக்கப்போய், அவ்வை உறை மனையகத்தில் புக்காள்—அவ்வையார் வசிக்
கின்ற வீட்டினுட் பிரவேசித்தாள் எ—று.

அது பகுதியில்பொருள் வீருதி. அங்கு அசை. அவர் ஆகுபெயர்,
சிற்றிடை அன்மொழித்தொகை.

(101)

புக்கவ விருப்ப வவ்வை போயிடந் தோறு முள்ளவர்
மிக்கவ வெனுமற் றள்ளி வீழ்த்தினர் குத்தி வைதா

கிட்குறை வநூல் தென்கொ லெனவங்கவ மனையில் மீண்டு
தூக்கமிக் தனையு மிந்தச் சுரிதழு னிமித்த மென்றே.

இ—ள்: அவன் புக்கு இருப்ப—அவ்விலக்கண சுந்தரி அங்கே போயி
ருக்க, அவ்வை போம் இடம் தோறும் உள்ளார்—அவ்வையார் செல்லு
கின்ற இடங்களைங்கும் உள்ளார்கள், பிக்கவள் எனுமல் தள்ளி வீழ்த்தினர்
குத்திவைநார்—(அவ்வவ்வையாரை) மேன்மையுள்ளவரென்று கருதாமல்
தள்ளினிழுத்திக் கையினாற்குத்தி ஏசினார்கள், அவ்வை இ குறை வருவது
என்கொல் என மனையில் மீண்டு—அவ்வையார் எனக்கு இந்த இழிவன்
டாவது யாது காரணத்தாலோ என்றெண்ணி வீட்டிலே திரும்பிவந்து, இத்
தனை தூக்கமும் இந்த சுரிகுழல் னிமித்தம் என்று—இவ்வளவு துயரமும்
இந்தப் பெண்ணின் காரணத்தால் வந்ததென்று சிச்சமித்து எ—று.

இதுமுதல் ஆறுசெய்யுளொரு தொடர். ஏ அசை. சுரிகுழல்
அன்மொழித்தொகை. (102)

என்றகத் தீவிலோர்ந் தவ்வை யிலங்கிமூ துயரந் தீர்ப்பா
என்றக மெழுக மீண்ணே யாமயங் கொணர்கி யென்னச்
சென்றவ னெடுக்குப் போகத் தீருமெழுக் குழுக்க லாகப்
பொன்றிக் யுவ்வை தேடுப் போயது கொண்ந்து மன்னே.

இ—ள்: அவ்வை என்று அகத்தினில் ஓர்க்கு—அவ்வையார் அவ்வாறு
மனத்தில் உணர்ந்து, இலங்கு இழை துயரம் தீர்ப்பாள்—வினங்குகின்ற ஆப
ரணய்களைத் தரித்தவளாகிய இலக்கணமினது துன்பத்தை நீக்க எண்ணிய
வளாம், அன்று மீண்ணே அகம் மெழுக ஆமய்ப் கொணர்கி என்ன—அற்
நைந்த தினந்தில் பெண்ணே! வீடுமெழுதுதற்காகக் கோமயத்தைக்கொண்டு
வா என்று சொல்ல: அவன் சென்று திருமெழுக்கு எடுத்து போக உழுத்த
லாக—அவ்விலக்கணபோய்க் கோமயத்தை எடுத்து வர அது உழுத்திருப்
பதாக, பொன் திகழ் அவ்வை தேடி போய் அது கொணர்ந்து—அடுகு
வினங்குகின்ற அவ்வையார் தேடிப்போய் அந்தக் கோமயத்தைக் கொண்டு
வந்து எ—று.

மன் ஒ அசைகள் உழுத்தகோமயம் மெழுகுதற்கு விலக்கா
தலின் அ த ஸை நீக்கித் தாமெடுத்துக்கொணர்ந்து மெழுகினு
ரென்க. (103)

மன்றீய வீட தெவ்லாம் வளம்பேற மெழுக் யாங்கு
மின்னுற விளக்கு வைத்து விளங்கவி டலங்க நீத்துப்
பின்னைபுத் தகமெ டுத்துப் பேதைந் வருக வென்னக்
கன்னிபோ யெடுக்க முன்னங் கதமுறு மரவ மாக.

இ—ள்: மன்னிய வீடு எல்லாம் வளம்பேற மெழுக—நிலைபெற்ற வீடு
மூழுவதும் வளப்பம் பொருந்தும்படி மெழுகி, எங்கும் மின் உற விளக்கு
வைத்து—எவ்விடங்களிலும் பிரகாசம் பொருந்தத் தீபமேற்றி, விளங்க வீடு
அலங்கரித்து—சிறப்புறும்படி அவ்வீட்டை அலங்காரன்செய்து, மின்னர்—
அந்னைன்பு, போத நீ புத்தகம் எடுத்து வருக என்ன—பெண்ணே! நீ
புத்தகத்தை எடுத்துவாவென்று (அவ்வையார்) சொல்ல, கண்ணி போய்

எதிக்க முன்னாம் கதம் உறும் அரவம் ஆக-அவ்விலக்கணோய் எடுத்தற்கு
முன்னாரே அப்புத்தகம் வேகம்பொருந்திய சர்ப்பமாக எ—ரு.

அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. பேதை ஈண்டுப் பருவங்குறி
யாது பெண்ணென நூம் பொருட்டாய் நின்றது. (104)

அவெனப் பயந்த மாதை யஞ்சலென் றவ்வை சென்று
பரிவுட னெடுத்து வந்து பார்த்துவெங் கரிமு கத்துப்
புரவலன் றிருக்குத் திந்த புவையுன் மெலிவு தென்று
விரைவிலீ லெழுந்து தையன மென்கையிற் காப்புக் கட்டி

இ-ள்: அவ்வை அரவு என பயந்த மாதை அஞ்சல் என்று—அவ்வை
யார் (அப்புத்தகத்தைப்) பாம்பென்றெண்ணி வெருவிய இலக்கணையை
கோக்கிப் பயப்படாதே என்று கூறி. சென்று பரிவு உடன் எடுத்து வந்து
பார்த்து—(தாம்) போய் அன்மினுடனே அப்புத்தகத்தை எடுத்து வந்து
அதிலே பார்த்து, இந்த பூவை உள் மெலிவது வெம் கரி முகத்து புரவலன்
திருக்குத்து என்று—இந்த நங்கை மனம்வாடுவது விரும்பப்படுகின்றயானே
பூத்தையுடைய தலைவராகிய விநாயகக்கடவுனாது திருக்குத்தாமென்ற
லிந்து, விரைவிலீல் எழுந்து தைபல் மென் கை பில் காப்பு கட்டி—அதனைத்
தீர்த்தத்காகச் சீக்கிரத்திலெஸும்பி இலக்கணையினுடைய மென்மையாகிய
கைமிலே காப்பைக்கட்டி எ—ரு:

காட்டியா ஜீனமுகம்போலாது கருணைமதம்பொழியும் முகமாத
வின் வெங்கரி முகத்து என்பதில் வெம் என்பதற்கு விரும்பப்படு
கின்ற எனப் பொருளுரைத்தாம். (105)

கட்டிய தாமத் தோடு கடிமலரைத்துந் தந்து
பட்டுடையவளைக் கொண்டே பரிந்திப் முகளைத் தயித்
தட்டதீக்க கனைத்துங் கந்தீத் தவிரோளி பறப்பித் தீங்கு
விட்டற வருச்சிப் பித்து விதியினேற் பித்த பின்னர்

இ-ள்: கட்டிய தாமத்தோடு கடிமலர் அனைத்தும் தந்து—தோடுத்த
மாலையையும் வாசனைபொருந்திய உதிர்புஷ்ப வகையளைத்தையும் கொணர்
ந்து, பட்டுடையவளை கொண்டு பரிந்து இப்புகளை தாழைத்து—பட்டு வள்கி
ரத்தைத் தரித்தவளாகிய அவ்விலக்கணையைக்கொண்டு அன்புடனே யாளை
முகக்கடவுளைத் தாபினாஞ்செய்து, அட்டதிக்கு அனைத்தும் கந்தித்து அவிர
ஒனி பரப்பி—எட்டுத்திக்குகளென்கும் வாசனை கமழுவித்துப் பிரகாசிக்
கின்ற சோதியைப்பரப்பி, தீங்கு விட்ட அற அருச்சிப்பித்து—தைமையிட்டு
கீங்கும்படி பூசைசெய்வித்து, விதியின் நோற்சித்த பின்னர்—விதிப்படி
அனுட்டப்பித்த மின்பு எ—ரு.

ஏகாரம் பிரினிலை.. அட்டதிக்கணைத்துந் கந்தித்தவிரோளி
பரப்பி என்றதனால் தூபதீபங்களால் ஆராதிப்பித்தென்பது
பெற்றார். (106)

பின்னலஞ் சடையோன் பிள்ளை பெழுந்தீரு விரத மில்வா
றின்னலுற் றிடையு றைய்தா தீயற்றியே யிருந்த வேலை

யள்ளவ ஜெசிரி ராஞ்சு குதபர் குழவற் றேவன
முன்னவ ஜெமுந்து தோன்ற முகமலர்ந் தகம சீழ்ந்தாள்.

இ-ஸ: சின்னால் அம் சடைபோன் சின்லை பெரும் திரு விரதம்—
முறுகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானது திருக்குமாராக்ராகிய
விநாயகக்கடவுளது மகிணைபொருக்கிய சிறந்த விரதத்தை, இவ்வாறு—இப்
பத்யே, இன்னல் உற்று இடையூறு எய்தாது இயற்றி இருந்த வேலை—துன்
பம்பொருந்திய (முன்போற்) பங்கம் நேர்டாமல் அனுட்டித்திருந்த காலத்
தில், முன்னவன்—ஏதல்வராகிய விநாயகக்கடவுள், அன்னவள் எதிர்—
அந்த இலக்கணையின் முன்னோ, சரைந்தாறு ஆதபர் குழு உற்றன் எழிந்
து தோன்ற—ஆயிரஞ்சுரியர்களது கட்டம் வந்தாற்போல (அத்துணைப்
மிரகாசக்துடன்) உதித்துப்பிரசன்னமாக முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்தாள்—
(அதுகண்ட) இலக்கணை முகமலரப்பெற்று மனங்களித்தாள் எ—று.

எ அசை உற்றுவென்ன எனற்பாலது உற்றெறன்ன என ஆல்
கெட்டுகின்றது. (107)

மகிழ்ந்தன ஏர்சே யத்கி வதனனே போற்றி யென்று
புகழ்ந்தனள் பிழைமன் செய்தேன் பொறுத்தியென் நகந்தை
யிகழ்ந்தனள் பணிந்தி ரைஞ்சி யின்பவா ரிதியின் மூழ்சித்
திகழ்ந்தன ஞமையாள் பெற்ற சிறுவனு மிரங்கிச் சொல்லும்.

இ-ஸ: மகிழ்ந்தனள்—இலக்கணை சந்தோஷங்கொண்டு, ஏர்சே அத்தி
வதனனே போற்றி என்று புகழ்ந்தனள்—ஏதல்வரே யானைமுகத்தையுடை
யவரே துதி என்று துதித்து, முன் மிழை செய்தேன் பொறுத்தி என்று—
முன்னே (அறியாமையினாலே), விரதபங்கமாகிய மிழையைச் செய்தேன்
அதனைச் சுகித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அகந்தை எல்லாம்
இகழ்ந்தனள்—தனனுடைய கர்வங்களைல்லாவற்றையும் பழித்து, பணிந்து
இறைஞ்சி இன்பவாரிதிலில் மூந்தி திகழ்ந்தனள்—தாழ்ந்து வணங்கிச் சந்
கோஷ சாகரத்திலமிழ்ந்திப் மிரகாகித்தாள், உடையாள் பெற்ற சிறுவனும்
இருங்கி சொல்லும்—உமாதேவனிபெற்ற புத்திரராகிய விநாயகக்கடவுளும்
அப்போது இரண்கிச் சொல்லவார் எ—று.

மகிழ்ந்தனள் என்பது முதலிய விணைமுற்றுக்கணை எச்சமாக்
கிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (108)

சொல்லநும் பிழைந் வாந்தேஞ்சு கடர்முடி யரசன் பாரி
வல்லசெந் திருவைப் போள் வாழியென் றநுளிச் செய்து
செல்வனாப் ககன்று போகத் திசைதொழு மரிவை யவ்வை
நல்லபொற் பதத்தில் வீழ்ந்து நயந்தினி திருந்த காலை.

இன்: சுடர் முடி அரசன் பாரி—ஒளிபொருங்கிய கிட்டத்தைப்படிய விக்கரமாதித்தராசனது மனைவியே!, சொல்ல அரும் பிழைகள் தீர்த்தேம்— (நீ முன்செய்த) சொல்லுதற்கரிய தவறுகளை நீக்கினோம், நீ வல்ல செம் திருவை பேரல் வாழி என்று அருளிச்செய்து—நீ வலிய சிவப்புவிற்குத்தை யுடைய இலக்குமியைப்போல இனி வாழ்ந்திருப்பாம் என்று அனுகிரகஞ் செய்து, செல்வன் அங்கு அகன்று போக—அருட்செல்வராகிய விநாயகப் பெருமான் அவ்விடத்தைங்கி அந்தர்த்தானமாக, திசை தொழும் அரிவை —திக்கிலுள்ளார்களால் வணங்கத்தகுந்த இலக்கணசுந்தரி, அவ்வை நல்ல பொன் பதத்தில் வீழ்ந்து—அவ்வையாருடைய நல்ல அழிய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, நயந்து இனிது இருந்த காலீ—விரும்பி நன்றாக அங்கே இருந்தகாலத்தில் எ—று.

அழினால் மற்றப் பெண்களை வென்றமையின் வல்ல என்று இலக்குமியை விசேஷித்தார். இதுமுதலிரு செய்யுளாரு தொடர். திசை ஆகுபெயர். பாரி அண்மையினியல்பு. (109)

காலனை யுதைத்தோன் காலைக் கருதுவிக் நிரமா தீத்த
எல்வெற் பனைய கானி விறைதரு வேட்டை யாடிச்
சாலவு மினாத்து வெற்றித் தானையோ டுதகம் வேட்டுச்
சீலமா ரியல்சே ரவ்வை திருத்தலை வாயில் வந்தான்.

இன்: காலனை உடைத்தோன் காலை கருது விக்கிரமாதித்தன்—யமலை உடைத்தமித்த சிவபெருமானுடைய பாதங்களைத் திபானிக்கின்ற விக்கரமா தித்தராசன், நீல வெற்பு அனைய கானில் நிறைதரு வேட்டை ஆடி—எல்லிற மான் மலையை நிகர்த்த காட்டிலே நிறைந்த வேட்டையை ஆடி, சாலவும் இளைத்து—மிகவுக்களைத்து, வெற்றி தானையோடு உதகம் வேட்டி—வெற்றி யையுடைய சேனைகளோடும் நீரைப்பற்றுகவிரும்பி, சிலம் ஆர் இயுல் சேர் அவ்வை திரு தலை வாயில் வந்தான்—சிறப்பமைந்த இயல்பு பொருங்கிய அவ்வையாருடைய சிறந்த தலைவாயிலிலே வந்தான் எ—று. (110)

வந்தவ னழைப்பித் தவ்வை மரைடி தொழுது தெள்ளீர்
தந்தகு என்னச் செம்பிற் சலமுட எப்ப மொன்று
பந்தமிலரசன் கையிற் பாவைசென் றளித்தி யென்ன
வந்தமன் னவ்பூற் சென்றே யன்புடன் கொடுத்து மீண்டாள்,

இன் வந்தவன் ஆழைப்பித்து அவ்வை மலர் ஆடி தொழுது—வந்த அரசன் வருவித்து அஞ்ச அவ்வையாருடைய செந்தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை வணங்கி, தென் நீர் தந்தகுள் என்ன—(எங்கள் தாகத்தை நீக்கு தற்குத்) தெளிந்த சலத்தைத் தந்தகுளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பாவை—(அவ்வையார் இலக்கணையைப்பார்த்து) நங்கையே!, சென்று செம்மில் சல

முடன் அப்பம் தூண்று பந்தம் இல் அரசன் கையில் அளித்தி என்ன—நீ போய்ச் செம்பிலுள்ள தண்ணீரையும் ஒரு அப்பத்தையும் கட்டுப்பாடில் வாத அரசனாது கையிற் கொடுப்பாயாக என்று சொல்ல, அந்த மன்னவன் பால் சென்று அண்புடன் கொடுத்து மீண்டாள்—(இலக்கலை) அந்த அரச விடத்துப்போய் (அப்பொருள்களை) அண்பிலுடன் கொடுத்தத் திரும்பினான் எ—று.

ஏ அசை. தன்னின்மிக்கார் பிறரில்லாத மண்டலேசுவரனு தவின் பந்தமில் ஸரசனைன்றார். (111)

கொடுத்தவையரசு துண்டுங் குறைவிலா தமையா லன்ன
வடுத்தமந் திரும் தற்கொண் டமைந்தால் வகைச்சே ணைக்கு
மெடுத்தெடுத் துதவ முன்போ விழுந்தன வொருவன் றன்னை
விடுத்துமை யனையாடன்னை விரைந்தழைத் த்தைகொண்டாடி

இள்: கொடுத்தவை—இலக்கலை கொடுத்த சலபும் அப்பழும், அரசன் உண்டும் குறைவு இலாதமையால்—விக்கிரமாதித்தராசன் உட்கொண்டும் குறையாத தன்மையிலுல், அன்ன அடித்த மந்திரி முதல் கொண்டு அமைந்த நால்வகை சேலைக்கும் எடுத்து எடுத்து உதவ—அவற்றைப் பக்கத் திலின்ற மந்திரி முதலாக அமைந்த சுதரங்க சேலைகளுக்கும் எடுத்தெடுத் துக்கொடுக்க, முன்போல் இருந்தன—அவ்வாகாரங்கள், முன்போலவே நிறைவாரிருந்தன, இறை ஒருவன் றன்னை விடுத்து—(அத்தைக்கண்ட) அரசன் ஒரு ஏவலாளை அனுப்பி, உடை அனையாள் தன்னை விரைந்து அழைத்து கொண்டாடி—உமாதேவியை நிகர்ந்த அந்த அவ்வையாரைச் சீக்கிரத் தில் அழைத்துக்கொண்டாடி எ—று.

முப்பத்திரண்டு தகுமங்களையும் வளர்த்ததாய் உடையாக வின, அவரை, ஒரு சலபாத்திரத்தையும் அப்பத்தையும் எல்லா ருக்குங் குறைவறப்பெருக்கி யூட்டிய அவ்வையாருக்கு உவமித்தார்

ஆடியற் புதங்கொண் டுன்னு யன்புட வீய துப்பு
மாடவ என்பிற் றந்த வப்புட னப்ப மொன்று
வாடிய படைக்கு மெற்கும் வளர்ந்ததெந் நியித்த மென்னப்
பாடிய தமிழ்ப்பி ராட்டி பரிந்துள மகிழ்ந்து கூறும்.

இ-ள்: ஆடி அற்புதம் கொண்டு—கொண்டாடி அதிசயமுற்று, அன்னப்—நாயே, நீ அண்புடன் அனுப்பும் ஆடவள் அண்பில் தங்க அப்புடன் அப்பும் ஒன்று—நீ அன்போடனுப்பிய பெண்ணைவள் விசுவாசத்துடனோ தந்த சலபும் ஒரு அப்பழும், வாடிய படைக்கும் எற்கும் வளர்ந்தது எ நிமித் தம் என்ன—சோர்வடைத் த சேலைகளுக்கும் எனக்கும் (உட்கொண்டுந் தோறுக் குறைவின்றி) விருத்தியாயது யாதுகாரணத்தாலென்று வினை, தமிழ்ப்பாடிய பிராட்டி—தமிழ்தால்சிலவற்றைப்பாடிய பெருமாட்டியாகிய அவ்வையார், பரிந்து உளமகிழ்ந்து கூறும்—இரங்கி மனமகிழ்ந்து மிசால்று வார் எ—று,

கூறுமின் விடைநில் ஹேவி குஞ்சா முகவ தேன்பின்
பேற்றும் நடத்தவல் முன்னர்ப் பெருமத மிழந்தா வீண்டு
வீறுபெற் றனள வன்றன் விரதத்தை யிங்கு நோற்றுன்
ஸாறிலப் புடனே ரப்பம் வளர்ந்தது விரத நன்கால்.

நன்குடனரச நீதி நடத்தவல் வவனே யென்ன
மின்கிளர் மகுட வள்ளல் வியந்துகைம் மலர்கு வித்து
முன்குநு குலத்தார் காதை முற்றுமோர் மருப்பி னுலே
பெயான்கிளர் வரையின் மீது பொறித்தகற் பக்கே போற்றி

இ—ள்: நன்குடன் அரசாந்தி கடத்த வல்லவனே—நன்மையுடன் இரா
சாந்தியைத் தவறுது நடத்தவல்ல அரசனே!, கூறும் மின் இடைநின் தேவி—
(உன்னாற்) சொல்லப்பட்டபெண் உன்னுடைய மளையோம், குஞ்சரமுக
வன் நோன்னின்பேறு இகழ்ந்ததலை முன்னர் பெருமிதம் இழந்தாள்—யானை
முகத்தைப்படைய விளாயகக்கடவுளின் விரதப்பேற்றற நின்தித்ததனால்(தனது)
பழங்குபைபருமையை நின்கிளுள், அவன் நன் விரதத்தை இங்கு நோற்றுள்
கண்டு வீறுபெற்றனள்—அந்த விளாயகக்கடவுளது விரதத்தைப் (பங்க
மின்றி) இங்கே அனுட்டித்து முன்னிருந்த பழங்குமையைப் பெற்றுக்கொண்டாள்,
விரத நன்காள் மாறு இல் அப்புடன் ஓர் அப்பம் வளர்ந்தது என்ன—
(அவளனுட்டித்த) விரத நன்மையிலை ஒப்பில்லாத ஜலமும் ஒரு அப்பமும்
(குறையாது) பெருகுமிதென்று அவ்வையார் கூற, மின் கிளர் மகுட்
வள்—ஒளிஸிளங்குகின்ற கீர்த்ததைத்தரித்த விக்கிரமாதித்தராசன், வியந்து
கை மலர் குவித்து—அதிசமித்தக்கைதொழுது, முன் குருகுலத்தார் கார்க்குத்
முற்றும் பொன் கிளர் வரையின் மீது ஓர் மருப்பிலை பொறித்த கற்பக்கே
போற்றி—முற்காலத்திலே குருவும்சுத்தாரது சரித்திரமாகிய மகாபாரத
முழுவதையும் பொன்மயமாகிய உயர்ந்த மேருமலையின்மேல் ஒற்றைக்
கொட்டுவதையும் போன்வளையும் கூறுக்கூற்போன்ற அருள்வள்ளலே துதி எ—று.

மகுப்பினுலே எண்பதிலேகாரம் அசை. குருன்னும் அரச
னது குலமாதவின் குருகுலம் எனப்பெயராயது. (114, 115)

போற்றுக் கடவுட் கையிற் பொருந்துமாங் களியைக் தம்பி
நாற்றிசை முழுதுஞ் கற்ற நயந்துபெற் றிடமுன் பெற்றேயு
மாற்றலர் புரங்கடைய மலீச்சிலை கொண்டு தாதை
வீற்றிருந் திடுதே. ரச்சை விரைந்தறுத் தருளென் கோவே

இ—ள்: போற்ற அரும் கடவுள் கையில் பொருந்தும் மாங்கனியை—
(அஞ்ஞானிகளால்) தியாநித்தத்தகரிய சிவபெருமானது கையிலுள்ள மாம்
பாத்தை, தம்பி நால் திசை முழுதும் சுற்றி யெங்கு பெற்றிட முன் பெற்
லேய—தம்பியாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் கிழக்கு முதலிய நான்கு திக்கு

களையும் மரதக்ஷிணன்குசெய்து விரும்பி வாங்குதற்குமுன்னே (சிவபெருமா ஜெயும் உமாதேஷ்யையும் வலம்வந்து) பெற்றுக்கொண்டவரே, மாற்றலர் புரங்கள் தீய மலை சிலை கொண்டு தாதை வீற்றிருந்திடு தேர் அச்சை-பகை வருடைய (இருப்பிடமாகிய) முப்புரங்களும் எரியும்படி மேறுமலையாகிய வில்லைக் கைக்கொண்டு மிதாவாகிய சிவபெருமான் ஏறியிருந்த (ழுமியா கிய) தேரினுடைய அச்சை, விரைந்து அறுத்து அருள் என் கோவே-விரை வில் முறித்த எங் தலைவரே எ—று.

விநாயக்கடவுள் சுப்பிரமணியக்கடவுள் என் னுமிரு புத்திர கும் தங்கையிலுள்ள மாம்பழுத்தை விரும்புவதையறிந்த சிவபெருமான் உங்களூள் உலகத்தை முதல்கூற்றி வந்தார்க்கே இப்பழுத்தைக்கொடுப்பேனென்று திருவாய்மலர்ந்தருள். அதுகேட்ட வினாயக்கடவுள் உலகமாயிருப்பது சிவமும் சத்தியுமேயென்று சிச்சியித்து, தமது தம்பியாகியசுப்பிரமணியக்கடவுள் உலகத்தைவலஞ்செய்துவருமுன், பிதாமாதாக்களை வலம்வந்து மாங்கனியை வாங்கினார் என்பது இச்செய்யுளின் முற்கூற்றிற்குறித்த சரித்திரமாக. இதனை “புலவைச்சுவைக்கும் வேன்முருகன் புனிதன் கரமாங்கனிகவர் தற்” குலவைக்கத்திபோலொரு நொடியினுலகைவலமாய் வருவதனமுன், கலவைக்கலசமுலைக் கவுரிகணவற்குழந்தக்கனிகவர்ந்தோன, வலவைக்குரியோனீடிய மூடிகவாகனத்தில் வந்தடைத்தான்’ என் னுஞ்செய்யுளாலுமுணர்க. (118)

கோவையங் குழுதச் செவ்வாய்க் குறுத்தேவைனைப் புல்லப் பூவளோருஞ்சும் யானைப் பொறுப்பென வந்தாய் போற்றி யாவலோ டினாக்கா குத வன்பங்க வென்னக் கூவென் ரோவல்செய் நலனே போற்றி யிறநவனே போற்றி யென்றுன்.

இ—என்: கோவைபம் குழுத செவ் வாய் குறுத்தி வேலவைன புல்ல-கொவ் வங்கனியையுடைய செவ்வாமபன் மலிரான்றுண்டேலதனை நிகர்த்த சிவந் த வாயையுடைய வள்ளியம்மையார் தந்தஸ்வாமியைத் தழுவும்படி, பூஉ-ளோர் அஞ்சும் யானை பொறுப்பு என வந்தாய் போற்றி—பூவுகத்துள் ளோரஞ்சுத்தக்க மலைபோறும் யானையாக வந்தவரேதூதி. உனை. காணுத அண்பர் ஆவலோடு கூட என்ன—தேவரீநரக்காணுத அடியாரோருவர் மன ஆசையோடும் கூட என்றழைக்க, கூட என்று ஏவல் செய்தவனே போற்றி—கூவென்று ஏவல்செய்தவரே துதி, இறைவனே போற்றி என்றுள்—என் தலைவரே துதியென்று துதித்தான் எ—று.

கோவை குழுதம் ஆகுபெயர்கள். கோவையையுடைய குழுதம் போன்ற சிவந்த வாய் எனவிரிக்க, ஒரு குருட்டுவித்துவான் வினாயகக்கடவுளுடைய திருவுருவைக்கொண்டார்ந்து ஒருத்தடாகக்கரையில் வைத்துத் தடாகத்தில் ஸ்நானம்செய்து மீண்டுவந்து தான் முன் வைத்தமுர்த்தியைத் தேடிக்காணுமையாற் கூவென்று விளிக்க, வினாயகப்பெருமானும் சண்டுளேனென் றணர்த்தற்காகக் கூவென்று பிரதிசெப்தன் செய்தார் என்க. (119)

என்றுபி எவ்வை தன்னை பிரைஞ்சிநின் எருளா லென்றன்
மன்றலைக் குழலாட்ட குற்ற மனத்துய ரகன்ற தென்னுப்
பொன்றிரன் கொடுத்து மற்றப் பூவையைக் கொடுதன் கோயில்
சென்றிருந் தனளைம் மாலுஞ் செயுந்திரு மகனு யென்ன.

இ-ள்: என்று இன் அவ்வை தன்னை இறைஞ்சி—(விநாயகக்கடவுளை
இவ்வாருகத் துதித்துப்) இன்பு அவ்வையாரை வணக்கி, என்றன் மன்றல்
அம் குழலாட்டு உற்ற மனத்துயர்—வாசனையூட்டிய அழகிய கூந்தலையு
டைய எனது மனைவிக்கு வந்த மனத்துக்கம், இன் அருளால் அகன்றது
என்ன——உமது அனுக்கிரகத்தினால் நீங்கியதென்று கூறி, பொன் திரள்
கொடுத்து—(உபகாரமாகப்) பொற்குவியலைக் குவித்து, அ பூவையை
கொடு தன் கோயில்சென்று—அந்த இலக்கணையாகிய பெண்ணை அழைத்
துக்கொண்டு தனது மாளிகைக்குப்போய், அ மாலும் செழும் திருமகனும்
என்ன இருந்தனன்—அந்த விஷ்ணுமூர்த்தியையும் செழுமையாகிய இலக்கு
முமியையும்போல (இன்புற்று) இருந்தான் எ—று.

பூவை ஆகுபெயர், அ பண்டறிசுட்டு.

(118)

மகபதி மருகன் முன்னேன் மலரடி வணக்கி யேத்தி
யகமகிழ் நோன்ப னுட்டுத் தவர்கள் லொருவ ரேனு
மிகபர வின்பு ரூதோ ரிலையஃதி யற்றுந் தன்மை
சுகமத்து படிப்போர் கேட்போர் தழைத்தினி திருப்பா ரன்றே.

இ-ள்: மகபதி மருகன் முன்னேன் மலர் அடி வணக்கி ஏத்தி-தேவேந்
திரனது மருகராகிய கப்பிரெமணியக்கடவுளின் தமையஞராகிய விநாயகக்
கடவுளினது செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை நமஸ்கரித்துத் துதித்து,
அகம் மகிழ் நோன்பு அனுட்டத்தவர்களில் — மனமகிழுகின்ற (அப்பெருமா
னது) விரதத்தை அனுட்டத்தவர்களுள்ளே, இகபரா இன்பு உருதோர் ஒருவ
ரேனும் இலை—இம்மை மறுமைச் சுகங்களைப் பெறுதவர்கள் ஒருவர்தாமும்
இல்லை, அஃது இயற்றும் தன்மை-அவ்விரதத்தையனுட்டிக்கு முறைமையை,
சுகமதில் படிப்போர் கேட்போர் தழைத்து இனிது இருப்பர்—பூவுகத்திற்
படிப்பவர்களுஞ் கேட்டவர்களுஞ் செழித்துச் சிறப்புடன் வீற்றிருப்பார்கள்
எ—று.

அஃதியற்றுந்தன்மை என்றது அவ்விரதானுட்டானத்தையு
ணர்த்தும் இங்நாலையென்க. அன்று ஏ அசைகள். (119)

இருப்பினுள் வலிய ரேனு மெழுத்தறி வில்லா ரேனு
மருப்பினுற் பார தத்தை வரைதனிற் பொற்றான் ரன்னை
விருப்பொடர்ச் சனையி யற்றி விரதமு மனுட்டுத் தன்னேன்
விருப்பத மறவா ரென்றுந் திருவருள் பெறவர் தாமே.

இ-ள்: இருப்பின் உள் வலியரேனும்—இரும்பைப்போல் மன வைராக்கிய முடையவராயினும், எழுத்தறிவு இல்லாரேனும்—கல்வியறிவில்லாதவராயினும், மருப்பினால் வரைதலில் பாரதத்தை பொறித்தான் தன்னை (தங் கையிலுள்ள) கொம்பினால் மேருமலையிற் பாரதசரித்திரத்தை எழுதிய விநாயகக்கடவுளை, விருப்பொடு அர்ச்சனை இயற்றி விரதமும் அனுட்டித்து—சிரத்தைப்பட்டனே பூசைசெய்து விரதத்தைப்பும் அனுட்டித்து, அன்னேன் திருப்பதம் மறவார் என்றும் திருவருள் பெறுவர்—அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை மறவாதவர்கள் எப்போதும் அவருடைய கருணையைப்பெறுவார்கள் எ—று.

இருப்பு வளித்தல் விகாரம். இருப்பினுள் வலியரெனப்பாட மாயின் உலகத்தில் சிபிப்பவர்களைல்லோரினும் வறியவரென்க, தாம் ஏ அசைகள். (120.)

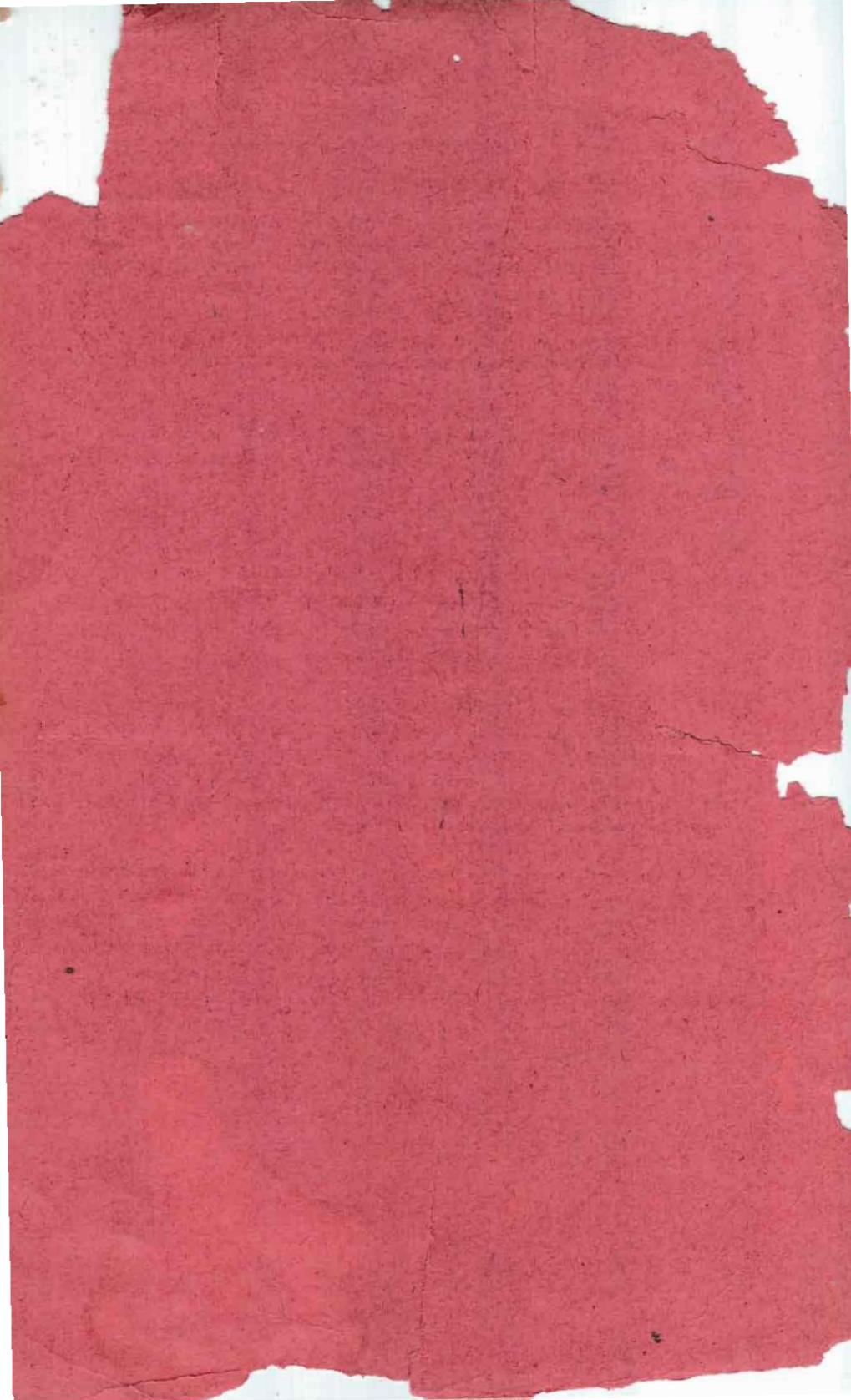
வேறு.

ஆரண முதற்கலை யாக மம்பரி
பூரண மலிசிவ போதம் வாழியே
நாரண னளந்தபு நாடு வாழியே
வாரண முகனருள் வாழி வாழியே.

இ-ள்: ஆரண முதற்கலை—வேதங்களாகிய முதனுறும், ஆகமம்—ஆகமசாத்திரங்களும், பரிசூரணம் மலி சிவபோதம் வாழி—எங்கும் நிறைவெப்பற்றுச்சிறந்த சிவஞானமும் வாழுக, நாரணன் அளந்த பூ நால் வாழி—விஷ்ணுவூர்த்தியால் ஒரடியாக அளக்கப்பட்ட இப்பூவுலகமும் வாழுக, வாரவைமுகன் அருள் வாழி வாழி—யானையுக்கத்தைப்படைய விநாயகக்கடவுள்கைடைய கருணையும் வாழக வாழக எ—று.

ஆகமம், பிருதி, புராணம் முதலிய எல்லா நூல்களுக்கும் முதனால் வேதமாதலீன் ஆரண முதற்கலை என்றார். இதனை “அறையுமெந்தாற்கு மறைப்பிரதானமாகிய பெரும் பிரமாணம், பொறைத்தருமிகுதி புராணங்களுடப் புராணமற்றுள்ள சாத்திரங்கள், சிறைத்தருமறைக்கு விரோதமாகாது நிகழ்ந்திடு மனுக்குணமாகி, யுறைத்தருமறைக்கு விரோதமா நூல்களொருவர்க்கும் பயன்படாத எவே” என்னுஞ்செய்யுளா ஒன்றாக, அளந்த என்பது படுவீருதி தொக்குவின்றது. (121)

முற்றுப்பெற்றன.

புத்தக வினம்பரம்.